

Liahona

Traditioner i et harmonisk liv, s. 30

Evangelisk vækst på Galapagosøerne, s. 22

Unge opbygger vidnesbyrd gennem musik, s. 52, 54

Overvejelser om Guds plan for mig, s. 60

Indsamlingen, af Joshua Wallace Jensen

For at hylde de pionerer, som ankom den 24. juli 1847, gennemførte nutidige sidste dages hellige »pionerer« i forbindelse med jubilæet i 1997 en vandring fra Winter Quarters i Nebraska til Saltsødalen. Dette billede skildrer vandringen. Salmen »Kom, kom, Guds folk«, som William Clayton skrev i 1846, gælder for begge pionergrupper:

Kom, kom, Guds folk, fremad og frygter ej,
kun med mod fremad drag!
Skønt tornestrøet kan synes denne vej,
Gud er med dig hver dag.
Os bedre er at jage væk
unyttig kummer, kval og skræk;
og fryd bor da i hver en sjæl, alt er vel, alt er vel!
(*Salmer og sange*, nr. 16).

BUDSKABER

- 4** **Det Første Præsidentskabs budskab: Et kærligt hjem – vejledning fra vores profet**
Præsident Thomas S. Monson
- 7** **Besøgsbudskabet: Et fællesskab af hellige kvinder**

ARTIKLER

- 20** **To pionerer fra to århundreder**
Allison Ji-Jen Merrill
Halvandet århundrede skiller dem, men troen forener dem.
- 22** **Ildens og troens øer: Galapagosøerne**
Joshua J. Perkey
Kirken blomstrer på disse usædvanlige øer.

- 30** **Det harmoniske, retskafne livs traditioner**
Ældste L. Tom Perry
Fire nøgler til harmoni.

FASTE ARTIKLER

- 8** **Små og enkle ting**
- 11** **Tjeneste i Kirken: Kan du give mig en velsignelse?**
Jennifer Rose Maddy
- 12** **Vi taler om Kristus: At påtage mig hans navn**
Jacob F. Frandsen
- 14** **Det tror vi: Gud sender os ned til jorden i en familie**
- 16** **Vores hjem og familie: En stålsat pioner velsigner mange generationer**

- 18** **Evangeliske klassikere: Ræk en hjælpende hånd frem**
Præsident Gordon B. Hinckley

- 38** **Sidste dages hellige røster**

- 74** **Kirkenyt**

- 79** **Forslag til familieaften**

- 80** **Til vi ses: Lignelsen om bananplanten**
Anton T. Kumarasamy som fortalt til Linda J. Later

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Jerry Garns
Bagsiden: Foto © iStockphoto

42

42 Spurgte han mig virkelig om det?

Joelyn Hansen

Kunne en person, der var så ung som jeg, løfte denne kaldelse?

48

46 Spørgsmål og svar

Hvad skal jeg svare, når mine venner siger, at intet menneske kan se Gud?

48 Den eneste sande og levende kirke

Ældste Dallin H. Oaks

Hvad betyder det, at vores kirke er den eneste sande kirke?

52 En sang og en bøn

Adam C. Olson

Dillon vidste, hvor han kunne søge hjælp, da han skulle nå det høje C.

54 Sang i Singapore

Michelle Hsieh og Cerys Ong

Vidnesbyrd og venskaber blev styrket, da de unge opførte en musical i Singapore.

57 Moderne pionerer

Herren beder os ikke om at vandre tværs over prærien; han beder os om at gå tværs over gaden og hilse på vores næste.

58 Plakat: Der findes en udvej

62

59 Særlige vidner: Hvad kan jeg lære af skrifterne?

Ældste D. Todd Christofferson

60 Overvejelser

Sheila Kindred

Hvad gemmer fremtiden til mig?

62 Vores side

64 Få Primary hjem: Mit legeme er Guds tempel

Vicki F. Matsumori

66 Historier om Jesus: Jesus velsigner børnene

Diane L. Mangum

68 Find mennesker at undervise

Hjælp missionærerne med at nå hen til deres undervisningsaftale.

69 En lys idé

70 Til mindre børn

Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer. Vink: Sjøv i solen.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun., Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,

Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsledelse: Collette Nebeker Aune, Howard G.

Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker,

Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,

Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.

Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

August 2011 Vol. 160 No. 8. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet

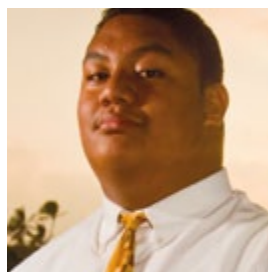
Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Kirken er for nylig blevet organiseret på Galapagosøerne (se s. 22). **Se flere fotos** af kirkemedlemmer på Galapagos på www.liahona.lds.org.

FOR DE UNGE

Gå ind på www.liahona.lds.org, **hvis du vil høre Dillon** (se s. 52) synge en sang fra seminarmusikken til Det Gamle Testamente på tonga.

FOR BØRN

Vidste du, at der næsten er en million primarybørn over hele verden? **Mød nogle af dem** på www.liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på flere sprog på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver første side for artiklen.

Arv, 60

Bøn, 38, 52

Enighed, 22

Familien, 4, 14

Fysiske legemer, 64, 73

Harmoni, 30

Helbredelse, 66

Hjælpeforeningen, 7

Jesus Kristus, 12, 66

Kaldelser, 42

Kirkens historie, 8, 16, 18

Konvertering, 16, 20, 22, 39

Kundskab, 30

Missionering, 22, 68

Musik, 52, 54

Nadver, 12

Omvendelse, 58

Personlighed, 30

Pionerer, 18, 57

Præstedømme, 48

Præstedømmevevsignelser, 11

Redningsaktion, 18, 80

Studium af skrifterne, 30, 46, 59

Tempeltjeneste, 22, 39

Tiende, 70, 72

Tjeneste, 18, 22, 40, 42

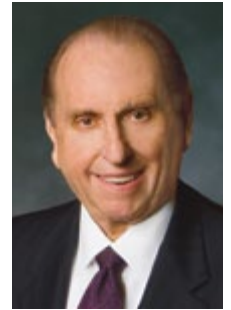
Vidnesbyrd, 46, 48

Vidsdomsordet, 30, 64, 73

Vor himmelske Fader, 46

Økonomi, 41

Præsident
Thomas S. Monson

Et kærligt hjem

VEJLEDNING FRA VORES PROFET

Velsignet familieliv

»Men når vi har prøvet meget og har vandret vidt omkring og har set, hvor flygtig og til tider hvor overfladisk meget af verden er, så vokser vores taknemlighed for privilegiet ved at tilhøre noget, vi kan regne med – hjemmet, familien og loyalitet hos vore kære. Vi erfarer, hvad det betyder at være knyttet sammen af pligt, respekt og tilhørsforhold. Vi lærer, at intet fuldt ud kan erstatte de velsignede bånd i familien.«¹

Vis kærlighed

»Giv dit barn en kompliment og et kram og sig 'jeg elsker dig' oftere. Udtryk altid din taknemlighed. Lad aldrig et problem, der skal løses, blive vigtigere end et menneske, der skal elskes. Venner flytter bort, børn vokser op, vore kære går bort. Det er så let at tage andre for givet, indtil de en dag er forsvundet ud af vores liv, og vi står tilbage med følelsen af 'hvad nu hvis' og 'hvis dog bare' ...

Lad os nyde livet, mens vi lever, finde glæde på rejsen og vise vore venner og familie kærlighed. En dag løber vi alle tør for i morgener. Lad os ikke udskyde det, der er allervigtigst.«²

Når vi viser kærlighed

»Brødre, lad os behandle vores hustru værdigt og respektfuldt. Hun er vores evige partner. Søstre, ær jeres mand. Han har brug for at høre venlige ord. Han har brug for et venligt smil. Han har brug for et varmt udtryk for sand kærlighed. ...

Til jer, der er forældre, siger jeg, vis jeres børn kærlighed. I ved, at I elsker dem, men sørg for, at de også ved det. De er så dyrebare. Lad dem vide det. Påkald hver dag vor himmelske Fader om hjælp, når I tager jer af deres behov, og når I håndterer de udfordringer, der uundgåeligt følger af at være forældre. I har brug for mere end jeres egen visdom til at opdrage dem.«³

Udtryk kærlighed

»Til jer forældre siger jeg, giv udtryk for jeres kærlighed til jeres børn. Bed for dem, så de kan modstå verdens fristelser. Bed om, at de må vokse i tro og kundskab. Bed om, at de må leve gode liv fyldt med tjeneste.

Børn, lad jeres forældre vide, at I elsker dem. Lad dem vide, hvor meget I værdsætter det, som de har gjort og stadig gør for jer.«⁴

Det, der er vigtigst

»Det, der er vigtigst, omfatter næsten altid de mennesker, vi omgiver os med. Ofte antager vi, at de da *må* vide, hvor højt vi elsker dem. Men vi bør aldrig bare antage, vi må fortælle dem det. William Shakespeare skrev: »Den elsker slet, som skjuler kærligheden.« Vi vil aldrig fortryde de venlige ord, vi har udtalt, eller den ømhed, vi har udvist. Vi vil snarere fortryde det, hvis noget sådant udelades i vores forhold til dem, der betyder mest for os.«⁵

Bring himlen nærmere

»Må vores familie og hjem være fyldt med kærlighed: Kærlighed til hinanden, kærlighed til evangeliet, kærlighed til vore medmennesker og kærlighed til vor Frelser. Så vil himlen være lidt tættere på jorden.

Må vi gøre vores hjem til et tilflugtssted, hvortil vores familie altid vil ønske at komme tilbage.«⁶

En bøn for familierne

»Da familieenheden er under angreb i verden i dag, og meget af det, der engang blev holdt helligt, latterliggøres, beder vi dig, vor Fader, om at gøre os i stand til at møde udfordringerne, så vi kan stå urokkeligt for sandhed og retfærdighed. Må vores hjem være fredens, kærlighedens og åndelighedens tilflugtssted.«⁷ ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

I en form for læringsaktivitet »stiller læreren et spørgsmål eller nævner en situation og giver eleverne et kort stykke tid til frit at foreslå løsninger eller ideer« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 176). Når du læser denne artikel sammen med familien, beder du dem om at lytte efter råd eller tanker, der gør indtryk på dem. Familien kan så foreslå, hvordan de kan øge kærligheden i hjemmet. Overvej at opfordre familien til at tale om disse ideer ved deres næste familieaften.

NOTER

1. »Et fristed fra verden,« *Det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 9. feb. 2008, s. 29.
2. »Joy in the Journey«, Brigham Young Universitys kvindekonference, 2. maj 2008, <http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/transcripts.cfm>.
3. »Velsignet i overflod,« *Liahona*, maj 2008, s. 111.
4. »Til vi ses igen,« *Liahona*, maj 2009, s. 112.
5. »Find glæde på rejsen,« *Liahona*, nov. 2008, s. 84.
6. »Et fristed fra verden,« s. 30-31.
7. Indvielsesbønnen i templet i Gila Valley i Arizona, den 23. maj 2010; i »The Gila Valley Arizona Temple: »Wilt Thou Hallow This House«, *Church News*, 29. maj 2010, s. 5.

Mor reddede os

Patricia Auxier

Da jeg var seks år gammel, kiggede min lillesøster og jeg på, mens vores ældre søster spillede basketball. Min far gik, og vi besluttede, at vi ville tage hjem med ham, så vi løb efter ham ud i regnen. Da vi ikke kunne finde ham, gik vi tilbage til gymnastiksalen for at køre hjem med vores mor, men da vi trådte ind i hallen, var alle gået.

Jeg kan huske, at vi krøb

sammen i døråbningen, så vi kunne komme væk fra regnen, mens vi bad til, at nogen ville dukke op. Så husker jeg, at vi hørte døren på vores røde minibus blive smækket i, og vi løb af sted efter lyden. Det er et af de tydeligste barndoms minder, jeg har: Vores mor knugede os ind til sig »som en høne, samler sine kyllinger under sine vinger« (3 Ne 10:4). Min mor havde reddet os, og jeg har aldrig følt

Jeg har aldrig følt mig så tryk, som jeg gjorde i det øjeblik, hvor min mor knugede os ind til sig.

mig så tryk, som jeg gjorde i det øjeblik.

Når jeg tænker på hendes indflydelse på mig, kan jeg se, at min mors liv har ført mig til Frelseren og har vist mig, hvad det vil sige at »opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ« (L&P 81:5). Hun stolede på Jesus Kristus, for »kun hos [ham hun] finder styrke« (»Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152).

BØRN

Skab et lykkeligt hjem

Præsident Monson foreslår, hvordan vi kan skabe et lykkeligt hjem. Læs artiklen og find ud af, hvad du og din familie kan gøre for at skabe et lykkeligt hjem.

Hver gang du finder noget, som du kan gøre, skriver du

det på en af de tomme linjer. Når du har fundet dit første punkt, tegner du den del af huset, som står ud for linjen. Find mindst fem måder, hvorpå du kan skabe et lykkeligt hjem og tegn så hele huset med din familie indenfor.

1. Vægge _____
2. Tag _____
3. Dør _____
4. Vinduer _____
5. Familie _____

Et fællesskab af hellige kvinder

Gennemgå denne tekst og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, forkyndte: »Apostlen Paulus talte i sin tid om hellige kvinder. Det er vores pligt hver især at være en hellig kvinde. Hvis vi er hellige kvinder, har vi ophøjede mål. Vi vil føle, at vi er kaldet til at udføre vigtige hverv. Ingen er undtaget fra dem. Ingen søster [er] så isoleret ... at hun ikke kan yde en stor indsats for at styrke Guds rige på jorden.«¹

Søstre, vi er ikke afsondrede, og vores sfære er ikke begrænset. Ved at tage imod den gave at være aktiv i Hjælpeforeningen, bliver vi en del af det, som profeten Joseph beskrev som et fællesskab, »der er fjernt fra verdens onder – udsøgt, dydigt og helligt.«²

Dette fællesskab medvirker til at styrke vores tro og udvikle os åndeligt ved at give os muligheder for at lede, tjene og undervise. Når vi tjener, føjes en ny dimension til vores liv. Vi gør åndelige fremskridt, vi får fornemmelse af et tilhørsforhold, en identitet og vores selvværd styrkes. Vi indser, at hele formålet med evangeliets plan er at give os mulighed for at opnå vores fulde potentiale.

Hjælpeforeningen bistår os i at modtage templets velsignelser, ære de pagter, som vi indgår, samt at virke for Zions sag. Hjælpeforeningen hjælper os med at øge vores tro og personlige retskaffenhed, styrke familien og finde og hjælpe de nødlidende.

Hjælpeforeningens virke er helligt, og udførelsen af hellig tjeneste skaber en hellighed i os.

Silvia H. Allred, førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

Fra skrifterne

2 Mos 19:5; Sl 24:3-4; 1 Thess 4:7; Titus 2:3-4; L&P 38:24; 46:33; 82:14; 87:8; Moses 7:18

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan hjælper jeg de søstre, jeg våger over, med at udvikle og opnå »ophøjede mål«?
2. Hvad gør jeg for at gøre mit liv »udsøgt, dydigt og helligt«?

Du kan læse mere på www.reliefsociety.lds.org.

NOTER

1. Eliza R. Snow, »An Address«, *Woman's Exposition*, 15. sep. 1873, s. 62.
2. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:570.
3. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:605, 606.
4. Lucy Mack Smith, citeret i Relief Society, Minute Book March 1842–March 1844, indførsel for 24. mar. 1842, s. 18-19.

Fra vores historie

Da profeten Joseph talte til Hjælpeforeningen i Nauvoo, fremhævede han hellighed og forklarede, at når søstre blev rene og hellige, ville de udøve en betydelig indflydelse på verden. Han forklarede: »Sagmodighed, kærlighed, renhed – det er det, som skal styrke jer ... Denne forening ... skal have magt til at indkalde dronninger i deres midte ... Jordens konger og dronninger kommer til Zion og viser deres respekt.« Hjælpeforeningssøstre, som efterlever deres pagter, nyder ikke blot respekt fra ædle mennesker, men »hvis I lever op til jeres privilegier,« lovede Joseph søstrene, »kan engle ikke afholdes fra at pleje omgang med jer.«³

Når søstre tog del i arbejdet med at tjene og frelse andre, blev de personligt helliggjort. Lucy Mack Smith, profetens mor, fortalte om det gode, som Hjælpeforeningen kunne udrette: »Vi skal værdsætte hinanden, passe på hinanden, trøste hinanden og modtage instruktioner, så vi alle kan være sammen i himlen.«⁴

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting«
(Alma 37:6).

KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Til venstre: Kim Ho Jik (til højre) sammen med ældste Harold B. Lee (i midten) fra De Tolv Apostles Kvorum, som var på besøg i Korea. Herover: Templet i Sydkorea, som blev indviet i 1985.

Sydkorea

Den første missionering i Korea begyndte under Koreakrigen i begyndelsen af 1950'erne, men Kim Ho Jik, en af de første koreanske konvertitter, blev døbt i USA. Kim arbejdede på sin doktorgrad, da han blev medlem af Kirken i Pennsylvania i 1951. To af hans børn var blandt de første fire mennesker, som blev døbt i Korea den 3. august 1952. Bror Kim blev senere en højtstående embedsmand og var medvirkende til at få missionærer ind i Sydkorea.

I 1962 blev den koreanske mission oprettet, og Mormons Bog blev udgivet på koreansk i 1967. Sydkoreas første stav, som også var den første stav på det asiatiske fastland, blev organiseret den 8. marts 1973. Templet i Sydkorea, det første tempel på det asiatiske fastland, blev indviet i 1985.

I 2001 overrakte ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum et eksemplar af »Familien: En proklamation til verden« til Sydkoreas premierminister, Lee Han-Dong.

KIRKEN I SYDKOREA	
Medlemstal	81,251
Missioner	3
Stave	17
Menigheder og grene	142
Templer	1

Quiz:

Profeternes hustruer

Fra Emma Smith til Frances Monson har Kirkens præsidenters hustruer støttet deres mænd som trofaste hjælpere. Om disse trofaste kvinder har ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »Herren sender aldrig apostle og profeter og retskafne mænd ud for at betjene sit folk uden at sætte kvinder af samme åndelige støbning ved deres side.«¹ Denne quiz hjælper dig med at lære nogle interessante detaljer om otte nutidige profeters stærke hustruer.

Svarene findes på næste side.

1. Denne kvinde blev døbt i 1834 og rejste senere 1600 kilometer på egen hånd for at slutte sig til de hellige i Kirtland i Ohio. Hun havde lovet sin mor, at hun ville vende hjem, hvis hun erfarede, at Kirken var falsk, men hun forblev hos de sidste dages hellige resten af sit liv.

2. Denne unge kvindes tilkommende ægtemand forsøgte at gøre indtryk på hende, da de var teenagere, ved at pynte op i sine forældres have, så han kunne afholde en havefest, der kunne måle sig med de andre, mere velhavende drenges fester.

3. Denne kvinde elskede at læse, helt fra hun var en lille pige. Hun læste ofte, når hun egentlig burde sove, rede senge eller øve sig på orglet.

4. Som otteårig gik denne lille pige ude i skoven for at bede. Hun bad for sin far, som ikke havde en stærk tro på Kristus. Da hendes far kom ud i skoven for at gå på jagt, hørte han hendes bøn. Det blødgjorde hans hjerte, og han blev mere trofast.

5. Da denne unge pige skulle ud på sit første stævnemøde med sin tilkommende mand, kysede både hendes far og hendes mor den unge mand på kinden. Da den unge mand kiggede sig

omkring efter sin pige, sagde hun blot: »Jeg henter min frakke.«²

6. Denne kvinde blev uddannet ved University of Utah og Cincinnati College of Music, hvor hun læste hjemkundskab. Hun kom til at holde af litteratur, drama og kunst og blev en fremragende musiker.

7. Som collestuderende spillede denne unge kvinde rollen som Viola i Shakespeares *Helligtrekongersaften* og var formand for skolebalskomiteen, formand for pigernes atletikklub og næstformand i elevrådet.

8. Denne kvinde fremførte formfuldendte oplæsninger i Primary med gestikuleren og fagter. Hendes mand har om en af hendes oplæsninger sagt: »Jeg ved ikke, hvad det gjorde ved mig, men jeg glemte det aldrig. Og så voksede hun op og blev en smuk, ung pige, og jeg var fornuftig nok til at gifte mig med hende.«³

NOTER

1. McConkie, Bruce R. *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind, 1966-1973, 3:302.
2. Se Thomas S. Monson, »Velsignet i overflod«, *Liahona*, maj 2008, s. 111.
3. Se Jeffrey R. Holland, »Præsident Gordon B. Hinckley: Stålsat og modig«, *Stjernen*, juni 1995 (sænummer), s. 17.

Emma Hale Smith

Flora Amussen Benson

Marjorie Pay Hinckley

Phoebe W. Carter Woodruff

Lucy Woodruff Smith

Frances Johnson Monson

Camilla Eyring Kimball

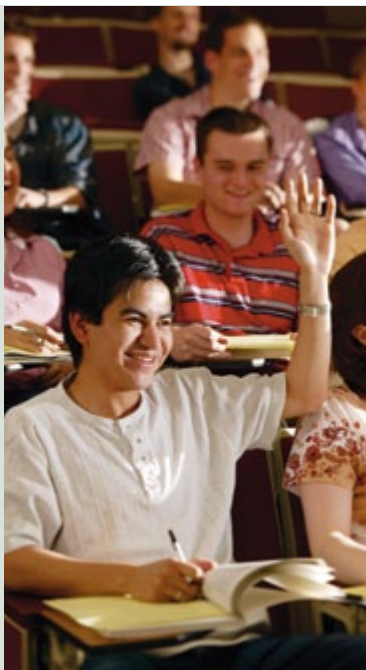

Emma Ray McKay

Uddannelse: Sådan øger vi vores evne til at tjene

» **H**erren og hans kirke har altid opfordret til uddannelse, der øger vores evne til at tjene ham og vor himmelske Faders børn. Til hver eneste af os, uanset hvilke talenter vi måtte have, har han tjenester, vi kan udføre. Og for at kunne gøre det godt, er vi nødt til at lære, ikke blot én gang eller i en periode, men hele tiden.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Education for Real Life,« *Ensign*, okt. 2002, s. 17.

Forslag til livslang læring

- Læs en god bog.
- Giv dig i kast med en hobby, du altid har haft lyst til.
- Deltag i gode kulturelle begivenheder.
- Studér de planlagte taler fra generalkonferencen eller kapitlerne i lektionshæftet *Evangeliske principper* til søndagens møder.
- Besøg museer og historiske seværdigheder.
- Betragt verden omkring dig. Gå ture i dit nabolag, kig på stjerner, iagttag dyrelivet i dit område.
- Udfør slægtsforskning.
- Lær en ny færdighed eller en ny sport.
- Besøg biblioteket for at undersøge et emne, der interesserer dig.

Du kan læse mere om dette emne i *Tro mod sandheden*, 2005, »Uddannelse«, s. 162-164.

SVAR PÅ QUIZZEN

PROFETERNES HUSTRUER

1. Phoebe W. Carter Woodruff, gift med Wilford Woodruff
2. Lucy Woodruff Smith, gift med George Albert Smith
3. Camilla Eyring Kimball, gift med Spencer W. Kimball
4. Emma Hale Smith, gift med Joseph Smith
5. Frances Johnson Monson, gift med Thomas S. Monson
6. Emma Ray McKay, gift med David O. McKay
7. Flora Amussen Benson, gift med Ezra Taft Benson
8. Marjorie Pay Hinckley, gift med Gordon B. Hinckley

VI EFTERSPØRGER BØRNEHISTORIER

Liahona er på udkig efter sande beretninger **skrevet af voksne** og bygget over de oplevelser, som børn fra hele verden har haft. Beretningerne skal bygge på faktiske begivenheder; men navne, samtaler og mindre detaljer kan tilføjes eller tilpasses, så beretningen fremstår mere helstøbt.

Beretningerne bør skildre, hvordan børn lærer og anvender evangeliske principper i deres hverdag, især i tilfælde, hvor evangeliet hjælper dem med at overvinde virkelige fristelser og konflikter. Beretningerne bør skildre de involverede børns tanker og følelser.

Oplevelser fra din egen barndom, dine børns liv eller hændelser, som du har overværet blandt børn omkring dig, er gode kilder til beretninger.

Nogle forslag til emner kunne være tro, dåb, ærlighed, tilgivelse, familieaften, følg profeten, hjælp andre, følg Jesus Kristus, Helligånden eller ethvert af principperne i *Mine evangeliske standarder*.

Indsendelser skal indeholde forfatterens navn, adresse, telefonnummer, e-mailadresse (hvis en sådan haves) menighed/gren og stav/distrikt. Send beretninger via e-mail til liahona@ldschurch.org eller send dem med post til:

Stories for Children
Liahona, Rm. 2420
 50 E. North Temple St.
 Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

KAN DU GIVE MIG EN VELSIGNELSE?

Jennifer Rose Maddy

Kirkens Tidsskrifter

Sneen faldt tæt, da jeg langsomt kørte op ad bakken. Jeg tænkte, at hvis jeg bare kunne nå op til toppen, så ville jeg nå sikkert hjem. Men da jeg kom rundt i svinget, fik jeg øje på en bil, der var på vej ned ad bakken, og som kom i skred og kørte lige imod mig. Jeg nåede lige at skribe, inden vi stødte sammen, og så besvimede jeg.

Jeg havde slet ikke nogen fornemmelse af, hvor lang tid der var gået, da jeg kæmpede for at åbne øjnene. Sneen ramte mig i ansigtet, da den blæste ind ad den smadrede siderude. Jeg kæmpede for at komme i tanker om vigtige oplysninger som for eksempel, hvor jeg havde været på vej hen inden ulykken. Jeg var alene og skræmt og skreg af smerte, fordi det jog i min skulder og mit bryst. Jeg tryglede min himmelske Fader om, at mine kvæstelser ikke måtte være for omfattende, og om at jeg måtte klare den.

Kort tid efter mærkede jeg en hånd, der holdt min. Jeg knugede den instinktivt. Jeg åbnede øjnene og så en mand i sort frakke og hat stå ved siden af min smadrede bil. Han sagde, at hans kone havde set ulykken fra

deres hus, og han kom for at se, om han kunne hjælpe os. Han holdt min hånd og sagde, at det nok skulle gå.

Jeg ville spørge manden, om han var sidste dages hellig, men jeg kunne kun hviske: »Kan du give mig en velsignelse?»

Han sagde ja og rakte armene ind gennem den knuste rude og lagde hænderne på mit hoved.

Jeg kan ikke huske, hvad han sagde. Men jeg kan huske, at jeg tænkte, at jeg nok skulle klare den, fordi jeg havde fået en velsignelse. Jeg følte fred og tryghed.

Da ambulancen ankom, mistede jeg kontakten med manden. Et par timer senere forlod jeg hospitalet med et brækket ribben og mange buler og skrammer, men ingen alvorlige kvæstelser.

Den morgen havde jeg bedt om, at jeg måtte kunne køre sikkert, og til at begynde med troede jeg, at min himmelske Fader ikke havde besvaret min bøn. Men jeg indså snart, at det havde han, og at han ikke havde ladet mig alene. Min bøn var blevet besvaret gennem en villig præstedømmebærer, som boede få skridt fra ulykkesstedet,

I OVERENSSTEMMELSE MED DERES TRO

»Kun bærere af Det Melkisedekske Præstedømme må salve de syge eller hjemsøgte. Normalt er der to eller flere præstedømmebærere, der salver den syge, men én kan udføre både salvelsen og beseglingen, hvis det er nødvendigt. ...

Brødre bør salve de syge efter anmodning fra den syge eller dem, som er bekymrede for deres velfærd, så velsignelsen kan være i overensstemmelse med deres tro.«

Håndbog 2: Forvaltning af Kirken 2010, 20.6.1.

og ulykken kunne have voldt mig meget alvorligere skader.

Jeg ville ikke kunne genkende mandens ansigt, hvis jeg mødte ham på gaden. Jeg ville ikke kunne huske hans stemme, hvis jeg hørte ham sige goddag. Men jeg er dybt taknemlig for denne fremmede, som var værdig og villig til at give en præstedømmevelsignelse, da jeg havde brug for det. ■

At PÅTAGE MIG hans navn

Jacob F. Frandsen

»Der er ikke givet noget andet navn, hvorved frelse bliver tilvejebragt; derfor ønsker jeg, at I skal påtage jer Kristi navn« (Mosi 5:8).

AT SÆTTE HERREN FØRST

Når vi modtager nadveren, lover vi at påtage os Frelserens navn (se L&P 20:77). Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, forklarer: »Det betyder, at vi må se os selv som hans. Vi vil lade ham komme i første række i vores liv. Vi ønsker så det, som han ønsker, snarere end det, vi selv ønsker, eller det verden vil have os til at ønske« (»Vær et«, *Liahona*, sep. 2008, s. 5).

Et par uger inde i min mission begyndte jeg at føle mig ensom og havde lidt hjemme. Jeg nød at være missionær, men det var meget hårdere, end jeg havde forventet. Jeg savnede mine venner, min familie og alt det velkendte, jeg havde efterladt derhjemme. En morgen under mit personlige studium sad jeg helt stille og vendte og drejede mit navneskilt og tænkte på, hvor meget jeg savnede det velkendte. Jeg ville ønske, at jeg kunne høre nogen kalde mig ved fornavn.

Jeg kiggede på mit navneskilt og bemærkede, at selv om mit fornavn ikke stod på det, så kunne jeg se mit efternavn, Kirkens navn og Frelserens navn trykt på det. Pludselig indså jeg noget, som ændrede både mit perspektiv og min indstilling. Jeg erkendte, at jeg som missionær ikke var der for at repræsentere mig selv. Jeg tjente derimod for at repræsentere min familie derhjemme, og

hvad der var endnu vigtigere, så repræsenterede jeg min Frelser og hans kirke. Jeg anbragte mit navneskilt på min brystlomme, lige over hjertet. Mens jeg gjorde det, lovede jeg min Frelser, at jeg mere oprigtigt ville give ham plads i mit hjerte og mit sind.

Fra den morgen af savnede jeg ikke at høre mit fornavn. Fra da af arbejdede og tjente jeg, så godt jeg magtede og bar med stolthed mit navneskilt hver dag. Når jeg begyndte at føle mig modløs, kiggede jeg på mit navneskilt, og det mindede mig om mit ansvar for at følge Jesu Kristi eksempel.

Jeg gjorde en indsats for i højere grad at påtage mig hans navn og blive mere som han. Når jeg gjorde det, følte jeg større kærlighed til mine kammerater og dem, jeg tjente, mit vidnesbyrd blev styrket, og jeg fandt glæde ved at missionere. Jeg begyndte at glemme mig selv og koncentrere mig om at tjene Herren.

Det er nu flere år siden, at jeg kom hjem fra min mission, men jeg har stadig mulighed for at påtage mig Frelserens navn. Faktisk lover vi som medlemmer af Kirken at påtage os Kristi navn, hver sabbatsdag når vi modtager nadveren. Når vi gør det, lover vi at repræsentere Frelseren, så godt vi kan, og stræbe efter at blive mere som han. Som Kong Benjamin sagde: »Derfor ønsker jeg, at I skal påtage jer Kristi navn ... hver den, som gør dette, skal blive fundet ved Guds højre hånd, for han skal kende det navn, som han kaldes ved; for han skal kaldes ved Kristi navn« (Mosi 5:8-9). Når vi påtager os hans navn, kan vi finde større mening og glæde ved vores jordiske mission. ■

Vi tager med glæde imod dine personlige evangeliske erfaringer med Frelserens tjenestegerning og mission. Begræns dit bidrag til 500 ord, mærk det *We Talk of Christ* og send det til liahona@ldschurch.org.

Frelseren indstiftede nadveren sammen med sine apostle. Han brød brødet og gav det til dem, mens han sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig! Ligeså tog han bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer« (Luk 22:19-20).

HVAD VIL DET SIGE AT PÅTAGE SIG JESU KRISTI NAVN?

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum bidrager til at besvare det spørgsmål i sin generalkonferencetale »Når vi påtager os Jesu Kristi navn« (Den danske Stjerne, aprilkonferencen 1985, s. 74).

1. Når vi modtager nadveren, kan vi villigt forny den pagt, som vi indgik ved dåben om at ihukomme Herren og holde hans bud.
2. Vi kan erklære vores tro på ham over for andre (se L&P 18:21).
3. Vi kan tjene ham ved at arbejde i hans rige (se Hebr 6:10).

Overvej at bære dit vidnesbyrd om Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, ved familieaften, ved faste- og vidnesbyrdmødet eller over for en person fra et andet trossamfund.

GUD SENDER OS NED TIL JORDEN I EN familie

Vor himmelske Fader har en plan med os, og en del af den plan gik ud på at sende os herned som medlemmer af en familie. Adam og Eva var den første familie på jorden; vor himmelske Fader knyttede dem sammen i ægteskabet og befalede dem at få børn (se 1 Mos 1:28). Gud ønsker, at hans åndelige børn skal have et fysisk legeme. Når forældre bringer børn til verden, hjælper de vor himmelske Fader med at gennemføre hans frelsesplan. De byder hvert nyt barn velkommen i deres familie som et Guds barn.

Vor himmelske Fader vidste, at det at tilhøre en familie giver enhver af os de bedste muligheder for at blive vist kærlighed og omsorg her på jorden. Familier samarbejder om at lære selvbeherskelse, offervillighed, loyalitet og værdien af arbejde. De stræber også efter at elske, dele med og tjene hinanden (se Mosi 4:14-15). På samme måde lærer børn at vise deres forældre kærlighed, at være lydige og at stræbe efter at leve et liv, der vil ære deres slægtsnavn.

Når familien opmuntrer og roser hinanden, øges selvtilliden og kærligheden. Velfungerende familier udviser håb og vedholdenhed, når de hjælper hvert familiemedlem med deres individuelle behov og hjælper hinanden med at lære og samarbejde i kærlighed. Deres mål er at blive en lykkelig, evig familieenhed. ■

Du kan læse mere i *Evangeliske principper*, 2009, s. 209-214; og M. Russell Ballard, »Det, der betyder mest, er det, der varer længst«, *Liahona*, nov. 2005, s. 41-44.

»Ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud ... familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne« (*Familien: En proklamation til verden*», *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Følgende er aktiviteter, som medvirker til at skabe lykkelige, velfungerende familier:

Bed sammen som mand og hustru.

Hold familiebøn hver morgen og aften (se 3 Ne 18:21).

Overvær Kirkens møder hver søndag (se L&P 59:9-10).

Undervis børnene i evangeliet ved ugentlige familieaftner.

Studér skrifterne regelmæssigt som familie.

Lær at være venlig, tålmodig og næstekærlig (se Moro 7:45-48).

Foretag jer noget sammen som familie, såsom at spise middag, arbejde sammen, tage på ture og træffe beslutninger.

FOTOILLUSTRATION: DAVID STOKER, CRAIG DIMOND, JOHN LUKE, MATTHEW REIER, ROBERT CASEY OG FRANK HELMIRICH

EN STÅLSAT PIONER

VELSIGNER MANGE GENERATIONER

Lige siden Kirkens første tid er medlemmerne blevet forfulgt og latterliggjort for deres tro. En ung kvinde, der oplevede en sådan forfølgelse, var Sara Elvira Eriksen. Hun blev født i Drammen i Norge i 1895. Da hun havde opnået et vidnesbyrd, var hun hengiven over for evangeliet – en hengivenhed, som fik mere vidtrækkende indvirkning, end hun kunne have forestillet sig. Takket være hendes mod og tro nyder hendes efterkommere nu godt af evangeliets velsignelser.

Ligesom Sara møder vi mange hindringer, der kræver, at vi forsvarer vores vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans genoprettede kirke. Vores beslutning om at stå fast ved vores tro kan påvirke andres liv, sådan som det var tilfældet med Sara. Dette er hendes beretning.

FOTO UDLÅNT AF JANET BYLUND

Da jeg var 15 år, gik min far og jeg en tur en søndag aften. Pludselig stoppede min far op og foreslog, at vi gik hen til mormonkirken. Det overraskede mig, men af nysgerrighed fulgte jeg ham. Koret sang en smuk salme. Jeg havde aldrig før hørt noget så gribende.

Efter sangen rejste en missionær sig og talte om Guddommen. Senere talte han kort med min far og jeg.

Jeg besøgte ikke Kirken igen før et år senere, da jeg ville lære engelsk af missionærerne. Da engelskundervisningen var forbi, gled samtalen ind på emnet religion. Missionærerne underviste mig om evangeliet og i, hvordan man skal bede til Gud Faderen i Jesu Kristi navn. De fortalte mig om evangeliets genoprettelse gennem profeten Joseph Smith, Mormons Bogs fremkomst og mange andre evangeliske principper.

Det var alt sammen nyt for mig, og dog lød det velkendt. Jeg studerede skrifterne indgående og bad oprigtigt om yderligere lys, hvilket jeg fik.

Min far bemærkede en forandring hos mig. Men da han indså, at jeg var begyndt at tage Kirken alvorligt, blev han vred og forbød mig at gå i kirke. Jeg tog derhen alligevel. Ofte sendte han min bror hen for at hente mig hjem midt under Kirkens møder.

Da jeg blev 17, spurgte min far mig, hvad jeg ønskede mig til min

fødselsdag. Jeg sagde, at jeg ønskede mig hans godkendelse til at blive døbt. Han hamrede sin knytnæve ned i bordet og råbte: »Aldrig!«

På dette tidspunkt var mine forældre blevet medlemmer af en anden kirke. Min far sendte kirkens præst og andre hen for at tale med mig, men jeg var fast i mit vidnesbyrd om evangeliet. Far sagde, at jeg var en skamplet på familien, og jeg blev tvunget til at flytte hjemmefra. Jeg boede hos en søster fra Hjælpeforeningen i en uges tid. I løbet af den tid blev min fars hjerte blødgjort, og han tillod mig at flytte hjem.

Da der var gået nogle måneder, indså min far, at intet ville kunne rokke mig fra det vidnesbyrd, som jeg havde om evangeliet, og derfor indvilligede han i, at jeg blev døbt. Min glæde og lykke var så stor, at det gjorde et dybt indtryk på min far. Han ville endda tage med mig til Oslo for at overvære min dåb.

Min mor sagde ikke meget i denne periode, men jeg kunne mærke, at hun troede på, at evangeliet var sandt. Vi tilbragte mange timer med at drøfte evangeliet.

Men kampen derhjemme var ikke forbi endnu. Min far ville ikke høre på mig. Jeg lagde pjecer på hans natbord, da han altid lå og læste til langt ud på natten. Jeg inviterede ofte missionærerne hjem til os, og de talte med min far, men lige meget hjalp det.

En dag spurgte min far mig: »Beder du nogensinde?« Jeg fortalte ham, at jeg bad hver eneste dag om, at hans øjne måtte blive åbnet for evangeliets sandhed. Han svarede, at det hele var djævelens værk, men sagde så: »Lad os bede sammen.«

Jeg sagde: »Godt, du kan bede til din Gud, så beder jeg til min Gud, og så ser vi, hvem der svarer først.« Det gjorde vi så.

Kort efter bemærkede jeg, at han læste pjecerne og Mormons Bog. Han gik med mig i kirke flere gange, men han ville aldrig tale om det eller vise mig nogen forandring i hans overbevisning. Alligevel gik der ikke en dag, uden at vi talte om forskellige af evangeliets principper.

En dag, tre år senere, fortalte han mig, at han skulle til Oslo, og at han ville have mig med. Da vi ankom til stationen, stod en af de lokale ældster der. Jeg spurgte, hvad han dog lavede der.

Ældsten svarede: »Ved du ikke det? Jeg skal døbe din far.«

Jeg græd og lo! En måned senere blev min mor og lillebror også døbt. Min søster og hendes mand blev medlemmer af Kirken kort tid efter, og det samme gjorde tre af mine brødre. ■

Sara Elvira Eriksens trofaste efterkommere i Kirken tæller flere hundrede i dag. Denne beretning fra hendes liv er indsendt af hendes børn, Rose Anderson, Betty Farley, Aksel Tanner og Janet Bylund.

RÆK EN hjælpende hånd FREM

Præsident
Gordon B. Hinckley
(1910-2008)

Gordon B. Hinckley blev indsat som Kirkens 15. præsident den 12. marts 1995. Han iværksatte opførelsen af små templer og bekendtgjorde 79 nye templer i løbet af sin embedsperiode. Præsident Hinckley er også kendt for at rejse rundt for at besøge sidste dages hellige i over 60 lande. Den følgende artikel er uddrag af en tale, som han holdt ved oktoberkonferencen 1996. Talen findes i sin helhed på conference.lds.org.

Vi har alle brug for at blive mindet om fortiden. Det er fra historien, at vi opnår viden, der kan redde os fra at gentage fejltagelser, og som vi kan bygge vores fremtid på. ...

Jeg fører jer tilbage til oktoberkonferencen 1856. Om lørdagen under konferencen ankom Franklin D. Richards og en håndfuld ledsagere til Saltsødalen. De var rejst fra Winter Quarters med stærke okse-spand og lette vogne og kunne derfor rejse hurtigt. Bror Richards opsøgte straks præsident Young. Han fortalte, at der var flere hundrede mænd, kvinder og børn spredt langs ruten fra Scottsbluff til denne dal. De fleste

af dem trak håndkærrer. De blev ledsaget af to vogntog, som havde fået til opgave at hjælpe dem. De var nået frem til det sidste overgangssted over North Platte-floden. Foran dem lå en vej, som gik op ad bakke hele vejen til vandskellet og adskillige kilometer mere end det ...

Næste morgen ankom præsident Young til det gamle tabernakel, som stod på tempelpladsen. Han fortalte folk:

»... Mange af vore brødre og søstre befinder sig ude på prærien med håndkærrer, og der er formentlig mange, som lige nu står 100 kilometer fra dette sted, og de skal bringes hertil. Vi må sende dem hjælp ...

Dette er min religion; det er den tilkendegivelse fra Helligånden, som jeg besidder. Det er at frelse folket.

Jeg vil indkalde biskopperne i dag. Jeg vil ikke vente til i morgen eller den følgende dag med at få stillet 60 gode muldyr-spand og 12 eller 15 vogne til rådighed. Jeg vil ikke sende okser. Jeg vil have gode heste og muldyr. De findes her i territoriet, og vi skal have fat i dem. Og også 12 ton mel og 40 gode kuske, udover dem, der kører vognene.

Jeg vil sige til jer alle, at jeres tro, religion og trosbekendelser ikke vil frelse én eneste af jer i vor Guds celestiale rige, medmindre I efterlever sådanne principper, som jeg nu underviser jer i. *Drag ud og hent de mennesker, der nu befinder sig på prærien.*¹

Den eftermiddag samlede kvinderne store mængder mad, sengetøj og tøj.

Næste morgen blev hestene skoet, og vognene blev klargjort og læsset.

Den følgende morgen, om tirsdagen, drog 16 muldyr-spand af sted mod øst. Sidst i oktober var 250 vogne på vej ud

Beretningerne om deres undsættelse taler om selve kernen i Jesu Kristi evangelium.

for at undsætte folkene.

Der er blevet forkyndt mange pragtfulde prædikener fra denne talerstol, mine brødre og søstre. Men ingen har været smukkere end den, som præsident Young fremførte under disse omstændigheder

... Beretninger om deres undsættelse skal fortælles igen og igen. De taler om selve kernen i Jesu Kristi evangelium ...

Der er nogle af vore egne, som råber af smerte og lidelse og ensomhed og frygt. Vi har en stor og højtidelig pligt til vise omsorg og hjælpe dem, til at opløfte dem, til at give dem mad, hvis de er sultne, og til at give dem åndelig næring, hvis de tørster efter sandhed og retfærdighed.

Der er så mange unge, som vandrer formålsløst omkring og følger det tragiske spor af narkotika, bander, umoral og hele den sværm af dårligdomme, der ledsager disse ting. Der er enker, der længes efter venlige stemmer og en ånd af ivrig interesse, der afspejler kærlighed. Der er nogle, som engang var varme i troen, men hvis tro er blevet kold. Mange af dem ønsker at komme tilbage, men ved ikke helt, hvordan man gør. De har brug for venlige hænder, som rækker ud til dem. Med en lille indsats kan mange af dem igen blive ført tilbage til festmåltidet ved Herrens bord.

Mine brødre og søstre, jeg vil håbe, jeg vil bede om, at alle

vi ... vil beslutte os til at søge dem, som har brug for hjælp, som er i desperate og vanskelige situationer, og opløfte dem i en kærlig ånd ind i Kirkens favn, hvor stærke hænder og kærlige hjerter vil varme dem, trøste dem, støtte dem og lede dem hen til vejen til lykkelige og produktive liv.

Jeg slutter nu af, mine elskede venner, mine fæller i denne vidunderlige sag, med mit vidnesbyrd om sandheden af dette værk, den Almægtiges værk, verdens Forløseres værk. ■

Tegnsætning og grammatik er gjort tidssvarende.

NOTE

1. Brigham Young, citeret i LeRoy R. Hafen og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* 1960, s. 120-121.

TO PIONERER FRA TO FORSKELLIGE ÅRHUNDREDER

Allison Ji-Jen Merrill

Kære Ebenezer, du kender mig ikke, for vi har aldrig mødt hinanden.

Den 17. november 1830 blev du født i Dunblane i Perthshire i Skotland som søn af Andrew Bryce og Janet Adams Bryce. De gav dig navnet Ebenezer.

Hundredeogtreogfyre år senere blev jeg født i Hualien i Taiwan. De gav mig navnet Ji-Jen Hung.

Du begyndte at arbejde på skibsværftet som tiårig. Senere blev du lærling og blev dygtig til dit fag.

Som fireårig begyndte jeg at lære gangetabellerne og de kinesiske fonetiske tegn udenad. Det var ikke let, men det lykkedes.

I foråret 1848 blev du interesseret i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, selv om din far, din familie og dine venner ikke delte din begejstring. De gjorde alt, hvad de kunne for at få dig til at fornægte Kirken. Din far låste sågar dit tøj inde for at hindre dig i at gå i kirke om søndagen. Men din tro var urokkelig. På trods af forfølgelse kæmpede du videre.

Den 4. december 1886 bankede to amerikanske missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på hjemme hos min far. Skønt min far lod missionærerne besøge os regelmæssigt, var han aldrig rigtig interesseret i budskabet. Nogle få måneder

senere blev han skilt fra min mor og giftede sig igen.

Da min far informerede missionærerne om de triste nyheder om vores splittede familie, bad han dem

samtidig om ikke at komme tilbage.

Missionærerne efterlod et eksemplar af Mormons Bog med adressen på den nærmeste kirkebygning skrevet indeni og sagde: »Vi vil altid være jeres venner. Hvis der er noget, som vi kan gøre for jeres familie, så kom hen på denne adresse. Der kan I finde os.«

Det var hårdt at sige farvel til missionærerne den aften, for jeg fornemmede noget dyrebart i deres budskab.

Min stedmor flyttede ind. Hun og far blev strenge, livet blev hårdt, og jeg blev en kynisk teenager.

En aften kunne jeg ikke udholde den rædselsfulde behandling mere, så jeg flygtede ud af døren i frygt og gemte mig på en rismark, ensom, ulykkelig og fortvivlet. Jeg ville stikke af, men havde ingen steder at tage hen.

Pludselig huskede jeg, hvad ældsterne havde sagt under deres sidste besøg. »I morgen tidlig tager jeg ud for at finde mine venner,« sagde jeg til mig selv og følte for første gang i årevis en indre fred.

Tidligt næste morgen sprang jeg på min cykel og kørte ind til kirken, men de ældster, som havde besøgt mig og min familie nogle år tidligere, var rejst hjem. Netop som jeg var ved at give op, kom to rare damer med de velkendte sorte navneskilte på frakkerne hen til mig og præsenterede sig.

Kære Ebenezer, trods din fars modvilje blev du døbt i april 1848, som det eneste medlem i din familie.

En måned efter at jeg havde mødt søstermissionærerne, blev jeg døbt i november 1888, som det første medlem i min familie.

Men min far og min stedmor gjorde det vanskeligt for mig at komme i kirke.

En dag, da jeg kom hjem fra en aktivitet i Unge Piger, kom far stormende ind i stuen, bandede ad mig, greb mine skrifter og rev dem i

En skotsk dreng. En taiwanesisk pige. Halvandet århundrede skiller dem, men troen forener dem.

stykker. Stumper af hvidt papir hvirvlede og svævede rundt i luften og landede blidt og stille på gulvet, hvor også mine tårer faldt.

Det var som et mareridt, jeg ikke kunne vågne af.

Da jeg blev 21, udtrykte jeg et stærkt ønske om at udføre en fuldtidsmission. Far reagerede ved at slå hånden af mig. Netop på den kinesiske nytårsaften, hvor de fleste tog hjem for at være sammen med deres kære, blev jeg smidt ud af mit hjem.

Kære Ebenezer, da forfølgelsen fra din familie og dine venner blev uudholdelig, besluttede du at udvandre fra Skotland til Amerika, så du kunne slutte dig til de sidste dages hellige og drage over prærien til Utah. Din far blev rasende. Han befalede dig at blive,

men du var en beslutsom ung mand. Den dag, du gik om bord i skibet, var den sidste gang, du så ham.

Livet som 17-årig udvandrer var ikke let

Ebenezer Bryce var med til at bygge kirkebygningen i Pine Valley (herunder), som stod færdig i 1868. Han opdagede også den canyon, som i dag bærer hans navn, nemlig nationalparken Bryce Canyon (til højre) i det sydlige Utah.

for dig, Ebenezer, men du klarede dig. Dine færdigheder som tømrer, møllebygger og skibsbygger kom straks i anvendelse. Du blev kaldet til at bygge en kirkebygning i Pine Valley i Utah. Selv om du aldrig havde bygget en kirke før, tøvede du ikke med at tage imod kaldelsen. I dag er den bygning den ældste sidste dages hellig kirkebygning, som stadig er i brug.

Senere opdagede du det majestætiske, naturskabte amfiteater, som nu bærer dit navn, nemlig nationalparken Bryce Canyon.

Den 4. juni 1994 begyndte jeg som fuldtidsmissionær i Taichung-missionen i Taiwan. Jeg satte et sort navneskilt på min frakke, ligesom de ældster, der havde besøgt min familie for mange

år siden. Jeg følte mig ydmyg. Jeg følte mig beæret. Jeg følte mig velsignet.

Efter min mission udvandrede jeg til Utah, hvor jeg traf min mand. Vi blev gift i templet for tid og al evighed. Gennem min mands slægtslinje blev jeg forbundet med dig.

Kære Ebenezer, du kender mig ikke. Vi har aldrig mødt hinanden. Men jeg har hørt historier om dig. Dine fødder holdt aldrig op med at vandre. Dine hænder holdt aldrig op med at arbejde. Dit hjerte holdt aldrig op med at tro. Du holdt aldrig op med at tjene. Efter alle disse år opbygges jeg stadig af dit trofaste eksempel. Mange tak, kære Ebenezer. Tak! ■

ILDENS OG TROENS ØER: Galapagosøerne

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

Ude bag de ujævne lavaklipper hæver en stor søjle sig, en bastion mod havets iskolde saltvandssprøjt. Når man ser nærmere efter, viser det sig, at de takkede kanter faktisk er hoveder på en masse leguaner, der krymper sammen som drager og afventer morgensolens livgivende varme. Nogle vildfarne leguaner venter alene her og der for foden af klippen. Deres store kløer, der er skarpe som knive og næsten så lange som en kvindes fingre, klynger sig sikkert til klippen.

Men de fleste samles i grupper, hvor deres læderagtige kroppe instinktivt værner hinanden mod kulde og mørke, og de kan støtte hinanden. Her på Galapagosøerne, der er født af ild, har livet en dyrebar betydning. Det er et land, hvor videnskab og tro blandes, og hvor vi får en forståelse af, at vi alle er en del af en fælles menneskehed. Og her forstår Kirkens medlemmer, ligesom leguanerne, at styrke udspringer af at holde fast ved deres pagter, mens de samlet vandrer frem mod Herren i tro, tjeneste og ofre.

Sådan begyndte indsamlingen

En tidlig morgen under et besøg i Quito i Ecuador var turistføreren og naturforskeren

Der er meget andet på Galapagosøerne end bare lavaklipper, finker, landskildpadder og turisme. Det er et epicenter af tro, hvor tjeneste og ofre har afstedkommet en enestående enighed og overbevisningskraft.

André Degel ude at gå en søndagstur, da han kom forbi en sidste dages hellige kirkebygning. Året var 1997, og skønt han var medlem af Kirken, havde han været mindre aktiv i flere år, efter at han var flyttet til Galapagosøerne. André mindedes den dejlige følelse af at være i kirke, og han lagde ofte vejen forbi en kirkebygning, når han var i Ecuador. Han gik normalt ikke indenfor. Han ville bare være i nærheden af bygningen. »Det fik mig til at føle mig godt tilpas,« siger han. »Som om jeg var hjemme.«

Denne dag skulle nadvermødet lige til at begynde. Efter en

Til venstre: Galapagosøerne Santa Cruz (til venstre) og Baltra (til højre). Herover: Leguaner klamrer sig til en klippe i Tortuga Bay på Santa Cruz.

Herover: Bugten og byen Puerto Ayora på Santa Cruz. Herunder, fra venstre: Sandra og André Degel med deres niece Claudine; Mariana Becerra; familien Palacios; Oswaldo og Rosario Villón.

kort tøven besluttede André at gå indendfor. Det blev en beslutning som i sidste ende kom til at påvirke flere hundrede mennesker.

Efter mødet hilste missionærerne og medlemmerne på André. Han tænker stadig med glæde på den samtale, og især på, hvor overraskede – og begejstrede – de blev, da de hørte, at han var fra Galapagos.

Dengang var der ikke nogen formel kirkeorganisation på øerne. Faktisk var præstedømmelederne i Ecuador slet ikke klar over, at der boede medlemmer derude.

Missionærerne spildte ikke tiden. De præsenterede André for missionspræsidenten i Quito-missionen i Ecuador og sikrede sig, at de havde Andrés kontaktoplysninger.

Kort efter vendte André hjem til Puerto Ayora, som er den største by på Galapagosøerne, på øen Santa Cruz. Ikke så længe efter sendte missionen to kasser med kirkematerialer, deriblandt lektionshæfter. Men det vigtigste var måske, at missionspræsidenten havde fået fat i en liste over de medlemmer, som boede på øerne, så André kunne samle de helige. En hurtig gennemgang af listen

rummede overraskelser for André.

»Der var mennesker på listen, som jeg kendte, men jeg vidste ikke, at de var medlemmer af Kirken,« siger han.

Næsten samtidig følte andre medlemmer på Santa Cruz en trang til at få Kirken oprettet der. De var alle flyttet til Galapagosøerne for at finde arbejde. Nu ledte de efter hinanden.

Kaldet til at tjene

Livet var hårdt for Mariana Becerra, inden Kirken blev organiseret der. Hun havde kun været medlem af Kirken i nogle få år, da hun kom til øerne i 1990.

»Der var ingen kirke, da jeg kom hertil,«

siger Mariana. »Der var kun min søn og jeg. Vi holdt familieaften og stræbte efter at efterleve evangeliet. Men de få andre medlemmer, jeg kendte, efterlevede ikke evangeliets standarder.«

David og Jeanneth Palacios havde en lignende oplevelse. David var blevet medlem af Kirken som teenager, og Jeanneth var blevet døbt i 1993, bare et år før parret flyttede til Galapagosøerne.

»Da vi flyttede hertil, kendte vi ikke andre medlemmer. Jeg troede, at vi var de eneste her. Det var svært at leve uden Kirken,« siger Jeanneth.

»Så en dag i 1997 kom André hen til min arbejdsplads og sagde: Jeg leder efter Jeanneth de Palacios. Er du medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, mormonkirken?»

Jeg følte det, som om Herren havde rakt sin hånd ud og indsamlede sine får,« mindes Jeanneth. »Og jeg sagde: »Ja, ja! Jeg følte en stor glæde, fordi vi ikke var alene. Vi er flere!«

Mariana tilføjer: »Det var dejligt, at André indsamlede os. Vi havde noget enestående – noget større end venskab – som medlemmer af Kirken.«

Indre enhed

Da André havde samlet en kernegruppe, begyndte de at holde regelmæssige møder. Til at begynde med var der kun fire familier og venner.

»Vi mødtes ofte, nogle gange dagligt, som regel i mit hjem,« siger André. »Vi studerede de bøger, som missionen havde sendt os samt Bibelen og Mormons Bog.«

»Det var en dejlig tid,« siger Araceli Duran. »Vi var tæt knyttet. Vi samledes hver uge til studium.«

»Det er noget, som jeg aldrig glemmer,« siger Jeanneth, »for der herskede sådan en stærk enighed, en følelse af, at vor himmelske Fader elskede os og vidste, at vi nu havde brug for at samles.«

De stolede på hinanden, underviste hinanden og styrkede deres tro sammen. Det varede ikke længe, før deres ihærdighed blev anerkendt, og der blev officielt organiseret en gren i begyndelsen af 1998.

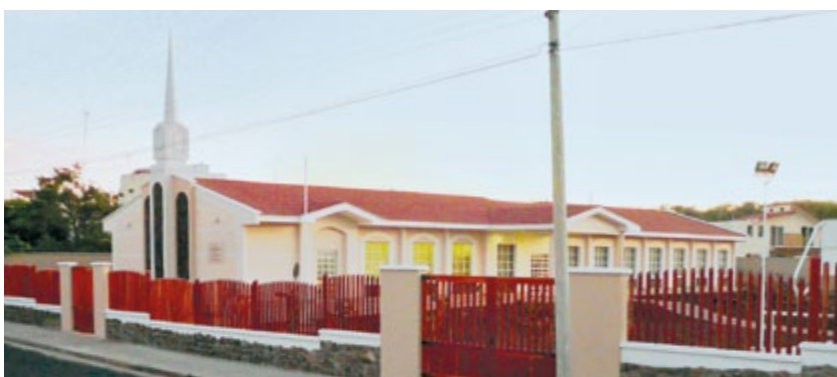
Med tiden voksede grenen, og medlemmerne fik brug for mere plads. De lejede et lille hus, og siden flyttede de til en større bygning, som havde været et hotel. I denne større bygning voksede grenen, så

Herunder: Daniel og Angela Calapucha; Araceli Duran med sine børn; medlemmer af Galapagos Gren, som var med til at bygge Cedeños hus; Galapagosøernes Grens kirkebygning.

de var næsten 100 til stede ved møderne. Selv om grenen voksede ved reaktiveringsindsats og folk, der flyttede til øerne, så kom meget af den styrke fra nyomvendte.

Det er Oswald Villón og hans hustru, Rosario, et eksempel på. Rosario blev døbt i år 2000 og tjente som hjælpeforeningspræsident, primarypræsident og præsident for Unge Piger. Oswald, der blev døbt et år senere, tjener som ældsternes kvorumspræsident. Kirken har skabt store forandringer i begge liv.

»Kirken reddede mig,« forklarer Oswaldo. »Tidligere levede jeg ude i verden. Jeg var ikke alkoholiker, men jeg drak, som om jeg var det. Da jeg blev medlem af Kirken, blev disse 25 mennesker min familie. Vi var så forenede, som man kan være. Og vi arbejdede hårdt for at få grenen til at vokse.«

Takket være Galapagos-medlemmernes utrættelige indsats, er der ofte mellem 100 og 120 til stede ved nadvermøderne. I september 2009 blev de belønnet med indvielsen af en kirkebygning.

Tjenestens kraft

Nogle af grenens medlemmer og deres familier bor i Santa Cruz' frodige højland. Det var her, at grenens ledere besluttede at iværksætte et tjenesteprojekt den 4. september 2010.

»Som ældsternes kvorum stræber vi efter at afholde et eller to *mingas*,« eller tjenesteprojekter, siger Oswaldo. »Vi afholder dem for den person, der har størst behov for hjælp. Denne gang skal vi bygge et hus til en søster.«

Faktisk et halvt hus. En uges tid før byggede medlemmerne den første halvdel. Denne dag har flere end 20 medlemmer brugt seks timer eller mere på at bygge den anden halvdel, som indeholder køkken, vandopsamlingsystem og en veranda rundt om huset. Det beskedne hus udgør et godt hjem for Elena Cedeño og hendes børn, som ikke var medlemmer af Kirken på det tidspunkt. De var alle meget taknemlige for den tid og indsats, som medlemmerne ydede. (Søster Cedeño og hendes søn Sebastián blev døbt i januar 2011).

»Der er ikke noget bedre end at tjene mennesker, som har brug for det,« siger Oswaldo. Og det blik, som ses i hans øjne og i de andre medlemmers øjne og i den søsters, som de

tjente, vidner om den enighed, som en sådan tjeneste skaber.

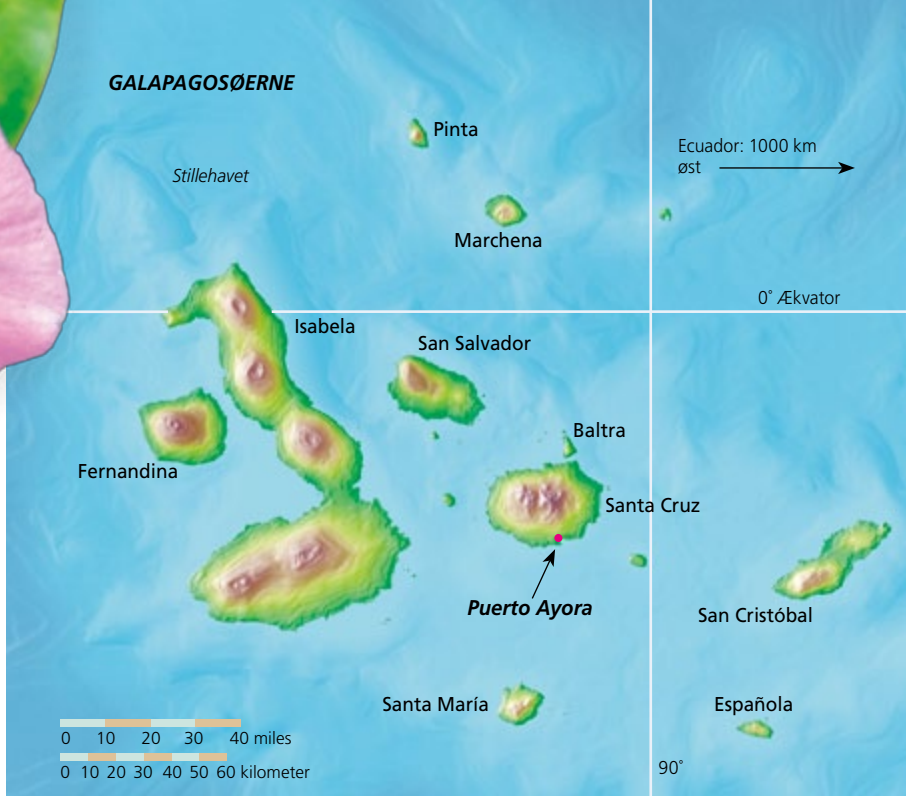
Det, der virkelig betyder noget

Den tjeneste og gensidige afhængighed mellem Kirkens medlemmer på Galapagosøerne, som har skabt en sådan enighed, medførte rige velsignelser i 2007. Det år drog David og Jeanneth Palacios sammen med fem familier fra grenen, næsten 25 mennesker i alt, til templet i Guayaquil i Ecuador.

»Da jeg så de mennesker blive beseglet, havde jeg det, som om vi var blevet taget til himlen,« siger Jeanneth. »Vi følte Herrens tilstedeværelse meget stærkt. Alle fem familier er meget aktive i dag.«

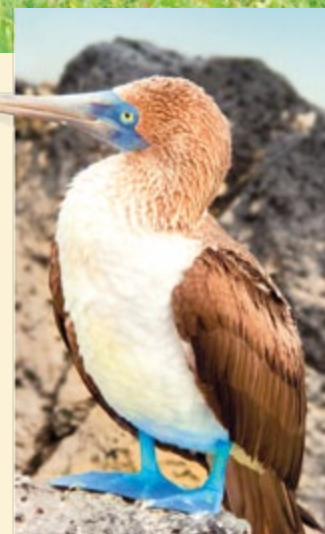
Ved dette tempelbesøg blev grenspræsident Daniel Calapucha og hans hustru, Angela, beseglet, og deres tre børn blev beseglet til dem. »Templet forvandler en,« siger grenspræsident Calapucha. »Det er virkelig Herrens hus. At være forenet som familie i Herrens evangelium ændrer ens liv. Derfor bliver jeg i denne kirke. Nu hvor vi er beseglet som familie, frygter jeg ikke længere døden. Jeg frygter ikke længere at miste min familie, når jeg dør.«

Templet er blevet grundlaget for følelsen af og kundskaben om, at vor himmelske Fader eksisterer – såvel som hans Søn, Jesus Kristus, og Helligånden. Det er et vidnesbyrd, som ingen kan tage fra mig.«

PROVINSEN GALAPAGOSØERNE

Øerne udgør en provins i Ecuador. Selv om omtrent 97 procent af landområdet er gjort til nationalpark, er der stadig masser af plads til de cirka 25.000 indbyggere, der arbejder inden for detailhandel, turistindustrien og landbruget.

Herunder: Familien Fueres blev medlemmer af Kirken i Otavalo i Ecuador, men flyttede senere til Galapagosøerne for at finde arbejde. Herunder, til højre: Elena Cedeño (til venstre) sammen med sin søster, Maria. Det var med Marias hjælp, at Elena blev medlem af Kirken tidligere i år.

Hvad Galapagosøerne kan lære os

Ethvert medlem af Kirken på Galapagosøerne er en nutidig pioner. Næsten samtlige voksne medlemmer er konverteret, og mange er blevet medlem af Kirken inden for de sidste par år. Og hver af dem er med til at opbygge Guds rige på nogle fjerntliggende øer, hvor ressourcerne er sparsomme. De fleste fødevarer, al benzin og industrielle og teknologiske produkter skal importeres. Den lokale økonomi, som dog er ganske produktiv, er afhængig af den svigefulde lykkesmed, som kendes som turisme.

Det mest stabile på øerne er nok medlemmernes hengivenhed over for hinanden og for at opbygge riget. Den hengivenhed er lige så enestående som det økologiske samspil på de øer, som de bor på. Galapagosøernes økosystem afhænger af de levende væsners sundhed – både som

individ og som art – når de indgår i en vellykket interaktion med deres naturlige omgivelser.

Som turistføreren og naturforskeren André forklarer: »Galapagosøerne lærer os, at et økosystem er som en levende organisme. Det er som et legeme. Det har tryk, væsker og organer. Hvis bare et af de elementer svigter, så lider alt under det.«

Galapagosøerne lærer os også noget om storheden af Guds skabninger. Intet er oprindeligt på Galapagosøerne. Alt liv, planter, dyr og mennesker, er bragt hertil.

»Når man tænker over det,« siger André, »så er chancerne for, at liv skulle opstå her på Galapagosøerne meget små. Først skulle lavaen nedbrydes tilstrækkeligt til, at livet kunne opretholdes. Derefter skulle der opstå ferskvandskilder. Så skulle der ankomme frø, som var i en sådan stand, at de kunne spire. Og de skulle kunne bestøve hinanden.

Dernæst skulle levende skabninger ankomme, enten flydende på vandet, flyvende eller på anden vis. Og skabninger af hvert køn skulle ankomme samtidigt, og forholdene skulle være sådan, at de kunne

formere sig og finde føde og vand. Der findes tusinder af dyrearter på Galapagosøerne.

Husk på, at det nærmeste fastland ligger 1000 km herfra. At alle de betingelser er opfyldt, er lidt af et mirakel.»

Og dog er det netop, hvad Herren i sin uendelige visdom lod ske.

Ligesom et økosystem, der trives, når alle arter samarbejder harmonisk, skaber Kirkens medlemmer også en slags socialt og åndeligt økosystem. Medlemmerne er enkeltpersoner, som er en del af de økosystemer, der kaldes familier og menigheder og grene af

Kirken. Hvert medlem spiller en vigtig rolle i at bidrage til frelse og ophøjelse af dem selv, deres familie og grenens øvrige medlemmer.

Den enkeltes beslutninger, ligesom den André traf om at gå i kirke den dag i 1997, kan få varige følger. Medlemmernes samlede beslutninger om at opbygge riget ved uselvisk tjeneste kan i nogles øjne virke som en gammel talemåde. Men for medlemmerne på Galapagosøerne gør disse beslutninger hele forskellen i styrken af deres overbevisning, kraften i deres enighed og deres tro på pagterne. ■

LANDETS RIGDOM

En stor del af landet på Galapagosøerne består af hård, opbrudt lavaklippe, som sprækkes og nedbrydes af vind og vand. Andre områder er dækket af pæreaktus, palo santo-træer og brunlig og grå vegetation. På de yngre øer, såsom kæmpeøen Isabela, har man fornemmelsen af, at man er vandret tilbage til tidernes morgen.

Men der er også et rigt naturliv, især på øen Santa Cruz. Der er store områder langs kysten dækket af mangrovetræer. Mod nord hæver øen sig højere over havet, og klimaet ændres til en frodig, grøn tempereret zone, hvor der findes et rigt landbrug, hvor man blandt andet dyrker tropiske frugter og andre afgrøder.

»Folk tror, at Galapagosøerne kun består af klipper, lava og fugle,« siger grenspræsident Daniel Calapucha. Men, forklarer han, de har også gårde, kvæg og frugttræer.

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

DET harmoniske, retskafne livs TRADITIONER

Må Gud velsigne jer med viljen og ønsket om at være et eksempel for verden og føre det harmoniske, retskafne liv, som han forventer, at hans børn lever denne prøvestand.

Jeg og andre ældre medlemmer af Kirken har nydt det privilegium at leve i en særlig periode af Kirkens historie. Pionertiden har givet os storslåede traditioner. Pionererne

I indledningen til den mindeværdige musical *Spillemand på en tagryg* præsenterer hovedpersonen Tevje sin historie med ordene:

»Man kan sige, at enhver af os i vores lille landsby Anatevka er en spillemand på en tagryg, som stræber efter at frembringe en dejlig og enkel melodi uden at brække halsen. Det er ikke let. Du spørger måske, hvorfor vi bliver heroppe, hvis det er så farligt. Vi bliver her, fordi Anatevka er vores hjem. Og hvordan holder vi balancen? Det kan jeg sige med et ord – tradition!

Takket være vore traditioner har vi holdt balancen i mange, mange år ... Takket være vore traditioner ved alle, hvem han er, og hvad Gud forventer af ham.«¹

udviklede en stærk fællesskabsfølelse, fordi selve deres overlevelse afhang af det. Jeg er tredjegerationsefterkommer af en ædel mormonpionerfamilie, men jeg har kunnet nyde velsignelserne ved et moderne hjem, bil og uddannelse. Men mit liv lå ikke så langt fra pionerernes liv, og pionertraditionerne blev videreført i min familie, min menighed og mit lokalsamfund.

I mit barndomshjem stod det klart, at far og mor elskede hinanden og hvert af os børn. De videde uselvisk den bedste del af deres liv til familien. Vi spiste hver dag tre måltider sammen som familie. Det traditionelle hjem, som jeg kendte, bliver mindre og mindre almindeligt i dag. Vi længes til tider efter »de gode, gamle dage«.

Vore sociale aktiviteter var koncentreret om vores menighed eller vores lokale skole. Menigheden kom og overværede vores idrætsdage. Menighedsfester omfattede hele familien. Højtider som jul, uafhængighedsdagen og dyrskuerne var begivenheder, som hele familien deltog i.

Vi havde også familietraditioner. De erfaringer, som vi drog af disse familietraditioner, lærte os grundlæggende principper. Der var især en sjov familietradition, som gjorde varigt indtryk på os. Når børnene i familien blev et år, blev de anbragt i den ene ende af stuen, mens resten af familien stod i den anden ende. I stuen, hvor familien var samlet, lå fire genstande på gulvet: en sutteflaske med mælk, et stykke legetøj, en lille sparegris og skrifterne. Så blev barnet opfordret til at kravle hen til genstandene og vælge en af dem.

Jeg valgte sparegrisen og endte med at blive økonomidirektør. Min bror Ted, som valgte skrifterne, elskede bøger hele sit liv og blev advokat. Min yngste bror, Bob, var det alsidige medlem af familien. Han kravlede op og satte sig på skrifterne, tog sparegrisen og anbragte den ved sine fødder, stak sutteflasken i munden med den ene hånd, mens han holdt legetøjet i den anden hånd. Han blev revisor. Han levede et harmonisk liv.

Med disse fire genstande som eksempler vil jeg gerne drøfte det harmoniske liv.

Vores legeme er et tempel

Sutteflasken repræsenterer vores fysiske sundhed. Skrifterne vidner om, hvor vigtigt vores legeme er for vores evige udvikling.

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er

helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16-17).

Herren har sat en høj standard for os, når han siger, at vi skal betragte vores legeme som et tempel. Jeg har nydt det privilegium at ledsage Kirkens præsidenter til mange tempelindvielser. Inden indvielsesceremonien inspicerer præsidenten altid det håndværksmæssige arbejde i det nye tempel, som er af højeste kvalitet og smukt udført. Området omkring vore templer er altid de smukkeste steder i de lokalsamfund, hvor de er opført.

Gå hen og stil jer foran et tempel. Studér omhyggeligt Herrens hus og se, om det ikke inspirerer jer til at foretage nogle forbedringer i det fysiske tempel, som Herren har givet som bolig for jeres evige ånd. Herren har fastlagt nogle grundlæggende standarder for varetagelsen af vores fysiske legeme. Lydighed mod disse standarder er og forbliver et krav for at blive ordineret til præstedømmet, for at få en tempelanbefaling og for at have en kaldelse i Kirken.

Nogle gange frygter vi måske, at andre mennesker ikke vil være så imødekommende mod os på grund af de høje standarder, som vi har sat for os selv. Alligevel er der bare ting, som vi ikke gør. Vi har visdomsordet, som hjælper os til at leve et sundere liv, et liv, som er befordrende for vores vækst og velbefindende. Vi har standarder, idealer og en levevis, som misundes af en stor del af verden. Jeg har erfaret, at hvis man lever, som man bør, lægger folk mærke til det, og ens tro gør indtryk, og så får man indflydelse på andres tilværelse.

Jeg gjorde karriere i stormagasinbranchen. Da jeg var en del af ledelsesteamet, var det vigtigt for mig at omgås lokale forretningsorganisationer. De fleste af møderne i disse organisationer begyndte altid med cocktails. Man brugte så tiden på at gå rundt og lære

Vi har visdomsordet, som hjælper os til at leve et sundere liv, et liv, som er befordrende for vores vækst og velbefindende.

organisationens medlemmer at kende. Jeg har altid følt mig utilpas ved de cocktailparties. Til at begynde med bad jeg om en citrus-sodavand. Jeg opdagede hurtigt, at sodavanden lignede mange af de andre drinks. Jeg kunne ikke vise, at jeg ikke drak, når jeg gik rundt med en klar sodavand i hånden. Jeg prøvede med rootbeer. Men der var det samme problem.

Til sidst besluttede jeg at drikke noget, som helt tydeligt viste, at jeg ikke drak spiritus. Jeg gik hen til bartenderen og bad om et glas mælk. Bartenderen havde ikke lige forventet sådan en anmodning. Han gik ud i køkkenet og fandt et glas mælk til mig. Nu havde jeg så en drik, som så helt anderledes ud, end den spiritus, som de andre drak. Pludselig blev jeg midtpunkt for alles samtale. Der blev spøgt meget med min mælk. Den blev det store samtalemne. Jeg mødte flere

forretningsledere den aften, end jeg nogensinde før havde gjort ved et cocktailparty.

Fra da af drak jeg altid mælk ved disse cocktailparties. Det blev snart almindeligt kendt, at jeg var mormon. Den respekt, jeg nød, overraskede mig, og det samme gjorde noget andet, som nu skete. Andre begyndte at følge mit eksempel med at drikke mælk!

Hav modet til at være anderledes. Lev op til de standarder, som evangeliet lærer os.

»Godt fysisk og åndeligt helbred kan hjælpe os til at holde os på den lige og snævre sti,« sagde ældste Joseph Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum. »Herren gav os sin sundhedslov i form af visdomsordet, »et princip med et løfte, som den moderne lægevidenskab hele tiden bekræfter (L&P 89:3). Alle Guds befalinger, inklusive visdomsordet, er åndelige (se L&P 29:34-35). Vi skal nærme os selv åndeligt i endnu højere grad en fysisk.«²

Hvor bør vi dog være taknemlige for evangeliets lære om vigtigheden af at holde vores fysiske legemer rene og værdige til at huse vores evige ånd.

Verdens legetøj

Vi lever i en spændende verden. Ønsket om verdsligt legetøj synes overvældende. Lande i den udviklede del af verden, er blevet så verdslige i deres overbevisninger og handlinger, at de slutter, at mennesket er fuldstændig autonomt. De mener, at vi ikke behøver at stå til regnskab for nogen eller noget udover os selv og i begrænset omfang det samfund, vi lever i.

Skrifterne advarer os: »De søger ikke Herren for at grundfæste hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter billedet af sin egen gud, hvis billede er i verdens lighed, og hvis væsen er som en afguds, som bliver gammel og skal

omkomme i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde« (L&P 1:16).

Samfund, hvor denne verdslige livsstil slår igennem, betaler dyrt både åndeligt og moralsk. Efterstræben af såkaldt personlig frihed uden hensyn til de love, som Herren har givet til at lede hans børn på jorden, vil resultere i en ekstrem verdslig og selvisk kurs, der underminerer både den offentlige og private moral og trodser autoriteter. Midt i verdens tumult og uvished må der være åndelige tilflugtssteder, som indgyder fornyelse, håb og fred.

Som en modsætning til denne sekulære levevis lærte præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) os betydningen af at søge kundskab fra Gud:

Jordelivet er tiden til først at lære om Gud og udføre ordinancerne.

*Med den ædle egen-
skab tillid – følger et
omdømme af en, der
er ærlig og pålidelig.
Det er karaktertræk,
som sikrer en lang
og fremgangsrig
karriere.*

»I den rette rækkefølge kommer kundskaben om Gud og hans program, som er vejen til evigt liv, først, og dernæst kommer kundskaben om det sekulære, som også er meget vigtigt ...

Peter og Johannes havde kun ringe verdslig skolegang og blev betragtet som uvidende. Men de kendte til det, der er vigtigst i livet, nemlig at Gud lever, og at den korsfæstede, opstandne Herre er Guds Søn. De kendte vejen til evigt liv. Det lærte de på nogle få årtier i deres jordiske tilværelse. Deres retskafne levevis åbnede døren til guddommelighed for dem og skabelsen af verdener med evigt afkom. Til det ville de sikkert, med tiden, få brug for en fuldkommen kundskab om videnskab. Men hvor Peter og Johannes kun havde få årtier til at lære og handle åndeligt, så har de allerede nu haft 19 århundreder, hvori de har kunnet

lære det sekulære eller jordens geologi samt skabningernes zoologi, fysiologi og psykologi. Jordelivet er tid til først at lære om Gud og udføre ordinancerne. Når vores fødder står solidt på vejen til evigt liv, kan vi samle os mere kundskab om det sekulære ...

Verdslig kundskab kan være nok så vigtig, men den kan aldrig redde en sjæl, ej heller åbne det celestiale rige eller skabe en verden eller gøre en mand til en gud, men den kan være yderst nyttig for det menneske, som sætter de vigtigste ting først, har fundet vejen til evigt liv, og som nu kan anvende al kundskab som redskab og sin tjener.«³

Søg efter det, der hører Gud til, og hvor evige belønninger venter.

Investering i den gode karakter

Som nedskrevet i Lukas 14 lærte Frelseren os denne lektie:

Personlig og oprigtig involvering i skrifterne frembringer tro, håb og løsninger på vore daglige udfordringer.

»Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt?

- for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham

og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det!« (Luk 14:28-30).

Når I bereder jer på fremtiden, skal I være sikre på, at det, som I anvender dette liv til, er noget, som sætter jer i stand til at komme stærkt i mål og opnå jeres evige belønning.

Vore dages verden kører i et højt tempo og er meget kompleks. Den enkelte har altid mulighed for at deltage i det hurtige spil og tabe. Mange mennesker kaster sig ud i aktiviteter, der giver hurtig og uventet fortjeneste og ofte ved at drage fordel af andre, som stræber efter at følge en hæderlig vej.

Det rasende tempo ude i verden frister nogle mennesker til at spille efter deres egne regler.

Men vi må altid bøje os for høstens lov. »For hvad I end sår, det skal I også høste; hvis I derfor sår det gode, skal I også høste det gode som jeres belønning« (L&P 6:33). Det er en lov, som aldrig bliver trukket tilbage.

»Et menneskes karakter er den han virkelig er – Hans omdømme er den opfattelse, som andre har dannet af ham – Karakteren findes i ham – omdømmet kommer fra andre mennesker – karakter er virkelighed, omdømme er blot en afglans.«⁴

En god karakter er noget, man selv må skabe sig. Den kan ikke arves fra forældre. Den kan ikke skabes ved at nyde usædvanlige fordele. Det er ikke en gave i form af byrd, rigdom, talent eller stand. Den er resultatet af din egen indsats. Det er den

belønning, som kommer af at efterleve gode principper og føre et dydigt og ærefuldt liv.

Med den ædle egenskab tillid – følger et omdømme af én, der er ærlig og pålidelig. Det er karaktertræk, som vil sikre en lang og fremgangsrig karriere. Det største aktiv, som du kan sætte i din bank, er et omdømme som en troværdig person.

Dagligt skriftstudium

I sine skrivelser om, hvad hans følte for skrifterne, skrev Nefi: »Og på disse skriver jeg det, der rører sig i min sjæl, og mange af de skrifter, der er indgraveret på bronzepladerne. For min sjæl fryder sig ved skrifterne, og mit hjerte grunder over dem, og jeg skriver dem til mine børns lærdom og gavn« (2 Ne 4:15).

Vi finder en skatkiste af overbevisning og kundskab i vore skrifter: Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Vi kan finde en rød tråd af inspiration i hver af dem. Vi finder dem nemt, når vi studerer dem.

Skrifterne lærer os, at Jesus Kristus er Guds Søn. Han lever og er vores Forløser og Frelser. Vi skal følge ham og vise vores kærlighed til ham ved at huske ham og ydmygt holde hans bud.

Takket være hans forsoning kan vi omvende os og blive rene. Vi er hans pagtfolk og skal altid holde de pagter, vi har indgået.

Vi bør have tro, omvende os, blive døbt, modtage Helligåndens gave og holde ud til enden.

Personlig og oprigtig involvering i skrifterne frembringer tro, håb og løsninger på vore daglige udfordringer. Når vi ofte læser, overvejer og anvender det, som vi lærer fra skrifterne, og kombinerer det med bøn, bliver det en uerstattelig del af at søge og vedligeholde et stærkt og levende vidnesbyrd.

Præsident Spencer W. Kimball mindede os om vigtigheden af vedvarende læsning i skriften, da han sagde: »Jeg har opdaget, at når jeg bliver ligegyldig i mit forhold til guddommen, og når det er som om, at intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig røst taler, at så er jeg langt, langt borte. Hvis jeg fordyber mig i skriften, mindskes afstanden og åndeligheden kommer tilbage.«⁵

Gør det til en daglig vane at studere skrifterne.

En udstrakt hånd til verden

Min generation uddør hastigt. Vi er villige til at give faklen videre til en ny og bedre beredt generation af sidste dages hellige. Vi forventer, at de vil -

1. holde deres vidunderlige fysiske legeme rent og helligt som Guds tempel.
2. lægge størst vægt på åndelig læring og kundskab fra Gud.
3. være en pålidelig generation og anvende de evige evangeliske sandheders grundvold til at bygge standarder og værdier på.
4. søge lærdom fra de evige sandheder, som findes i de hellige skrifter.

Må Gud velsigne jer med viljen til og ønsket om at være et eksempel for verden og føre det harmoniske, retskafne liv, som han forventer, at hans børn lever i denne prøvestand. ■

Fra en tale holdt på Utah Valley University den 15. januar 2010.

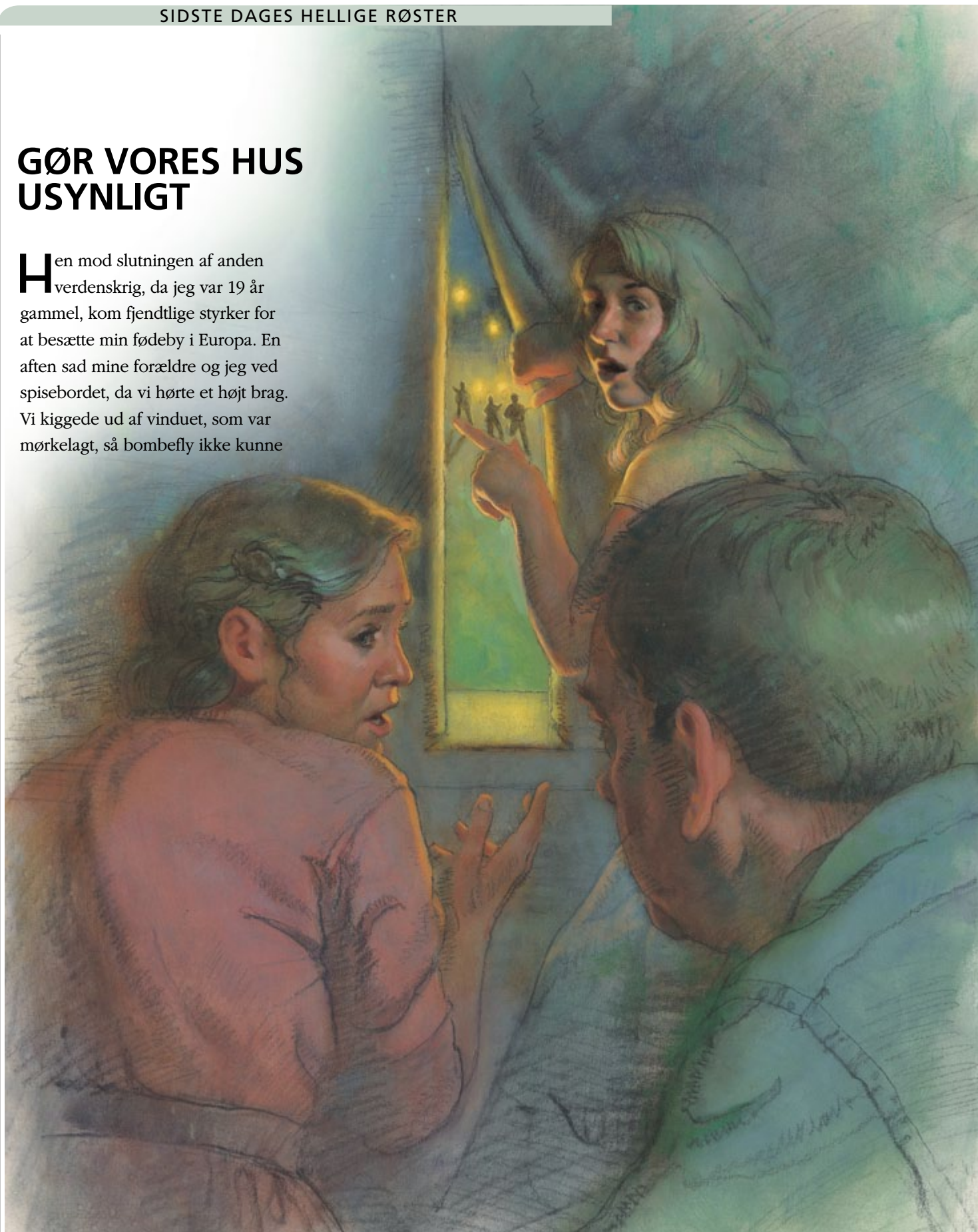
NOTER

1. Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof*, 1964, s. 2-3.
2. Joseph B. Wirthlin, »Den lige og snævre sti«, *Stjernen*, jan. 1991, s. 60.
3. Spencer W. Kimball, *President Kimball Speaks Out*, 1981, s. 90, 91, 92.
4. Henry Ward Beecher, i Tryon Edwards, red., *The New Dictionary of Thoughts*, 1944, s. 67.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 70.

GØR VORES HUS USYNLIGT

Hen mod slutningen af anden verdenskrig, da jeg var 19 år gammel, kom fjendtlige styrker for at besætte min fødeby i Europa. En aften sad mine forældre og jeg ved spisebordet, da vi hørte et højt brag. Vi kiggede ud af vinduet, som var mørkelagt, så bombefly ikke kunne

se vores hus om natten, og fik øje på fjendtlige soldater – som med motorcykler, lastbiler og kampvogne – kørte ind i vores landsby fra forskellige retninger. Jeg var meget bange.

Min far, der altid var en trofast mand, sagde: »Vær ikke bange.« Det var en usædvanlig udmelding, når man tænker på alt det, som var lige uden for vores hus. Vi vidste, at soldaterne formentlig ville trænge ind i kvarteret og plyndre folks hjem. Far foreslog, at vi skulle knæle ved sofaen og bede vor himmelske Fader om beskyttelse. Han bad: »Kære himmelske Fader, forblænd disse soldater. Gør vores hus usynligt, så de ikke ser det.«

Da han havde bedt, bad mor også. Og så bad jeg. Bagefter vendte vi tilbage til bordet og spejdede forsigtigt ud af vinduet. Vi så soldaterne storme ind i samtlige huse i gaden. Vores hus var det sidste på vejen. De nærmede sig vores hus, men gik så forbi og indtog næste gade. Vi så dem trænge ind i hvert eneste af de huse, vi kunne se fra vores vindue.

Efter næsten to timer blæste en eller anden i en fløjte, og soldaterne vendte tilbage til deres køretøjer. Da de langsomt forsvandt, følte vi os utroligt lettede og knælede igen for at takke vor himmelske Fader for hans venlighed og beskyttelse.

Næste dag hørte jeg fra en fortvivlet ven, at soldaterne havde gjort

Vi spejdede ud af de mørklagte vinduer og så fjendtlige styrker, som kørte ind i vores landsby fra to forskellige retninger. Jeg blev meget bange.

forfærdelige ting i hvert eneste hus, som hun kendte til. Da jeg fortalte hende, at de ikke var kommet til vores hus, blev hun chokeret. Hun sagde, at hun så dem gå i retning af os, og hun kendte ikke til noget hjem i vores område, som de ikke havde været inde i. Vores hus var det eneste, som soldaterne havde ladet i fred.

Jeg ved, at vor himmelske Fader hører og besvarer vores bønner. Nogle gange synes det, som om vi aldrig modtager et svar, og vi ønsker, at han ville svare noget hurtigere. Men jeg ved, at han for 65 år siden svarede med det samme i vores hjem. ■

Alice W. Flade, Utah

JEG SAVNEDE AT FORNEMME ÅNDEN

Da jeg var 16 år, var jeg udvekslingsstudent i et år. Jeg rejste fra mit hjem i Ukraine til en lille by i Arizona i USA, hvor jeg boede hos en sidste dages hellig familie. Jeg havde aldrig hørt om de sidste dages hellige før.

Udvekslingsprogrammet tillod ikke, at familien forkyndte for mig, og jeg måtte ikke mødes med missionærerne. Men jeg valgte at gå i kirke med min værtsfamilie og deltage i alle Kirkens aktiviteter.

Jeg fornemmede Ånden hos den familie, og jeg følte mig elsket i kirken. Dengang vidste jeg ikke, at det, jeg følte, var Ånden, men mit hjerte var rørt.

Da jeg vendte hjem til Ukraine, savnede jeg den følelse meget. Jeg kunne huske, hvordan jeg havde det, da jeg gik i kirke og efterlevede evangeliets lærdomme. Jeg indså, at jeg manglede noget, men der var ingen kirke og ingen missionærer, der hvor jeg boede, så jeg regnede ikke med at opleve den følelse igen.

Men ca. fire år senere bankede missionærerne på min dør. Jeg blev så glad for at se dem. Mens de var ude at missionere, lyttede de til Ånden, som havde ført dem til mit hus. Jeg er så taknemlig for, at de var lydige. Kort tid efter blev jeg døbt og bekræftet.

Siden da er jeg blevet beseglet til min mand, der er hjemvendt missionær fra Rusland, i templet i Stockholm. Og nu er der et tempel i Kijev. Vi planlægger at komme der regelmæssigt.

Templet er det smukkeste sted på jorden. Det er et sted, hvor man kan være tæt på vor himmelske Fader. Jeg er så taknemlig for, at vi i templet kan modtage en af vor himmelske Faders største gaver: At blive beseglet som familie for evigt.

Jeg er dybt taknemlig for den sidste dages hellige familie, som fik mig til at føle Ånden og sendte mig ud på en rejse, som førte mig frem til at få min egen familie, som er beseglet for evigt. ■

Victoria Mikulina, Rusland

Bemærk: Du kan se en inspirerende video om de unges kulturarrangement ved templet i Kijev, hvis du går ind på LDS.org og søger efter »Kyiv Ukraine Temple Video«.

GÅ I KIRKE!

Det første år jeg gik på high school, traf jeg en sidste dages hellig pige i min billedkunstkursus. Hun fik stor indflydelse på mit liv, og jeg blev døbt ind i Kirken.

Da jeg var færdig med high school, besluttede min mor og far at flytte fra vores hjem i Californien til Idaho. Vi kobled campingvognen til vores lastbil og kørte nordpå. Vi var lige kommet gennem Lovelock i Nevada, da jeg begyndte at køre for hurtigt ned ad en bakke. Da der ikke var nogle stivere til at holde campingvognen på plads, begyndte den at slingre fra side til side. Jeg huggede bremsen i, og campingvognen kom på tværs, så vi røg i en udgravning, hvor lastbilen væltede til den ene side og traileren til den anden.

Heldigvis kom ingen til skade. Men

både det indre og det ydre af campingvognen var fuldstændig smadret. Campingvognens trækstang var bøjet som en kringle, vinduerne var knust, og vores ejendele lå spredt over det hele.

Færdselspolitiet kom og tilkaldte en kranvogn. Mor og far vidste ikke, hvad de skulle gøre. De få penge, som de havde, gik til kranfirmaet. I det øjeblik fik jeg en stærk tilskyndelse til, at jeg skulle gå i kirke den følgende dag, som var søndag. Far, der ikke var medlem af Kirken, mente, at jeg var forrykt. Vi skulle samle vores ejendele og reparere campingvognen, og eftersom han var handicappet og havde dårligt helbred, var jeg den væsentligste arbejdskraft. Men tilskyndelsen til at gå i kirke holdt ved. Jeg bad mor om at tale

Heldigvis kom ingen noget til ved ulykken. Men campingvognens trækstang var bøjet som en kringle, vinduerne var knust, og vores ejendele lå spredt over det hele.

med far for mig. Det gjorde hun, og overraskende nok gav han mig lov.

Søndag morgen fandt jeg den lokale kirkebygning og satte mig på den bageste bænk i kirkesalen, netop som nadvermødet begyndte. Jeg bad Ånden om at være med min familie i denne svære tid.

Da mødet var forbi, præsenterede et par medlemmer sig for mig, og jeg fortalte kort, hvad der var sket. Så vendte jeg tilbage til det sted, hvor vi camperede og tilbragte resten af dagen med at gøre ejendele i stand.

Mandag morgen begyndte vi igen at ordne vores ting, da flere medlemmer fra den menighed, jeg havde besøgt, pludselig dukkede op og tilbød deres hjælp. En lokal glarmester sagde, at han ville udskifte alle campingvognens vinduer gratis, og en svejser tilbød at rette trækstangen ud ganske vederlagsfrit.

Min far sagde ikke meget, men var tydeligvis forbløffet. Mor græd af taknemlighed, og min søster og jeg var taknemlige for hjælpen. Da det blev aften, var vi klar til at fortsætte vores køretur til Idaho.

Den oplevelse lærte mig, at Åndens tilskyndelser er en realitet. Jeg ved også, at vore bønner ofte besvares gennem andre mennesker, og at det bringer os fred og glæde at stole på Herren. ■

SKULLE VI SÆLGE VORES DRØMMEHUS?

I 1998 tilskyndede Ånden mig til at sælge vores drømmehus, som vi havde fået opført og var flyttet ind i bare fire år tidligere. Da de største af vores børn begyndte at færdiggøre high school og flytte hjemmefra, stod det klart, at vores hus var for stort og bød på flere udgifter, end vi havde behov for. Jeg havde netop været igennem et jobskifte, som viste mig, hvor sårbar min indtægt var over for pludselige forandringer.

Da jeg overværede præstedømmemødet ved oktoberkonferencen det år, blev jeg ramt af præsident Gordon B. Hinckleys (1910-2008) ord. Han talte om vores økonomi og sagde til præstedømmebærerne: »Det er tid at bringe vores hus i orden.« Så advarede han: »Der er varsler om dårligt vejr forude, og det må vi hellere tage alvorligt.«

Senere i talen sagde han: »Det kan være nødvendigt at låne for at købe et hus. Men så lad os købe et hus, som vi har råd til, og derved mindske de afdrag som konstant hænger over vores hoved uden nåde i op til 30 år.«¹

Jeg fortalte min hustru om præsident Hinckleys ord og tilføjede, at jeg syntes, at vi skulle sælge vores hus. Til min store overraskelse var hun enig.

I løbet af de næste par måneder beredte vi os på at sælge vores hus og købe et andet. Det var en langvarig proces, som omfattede megen bøn og familiefaste. Endelig et år

senere flyttede vi ind i vores nye hus, som havde en meget lavere månedlig ydelse.

Præsident Hinckleys ord viste sig at være profetiske. Det følgende år toppede det amerikanske børsmarked, da dot.com-boblen bristede. Der fulgte så flere år med lave renter, som vi benyttede til at nedbringe vores kreditforeningslån.

I dag hersker der en ny økonomisk

Da jeg overværede præstedømmemødet ved generalkonferencen, blev jeg slået af præsident Gordon B. Hinckleys råd, som jeg fortalte til min hustru.

krise i mange lande verden over. Præsident Hinckleys ord er lige så sande i dag, som de var i 1998.

Hvor er vi dog glade for, at vi fulgte profetens råd og Åndens tilskyndelser. Vi har nu ikke længere gæld i huset, og vi er glade for at se vore børn sætte tæring efter næring.

Ved hver generalkonference ser vi frem til at høre vejledning fra vore kirkeledere. Vi ved, at vi bliver velsignet, hvis vi følger deres vejledning. ■

Sullivan Richardson, Nevada i USA

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, »Til drengene og til mændene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 65-66.

Spurgte han mig virkelig om **det?**

Joelyn Hansen

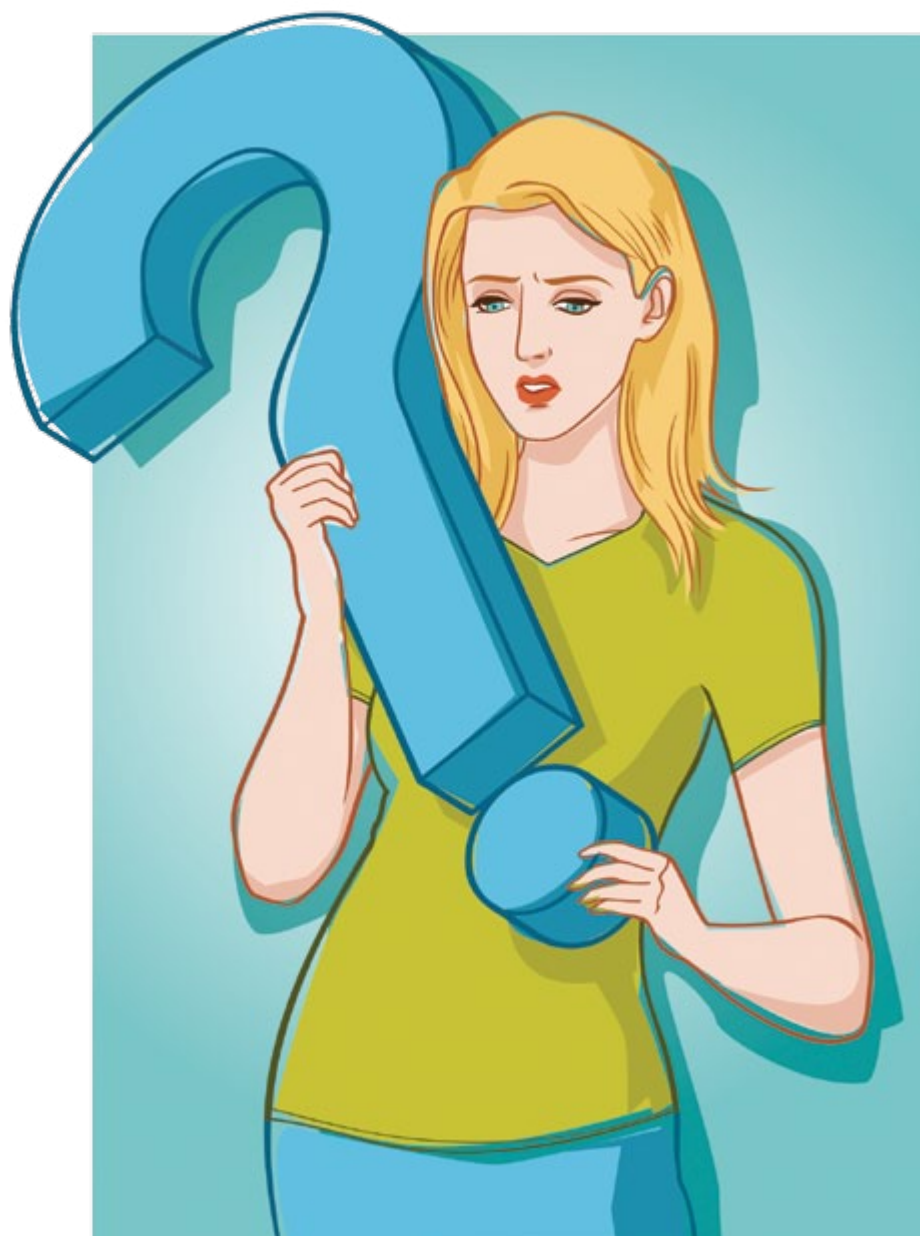
Jeg sad og stirrede målløst frem for mig, mens bror Jarman fra grenspræsidentskabet ventede på mit svar.

Måske var det i virkeligheden *underviser* eller *rådgiver*, han ville have sagt. Men det havde han ikke. Det, jeg havde hørt, var korrekt. Han kaldte mig som hjælpeforeningspræsident i vores lille gren.

Jeg sad stille et øjeblik og overvejede min situation. Jeg var kun 27 år og havde aldrig været gift. Jeg var for nylig flyttet til området og var begyndt i en ny stilling som journalist. Min lederskabserfaring var meget begrænset. Jeg havde tjent i adskillige kaldelser gennem årene, men aldrig en som denne.

Indvendig spurgte jeg mig selv, om jeg var gammel eller erfaren nok eller om jeg overhovedet havde evnerne til at tjene. Hvad havde jeg dog at tilbyde grenens kvinder?

Den aften gik jeg hjem og knælede og bad

min himmelske Fader om vejledning. Da jeg havde bedt, følte jeg mig straks tilskyndet til at kigge i min patriarkalske velsignelse. Jeg læste denne sætning: »Du skal udføre det arbejde, som du har fået til opgave at udføre nu, selv mens du er ung.«

Da jeg læste de ord, indså jeg, at det ikke drejede sig om min ægteskabelige status, min alder, eller hvad jeg kunne udrette. Det drejede sig om, hvad Herren havde *brug for* at jeg gjorde. Jeg tog imod kaldelsen.

Gennem min kaldelse blev jeg i stand til at hjælpe mennesker, trods det at vi kom fra

Selv om vi kan tvivle på vores evner til at tjene i en bestemt kirkekaldelse, så kender Herren os. Hvis vi er villige til at tjene, kan han kvalificere os til at udføre hans værk.

forskellig baggrund. En kvinde, som Gud især tilskyndede mig til at hjælpe, var sidst i tyverne og enlig mor til to børn. Det tog ikke lang tid at finde ud af, at hun og jeg havde meget forskellig levevis. Jeg var ikke sikker på, hvordan jeg skulle gøre mig til ven med hende, men med tiden udviklede vi et venskab.

Ved en anden lejlighed traf jeg en mindre aktiv kvinde. Jeg kan huske, dengang jeg først besøgte hende sammen med missionærerne og vidste, at hun havde et vidnesbyrd, som bare skulle »antændes« en lille smule for at stråle klart. Da vi sad i hendes stue og lyttede til hende, var Ånden meget stærk og tilskyndede os til at bære vidnesbyrd om Jesu Kristi forsoning.

I de følgende måneder kom hun sporadisk i kirke. Men jeg blev hele tiden ledt af Ånden og bar mit vidnesbyrd for hende. I dag er hun aktiv og tjener i grenen.

Det var nogle af kaldelsens højdepunkter, men der var adskillige udfordringer. Det var en kamp at komme til at føle, at jeg gjorde nok, at finde en balance mellem kirke og arbejde, og at overvinde følelsen af utilstrækkelighed.

Til sidst erkendte jeg, at meget af det, jeg formåede at gøre, skyldtes Ånden. Jeg er siden blevet afløst fra den kaldelse og er flyttet fra byen. Men jeg har ofte tænkt over, hvordan den kaldelse påvirkede søstre – og mig selv. Takket være den erfarede jeg, at jeg, som ung, enlig søster, havde noget til at tilbyde andre, mens vi sammen udviklede os i evangeliet. Selv om jeg følte mig ukvalificeret til opgaven, arbejdede jeg hårdt på at udføre den. Og da jeg gjorde det, ledte Guds hånd mig og gav mig evnerne til at virke for hans sag. ■

Opretholdt ved hans kærlighed

Da jeg modtog kaldelsen til at tjene som studenteraktivitetsleder, følte jeg mig helt overvældet. Jeg var genert og vidste, at det ville være svært for mig at planlægge aktiviteter. Jeg blev opslugt af utilstrækkelighedsfølelse, nervøsitet og depression.

I desperation søgte jeg min himmelske Fader. »Hvordan skal jeg klare det her?« bad jeg. »Jeg er lille og svag.«

Netop da lød en fredfyldt, stille hvisken i mit hjerte: »Gå blot i gang, min datter. Jeg elsker dig.«

Det svar fra en kærlig himmelsk Fader styrkede mig. Jeg følte, at den tilskyndelse gav mig kraft til at udrette hvad som helst. Visheden om, at han er opmærksom på mig, at han elsker mig, og at han vil støtte mig, var alt, hvad jeg havde brug for til at tjene effektivt.

Jeg ved, at uanset hvad vores kamp er, elsker vor himmelske Fader os og hører vore bønner. Når vi søger ham, kan vi modtage vejledning og opmuntring, mens vi stræber efter at udføre vores kaldelse.

Ye Kyung Koo, Korea

Glæde ved min kaldelse

Som ung voksen har jeg opdaget, at jeg kan bidrage til menigheden og finde glæde, når jeg tjener i forskellige kirkekaldelser.

Lige nu tjener jeg som andenrådgiver

SØG HJÆLP HOS VOR HIMMELSK FADER

»Jeg opfordrer os alle til at bede om vore opgaver og til at søge guddommelig hjælp, så vi må få succes og opnå det, som vi er kaldet til at gøre. Nogen har engang sagt, at »anerkendelsen af en magt, der er højere end mennesket selv, forringer ham på ingen måde.« Han må søge, have tro, bede og håbe på, at han vil finde. En sådan oprigtig, bønssom indsats går ikke upåagtet hen. Det er selve grundlaget for troens filosofi. Guddommelig gunst kommer til dem, der ydmygt søger den.«

Præsident Thomas S. Monson, »At lære, at gøre, at være«, *Liahona*, nov. 2008, s. 67.

i Unge Mænds præsidentskab. Mens jeg har været i Unge Mænds organisation, har jeg haft mulighed for at gå med diakonerne ud for at indsamle fasteoffer, møde mindre aktive medlemmer af menigheden og deltage i ungdomskonferencer og GUF-aktiviteter. Jeg har også nydt at tage i templet med de unge for at udføre dåb for de døde. Mens jeg har tjent i denne kaldelse, har jeg arbejdet hårdt på at hjælpe de unge mænd med at udvikle sig til mænd ved at vise dem, at jeg elsker og værdsætter dem. Disse erfaringer har givet mig åndelig udvikling og været en velsignelse i min tilværelse.

Mat Carter, Utah

Kaldet til indflydelse

Da jeg blev kaldet til at tjene som rosenpige-vejleder i Unge Pigers organisation, tvivlede jeg på, at jeg kunne magte kaldelsen. Jeg troede ikke, at pigerne ville bryde sig om mig eller lære noget af mig, især ikke når jeg tænkte på, hvor meget anderledes deres verden er fra den, jeg kendte i deres alder.

Den følelse ændredes efter et par uger i kaldelsen, da jeg deltog i et arrangement i Unge Piger. Ved dette arrangement gav en mor udtryk for sin taknemlighed til Unge Piger, fordi det styrkede hendes datter mod fristelser. Hendes ord fik mig til at forstå, hvor vigtig min rolle egentlig er.

Jeg indså, at min kaldelse gik ud på mere end bare at undervise om søndagen og hjælpe dem med at planlægge aktiviteter. Det var en kaldelse, som gik ud på at hjælpe disse unge piger med at berede sig på fremtiden – at komme i templet, tjene i Kirken og blive gode

Når vi tager imod muligheder for at tjene, opdager vi, som præsident Monson lovede, at »guddommelig gunst kommer til dem, der ydmygt søger den«.

mødre. Jeg skulle hjælpe dem med at berede sig på livet.

Kaldelser i Kirken kommer fra vores kærlige himmelske Fader. Han kender vore behov og behovene hos dem, vi tjener. Når vi ved det, kan det hjælpe os til at have tro på ham og tillid til os selv, selv om vi ikke forstår, hvorfor vi er blevet givet en bestemt opgave, eller når vi ikke føler os sikre på, om vi magter kaldelsen. Vi kan være taknemlige for vores mulighed for at tjene og

for, at vi er værdige til at have en kaldelse, og vi kan udnytte muligheden for at lære så meget som muligt, mens vi udvikler os i evangeliet.

Georgina Tilialo, New Zealand

Jeg bærer vidnesbyrd gennem musik

Selv om jeg er opvokset i Kirken, blev jeg mindre aktiv, da jeg var 18. Da jeg senere flyttede fra det østlige Tyskland til Frankfurt, blev jeg inviteret til at bo hos en medlemsfamilie. Jeg vidste, at det gav mig mulighed for at starte på en frisk og blive aktiv i Kirken igen.

Kort tid efter at jeg var flyttet til Frankfurt, blev jeg kaldet til præsidentskabet i vores center for unge voksne. Kaldelsen omfattede at koordinere institutklasser, familieaftener og andre aktiviteter. Det krævede en masse arbejde, men det var det hele værd, fordi centeret er en stor velsignelse for de unge voksne i området.

Gennem kaldelsen hørte jeg om et kor for unge voksne, som jeg begyndte at synge i. Koret tog på koncertturne til Polen og Tjekkiet. Det var en pragtfuld oplevelse, og jeg nød at få mulighed for at bære vidnesbyrd gennem musikken. Jeg blev endnu gladere, da jeg flere uger senere modtog en e-mail, som fortalte mig, at der var en, som var blevet medlem af Kirken på grund af en af vore koncerter.

Mens jeg arbejdede med at udføre min kaldelse, kunne jeg styrke andres vidnesbyrd, og mit eget vidnesbyrd om evangeliet blev også styrket. ■

Felix Seidl, Tyskland

MODTAG HJÆLP FRA ANDRE KILDER

En ny kaldelse kan være overvældende, mens man stræber efter at lære sit ansvar at kende. Men der findes mange kilder, man kan få hjælp fra. Disse kilder kan, kombineret med bøn om vejledning og hjælp fra vor himmelske Fader, hjælpe dig med at finde ud af, hvordan du skal højne din kaldelse og velsigne andre, når du tjener.

- **Håndbøger.** Håndbøger kan forklare dine ansvarsområder. Når du modtager en kaldelse, så begynd med at læse håndbogen igennem efter informationer om dit specifikke ansvar.

- **Biskoprådet, grenspræsidentskabet eller andre ledere.** Vær ikke bange for at spørge dine ledere til råds. Det er en god måde at lære det nødvendige på.

- **En, som tidligere har tjent i den kaldelse.** Disse mennesker har en erfaring eller råd, som kan være nyttige for dig. Men husk på, at kaldelsen nu er din, og at du kan søge inspiration, så du kan tjene effektivt.

- **Kirkens hjemmesider.** LDS.org har mange informationer og hjælpekilder. Et godt sted at begynde kunne være at vælge »*Serving in the Church*.« Klik på »*Handbook 2*« og vælg så et sprog.

»Hvad skal jeg svare, når mine venner siger, at intet menneske kan se Gud?«

Dine venner har formentlig læst nogle vers i Bibelen, som siger, at intet menneske kan se Gud (se 2 Mos 33:20; Joh 1:18; 1 Tim 6:14-16; 1 Joh 4:12). Disse vers synes at modsige andre vers i Bibelen, som siger, at mennesker – såsom Jakob, Abraham, Moses og Esajas – har set Gud (se 1 Mos 18:1; 32:30; 2 Mos 33:11; Es 6:1).

Heldigvis har vi Joseph Smiths oversættelse af Bibelen, som tydeliggør de fire skriftsteder, som siger, at intet menneske kan se Gud. Profetens inspirerede bearbejdelse af disse vers forklarer, at *syndige* mennesker ikke kan se Gud, men kun dem, som tror. Og selv et retskaffent menneske skal ændre sig – forklares – for at kunne se Gud (se L&P 67:11). I Den Kostelige Perles beretning om Moses, der ser Gud, forklarer Moses, at det var hans åndelige og ikke fysiske øjne, der så Gud (se Moses 1:11).

Du kan lade dine venner vide, at vi »tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat« (TA 1:8). Du kan også bære vidnesbyrd om Joseph Smith og de nutidige skrifter, som hjælper os til at forstå, at »de rene af hjertet ... skal se Gud« (Matt 5:8).

Se ham åndeligt

Alma sagde, at alt i naturen vidner om en almægtig Skaber på grund af dens komplekse beskaffenhed og harmoni (se Alma 30:44). Det er en storslået mulighed for dig til at bære vidnesbyrd for dine venner om, at du kan føle hans nærhed i dit liv hver eneste dag gennem Helligånden. Du kan også forklare, at vi ikke behøver at se Gud for at tro på, at han er der. Det er derfor, vi har tro. Hvis vi kunne se ham, krævede det ikke den store indsats at tro på ham og følge ham hele vores liv. Der kommer en tid, hvor vi skal se ham på den anden side af sløret. Indtil da er din tro nok til åndeligt at se hans hånd i din tilværelse.

Janel E., 18, Washington

Gud elsker mig

En bofælle spurgte mig engang, hvordan jeg kunne tro på noget, som jeg ikke kunne se. Jeg svarede, at det var, fordi jeg kunne føle Helligånden, som vidnede om, at Gud kender mig, og det styrker min tro og indgyder mig fred i sjælen. Jeg kan ikke se ham, men jeg ved, at han elsker mig, fordi jeg tror og kan fornemme Ånden.

Samuel P., 18, Lara i Venezuela

Vi må åbne hjertet

Få mennesker har set Gud, mens de var her på jorden, men vi er alle blevet påvirket af ham. Vi kan se alt det, som han har skabt, alle de velsignelser, han giver, og vi kan fornemme hans kærlighed. Jeg fornemmer det mest, når jeg bærer vidnesbyrd. Når vi åbner vores øjne og hjertet, kan vi se Gud overalt omkring os, såvel som i andre mennesker, hans børn.

Katelyn E., 16, Californien

Vi skal stå foran ham

Når mine skolekammerater spørger, hvorfor jeg tror på Gud, når jeg aldrig har set ham, forklarer jeg, at vi ikke har set Gud, fordi tiden ikke er inde, til at vi skal se ham. Når vi er opstået, skal vi stå foran ham for at blive dømt (se L&P 137:9). Så bærer jeg vidnesbyrd og forklarer, at det at have tro betyder, at man har en overbevisning og et håb. Hvis de udviser

Svarene er ment som en hjælp og vejledning og er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.

tro, vil de se Gud, som jeg ser ham – med mit hjerte.

Daiana V., 18, Santa Cruz i Argentina

Han vidste, at den var sand.

En dag underviste min kammerat og jeg et ægtepar, og vi fortalte dem om, at Faderen og

Sønnen havde vist sig for Joseph Smith som svar på hans bøn. Manden sagde, at ingen kunne se Gud. Der lød straks en alarmklokke i mit hoved, som sagde mig, at det var på tide at vende hjem. Vi forlod deres hjem den dag uden at svare på udtalelsen.

Næste dag læste jeg et skriftsted i Bibelen, som sagde: »Er der en profet blandt jer, giver jeg mig til kende for ham i et syn« (4 Mos 12:6). Jeg vidste, at dette skriftsted kunne få denne bror til at tro.

Så blev det tid til den næste aftale, og vi talte om profeter. Jeg viste ham det skriftsted, og hans ansigtsudtryk ændredes. Han fik tårer i øjnene og sagde: »Det er sandt. Der er mennesker, som er beredt på at se Gud.« Senere fortalte vi ham om profeter fra Mormons Bog, som havde set Gud, og han vidste, at det var sandt.

Ældste Diaz, 25, Mérida-missionen i Mexico

Tro på, at Gud eksisterer

Normalt ser vi ikke Gud, men vi kan fornemme hans Ånd. Han ønsker, at man skal lære ham at kende ved at læse skrifterne og tro på ham. Hvis

man tror på ham, behøver man ikke at se ham for at vide, at han er Gud, og at han eksisterer. Profeter som Moses og Joseph Smith, som faktisk har set Gud, skulle først forvandles for at kunne se ham.

Aaron F., 12, Oregon i USA

Bær vidnesbyrd

En af mine venner stillede mig engang det spørgsmål, og jeg spurgte hende, hvor hun havde den idé fra.

Hun sagde, at en mand havde vist hende det i Bibelen. Så kom jeg i tanker om Joh 1:18, hvor der står, at intet menneske kan se Gud. Takket være seminar huskede jeg, at andre skriftsteder i Bibelen sagde, at mænd som Moses og Jakob, som var fyldt af Helligånden, så Gud. Derfor var jeg i stand til med overbevisning at svare min ven og bære mit vidnesbyrd.

Luis M., 17, Mato Grosso i Brasilien

UBESTRIDELIG KUNDSKAB OM, AT HAN LEVER

»Fremelsk flittigt et ønske om at vide, at Gud lever.

Dette ønske leder os til at overveje det, der hører himlen til – at lade tegnene på Guds eksistens overalt omkring os røre vores hjerte.

Med et blødgjort hjerte er vi beredte på at give agt på Frelserens kald om at »[granske] skrifterne« (Joh 5:39) og ydmygt tage ved lære af dem.

Vi er dernæst rede til oprigtigt at spørge vor himmelske Fader, i vor Frelser Jesu Kristi navn, om det, vi har lært, er sandt. De færreste af os kommer til at se Gud, sådan som profeterne har set ham, men Åndens stille, sagte tilskyndelser – de stille, sagte tilskyndelser, som Helligånden bringer til vores sind og hjerte – giver os en ubestridelig kundskab om, at han lever, og at han elsker os.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Søg efter at kende Gud, vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus«, Liahona, nov. 2009, s. 32.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Mit liv er ved at blive ødelagt af pornografi. Hvad kan jeg gøre for at omvende mig og bryde den afhængighed?«

Send dit svar inden den 15. september 2011 til:

Liahona, Questions & Answers 9/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send det i en e-mail til:
liahona@ldschurch.org

Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed (eller gren), (4) stav, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at trykke dit svar og dit billede.

Ældste
Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

DEN ENESTE SANDE OG LEVENDE KIRKE

Vores første ansvar og formål er at vidne om Jesus Kristus i en verden, der hungre efter at kende til hans guddommelige mission. Som følge af det store ansvar vil jeg tale om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som den eneste sande og levende kirke. Jeg ved godt, at jeg ved at gøre det taler imod den kraftige bølge, som kaldes »politisk korrekthed«.

Tidens populære holdning er, at alle kirker er sande. Faktisk er tanken om, at alle kirker er ens, antikrists lære, som det fremgår af Mormons Bogs beretning om Korihor (se Alma 30). Beretningen er givet for at lære os en vigtig lektie i vore dage.

En åbenbaring til profeten Joseph Smith i 1831, kort tid efter at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret, omtalte de mennesker, som er blevet givet »magt til at lægge grundvolden til denne kirke«. Derefter omtalte Herren Kirken som »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har velbehag« (L&P 1:30).

På grund af denne udtalelse fra Herren omtaler vi hans kirke – vores kirke – som den »eneste sande kirke«. Nogle gange gør vi det på en måde, som krænker folk, der tilhører andre trossamfund eller som beken-der sig til andre filosofier. Men Gud har ikke lært os noget, som giver os grund til at føle os overlegne i forhold til andre. Alle kirker

og filosofier har elementer af sandhed i sig, nogle mere end andre. Gud elsker alle sine børn. Og hans evangeliske plan er bestemt for alle mennesker, i overensstemmelse med hans tidsplan.

Så hvad vil det sige, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke?

Der er tre kendetegn – (1) læresætningernes fylde, (2) præstedømmets kraft og (3) vidnesbyrdet om Jesus Kristus – som forklarer, hvorfor Gud har erklæret, og hvorfor vi som hans tjenere fastholder, at dette er den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.

1. Læresætningerne i deres fylde.

Da Jesus Kristus var her på jorden, forkyndte han sine lærdommes fylde, hvilket er den plan, som vor himmelske Fader har opridset for sine børns evige udvikling. Senere gik mange af disse evangeliske sandheder tabt, fordi de blev blandet med de fremherskende principper og filosofier i den verden, hvor kristendommen blev forkyndt, og gennem politiske ledes manipulation. Vi kalder dette tab af sandhedens fylde for frafaldet.

Mange trossamfund eller filosofier, som findes i verden i dag, indeholder i større eller mindre grad sandheder, som Gud har

Hvad vil det sige, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke?

Præstedømmemyndighed skulle gengives af de opstandne væsner, som havde båret den i dette liv. Præstedømmets myndighed, kombineret med de nøgler, som er nødvendige for at udøve det, findes i denne kirke og intet andet sted.

åbenbaret i tidligere tider, tillige med en blanding af menneskers filosofier og rænkespil. Vi tror, at de fleste religiøse ledere og deres tilhængere er oprigtigt troende, som elsker Gud og forstår og tjener ham efter bedste evne. Vi står i gæld til de mænd og kvinder, som holdt troens lys og lærdomme i live gennem århundreder op til vor tid. Vi ønsker, at alle fra andre trossamfund eller overbevisninger, som undersøger vores kirke, skal beholde det, de har, som er godt, og komme og se, hvordan vi kan øge deres forståelse af sandheden og give dem større glæde, mens de efterlever den.

Da så meget gik tabt under frafaldet, var det nødvendigt, at Herren gengav fylden af sine lærdomme. Det begyndte med det, som vi kalder Joseph Smiths første syn.

Jesu Kristi evangeliums fylde begynder med visheden om, at vi levede som ånder, før vi kom ned til denne jord. Det bekræfter, at der er et formål med dette jordiske liv. Det lærer os, at vores største mål er at blive som vores himmelske forældre. Det gør vi ved at forsøge at kvalificere os til den herlige celestiale tilstand og de forhold, som kaldes ophøjelse eller evigt liv, som giver os magt til at fortsætte vores familieforhold i al evighed.

Jesu Kristi evangelium er, forstået i sin fylde, en plan, efter hvilken vi kan blive de Guds børn, det er meningen vi skal blive. Denne uplettede og fuldkomne tilstand bliver følgen, hvis vi konsekvent indgår og holder pagter, ordinancer og handlinger, samler en skat af rette valg og fortsætter med at omvende os. »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32). Dette bliver muligt takket være Jesu Kristi forsoning og vores lydighed mod hans evangeliums love og ordinancer.

Jesu Kristi gengivne evangelium er vidt-favnende, universelt, barmhjertigt og sandt. Efter den nødvendige oplevelse med et liv på jorden, vil alle Guds sønner og døtre til sidst opstå og gå til et herlighedsrige, som er mere vidunderligt, end noget menneske kan forestille sig. Med kun få undtagelser vil selv de meget ugudelige i sidste ende opnå et fantastisk – men mindre – herlighedsrige. Alt dette sker på grund af Guds store kærlighed til sine børn, og det gøres muligt af Jesu Kristi forsoning og opstandelse, han, »som herlig-gør Faderen og frelser alt, hvad hans hænder har skabt« (L&P 76:43).

2. Præstedømmets kraft

Det andet og helt afgørende karaktertræk ved »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« er præstedømmemyndigheden.

Bibelen viser tydeligt, at præstedømmemyndighed er nødvendigt, og at denne myndighed skal overdrages ved håndspå-læggelse af dem, der bærer den. Præstedømmemyndighed udspringer ikke af et ønske om at tjene eller af at læse i skrifterne. Da den præstedømmemyndighed gik tabt under frafaldet, skulle den gengives af de opstandne væsner, som besad den i dette liv, og som blev sendt ned for at overdrage den. Det fandt sted som en del af evangeliets gengivelse, og den præstedømmemyndighed, kombineret med de nødvendige nøgler til at styre dets aktiviteter, findes i Kirken og intet andet sted.

Som følge af, at vi har præstedømmets kraft, har lederne og de korrekt bemyndigede medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bemyndigelse til at udføre de påkrævede præstedømmeordinancer, såsom

Vi bygger ikke på verdens visdom eller menneskers filosofier. Vores vidnesbyrd om Jesus Kristus bygger på Guds åbenbaringer til sine profeter og til os hver især.

dåb, Helligåndsgaven og forrettelsen af nadveren.

De præstedømmenøgler, som holdes af vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, og alle andre profeter og præsidenter for Kirken, berettiger ham til åbenbaring for hele Kirken. Denne kirke er »levende«, fordi vi har profeter, som fortsat giver os Herrens ord, som er nødvendige for vor tid.

3. Vidnesbyrd om Jesus Kristus

Den tredje grund til, at vi er den eneste sande kirke er, at vi har de åbenbarede sandheder om Guds natur og vores forhold til ham, og derfor har vi et enestående vidnesbyrd om Jesus Kristus. Det er derfor tydeligt, at vores tro på Guds natur er det, der adskiller os fra de fleste kristne trossamfunds formelle trosbekendelser.

Trosartiklerne, vores eneste formelle troserklæring, lyder som følger: »Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn, Jesus Kristus og på Helligånden.« Vi har denne tro på Guddommen til fælles med resten af den kristne verden, men for os betyder den noget andet end for de fleste andre. Vi fastholder, at disse tre medlemmer af Guddommen er tre særskilte væsner, og at Gud Faderen ikke er en ånd, men et herliggjort væsen med et fysisk legeme, og det samme gælder hans opstandne Søn, Jesus Kristus. Skønt de er særskilte personligheder, er de ét i hensigt.

Joseph Smiths første åbenbaring viste, at de fremherskende opfattelser af Guds og Guddommens natur var usande og ikke kunne lede deres tilhængere til den skæbne, Gud ønskede for dem (se JS-H 1:17-19). Den følgende strøm af nutidige åbenbaringer afslørede betydningen af denne grundlæggende sandhed og gav os Mormons Bog.

Dette nye skrift er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Den bekræfter de bibelske profetier og lærdomme om Kristi natur og mission. Den øger vores forståelse af hans evangelium og hans lærdomme fra hans jordiske virke. Den fremlægger også flere lærdomme, som viser os, hvordan vi kan kende sandheden i alt.

Vi bygger ikke på verdens visdom eller menneskers filosofier – uanset hvor traditionsrige eller respekterede de er. Vores vidnesbyrd om Jesus Kristus bygger på Guds åbenbaringer til sine profeter og til os hver især. (Se 1 Kor 2:1-5; 2 Ne 28:26).

Så hvad får vores vidnesbyrd om Jesus Kristus os til at bekræfte?

Jesus Kristus er Gud den evige Faders enbårne Søn. Han er verdens Skaber. Ved sin uforlignelige jordiske tjenestegerning er han vores lærer. På grund af hans opstandelse bliver alle, der nogensinde har levet, bragt tilbage fra de døde. Han er Frelseren, hvis sonoffer betalte for Adams synd og åbner døren for, at vi kan få tilgivelse for vore personlige synder, så vi kan blive rensed og vende tilbage til Gud, vor evige Faders nærhed. Det har til alle tider været det centrale budskab fra profeterne.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangeliums sandhed. Han lever, og hans evangelium er sandt. Han er verdens lys og liv (se L&P 34:2). Han er vejen til udødelighed og evigt liv (se Joh 14:6). I mine øjne er Jesu Kristi forsonings mirakel ubegribeligt. Men Helligånden har givet mig et vidnesbyrd om sandheden af det, og jeg kan glæde mig over, at jeg kan bruge mit liv på at forkynde det. ■

Fra en tale holdt ved et seminar for nye missionspræsidenter den 25. juni 2010.

En sang og en bøn

Da Dillon ikke kunne nå det høje C, strakte han sig endnu højere efter den nødvendige hjælp.

Dillon har et problem: hans største talent er også hans største frygt. »Jeg elsker at synge,« siger den 16-årige tonganer, »men ikke foran mennesker. Så bliver jeg bange.«

Forestil jer hans blandede følelser, da Kirken i Tonga bekendtgjorde, at man holdt audition for sangere til en optagelse af seminarsangene til Det Gamle Testamente på tonga. Han var både begejstret og rædselsslagen.

Tre af sangene på cd'en krævede en mandestemme. Da Dillon havde sunget den sang, som han var til optagelsesprøve på, overraskede produceren ham ved at bede ham om at synge en af de andre sange også. Selv om han var meget nervøs, så gjorde han det, og produceren sagde: »Vi har fundet vores dreng.«

Til sin overraskelse – og forfærdelse – blev Dillon tilbudt muligheden for at indspille alle tre sange.

Dillons talent, Dillons frygt

Dillon, der er medlem af Ma'nganga Menighed i Nuku'alofa Stav i Tonga, udmærker sig i skolen. Han er en af de cirka ti procent af eleverne i Tonga, som er udvalgt til at gå på en statsskole. Han holder også af seminar. »Han vækker os tidligt, så han kan komme til seminar,« siger hans mor, Malenita Mahe.

Men det er sangen, han elsker allermest – selv om hans familie end ikke anede, at han kunne synge, før han blev bedt om at synge en solo under et primaryprogram engang.

»Dillon har altid været genert,« siger hans mor.

Han klarede sig så godt til det primaryprogram, at han blev bedt om at synge ved en konference i Nuku'alofa Stav. Og så blev han bidt af det.

Han fortalte sin mor: »En dag vil jeg bruge mit talent for Guds sag.« Da han blev valgt til at synge på cd'en, sagde han: »Mor, nu bruger jeg mit talent.«

Dillons storebror, Sione, siger, at han prøver at opmuntre Dillon til at synge. »Jeg ville rigtig gerne have det talent, som han har,« siger han. »Alle vil så gerne høre ham bruge det.«

»Jeg nyder at høre ham synge,« siger hans søster, Pea.

»Jeg vil gerne kunne synge som ham en dag,« siger hans niårige bror, Paula.

Dillon er taknemlig for familiens støtte. »Jeg elsker min familie,« siger han. »Jeg er sikker på, at jeg med deres hjælp kan vende min svaghed til styrke.«

Stræb højere

Mens Dillon arbejdede med lydteknikerne under optagelsen af sangene, kæmpede han med en tone. »Jeg kunne ikke ramme den,« siger han. »Vi øvede os i flere timer.«

Da han endelig vendte hjem den aften, var han udmattet og modløs, fordi han vidste, at han skulle indspille sangen næste dag.

»Jeg gik direkte ind på mit værelse og bad min himmelske Fader om at hjælpe mig,« siger han.

Det eneste, han kunne tænke på, var, hvor vigtig den cd ville være for de mere end 50.000 medlemmer af Kirken i Tonga, så vel som for andre over hele verden, som taler tonga.

»Det var mit livs længste nat,« siger han.

Efter en lang nat med bøn og en smule søvn trådte Dillon ind i lydstudiet og ramte tonen rent.

Han kan huske, at han udbød: »Halleluja!« »Jeg var så glad.«

Frygt ikke

Et af Dillons yndlingsskriftsteder er Jos 1:9: »Vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.«

Hvis du vil høre Dillons sange fra
seminarsangene til Det Gamle
Testamente kan du gå ind på
liahona.lds.org.

Dillon satte det løfte på prøve og erfarede, at det er sandt. »Jeg gjorde mit bedste. Jeg lagde min bedste indsats og mit hjerte i sangene, så lytteren må kunne føle Ånden.« Efterhånden som Dillon vokser fra sin frygt og udvikler sit talent, erkender han, at han har modtaget meget hjælp – ikke blot fra familien, men også fra sin himmelske Fader.

»Jeg ved,« siger han, »at Gud besvarede min bøn.« ■

Sang i Singapore

*De unge i Singapore
Stav lærte velsignelserne ved ofre og hårdt arbejde, da de forberedte en musical.*

Michelle Hsieh og Cerys Ong

Da vækkeuret ringede kl. 5, stod 17-årige Yee Mun Lim ud af sengen og gjorde sig klar til dagens dont. Hun tog af sted til seminar kl. 5.20. Kl. 6.30 skyndte hun sig i skole, hvor hun havde timer og andre aktiviteter til kl. 19. Så skyndte hun sig hen til stavscenretet med offentlige transportmidler for at øve på stavens musical.

Det var det faste program for de fleste af de unge i Singapore Stav hver fredag i fem måneder. Nogle gange blev de udmattede og svage, men gennem hele forberedelsesfasen til musicalen *Når profeten taler* lød der ingen beklagelser eller fortrydelse, for de unge følte, at det offer, de ydede, var umagen værd. »Det er den mest forbløffende, fænomenale, åndeligt opløftende, sjove og hjertevarmende begivenhed, jeg nogensinde har delta-get i,« sagde Yee Mun fra Singapore 2. Menighed.

Sådan begyndte det

»Vores oprindelige hensigt var at knytte de unge sammen,« siger Kate Loreto, som er stavens præsident for Unge Piger. »Vi har unge i otte forskellige menigheder og med forskellig kulturel baggrund. De har svært

ved at omgås hinanden. Så vi tænkte, hvorfor ikke opføre en musical, der kan knytte dem sammen?»

Lederne valgte den inspirerede musik ud fra listen over præsident Gordon B. Hinckleys (1910-2008) V'er.¹ Denne musik blev valgt, »så de unge kunne lærer teksterne udenad, føle Ånden og efterleve standarderne«, siger Connie Woo, som var produktionsleder. »Vi ønskede at involvere så mange unge som muligt,« siger søster Woo. 78 unge deltog i alt.

Det var sikkert ikke alle de unge, der mødte frem med samme motivation i begyndelsen, men næsten alle blev ved med at komme til prøverne, fordi de nød venskaberne, sangen og vigtigst af alt Ånden.

Vidnesbyrd og venskaber blev styrket, mens de unge fra Singapore optrådte sammen.

Canden Petersen på 15 fra Singapore 1. Menighed blev udpeget til korleder og skulle sørge for, at alle prøverne forløb glat. Hans ansvar omfattede at kalde folk til at bede, at indsamle de unge til prøverne og legene og bekendtgøre pladser på scenen. »Jeg fik også til opgave at finde unge mænd, som kunne stille kulisserne op og tage dem ned og hjælpe de unge med at udføre deres opgaver,« sagde han. »Jeg oplevede, at dette ansvar var sundt for de unge. Forhåbentlig hjalp det dem med at forstå, at Herren kalder ledere nu, og ikke blot fra de voksnes rækker. De kan og skal opretholde deres ledere, uanset alder eller erfaringsgrundlag.«

Kandace Lim på 18 fra Woodlands Menighed hjalp med at påtage sig flere roller, blandt

Amanda Ho

Olivia Hoe

Michael Lee

Yee Mun Lim

Candan Petersen

Deltagelse

Da temaet var valgt og prøverne organiseret, fik de unge tildelt forskellige roller i stykket og forskellige komiteer, der svarede til deres talenter.

Ally Chan på 18 år fra Singapore 2. Menighed meldte sig frivilligt til kostumekomiteen. »Vi skulle finde noget, som var sømmeligt, hvilket var meget vigtigt, og det skulle være billigt, ungdommeligt og samtidig se godt ud på scenen,« sagde hun. Ikke alene lærte hun at træffe beslutninger, som bygger på evangeliske standarder og samarbejde med andre, men hun var også tilfreds med de unges fremtoning.

andet som medlem af kostumekomiteen, koreografikomiteen, fotografikomiteen og også ved at synge solo. Hun sagde om sine mange ansvar: »Det var min mor, som inspirerede mig til at påtage mig de ansvar. Hun lærte mig, at hvis der er en mulighed for at tjene, så grib den. Hvis man påtager sig en opgave og yder sit bedste, så vil Herren helt bestemt hjælpe dig med de vanskeligheder, du møder.«

Udover de administrative ansvar var der jo også brug for optrædende. John Lee på 17 år fra Clementi Menighed var en af de modige sjæle, som meldte sig frivilligt til at synge solo. Hans begrundelse var enkel: »Jeg elsker bare

at synge! Og det får mig til at føle mig som noget særligt.«

Ezra Tadina på 17 fra Woodlands Menighed mente ikke, at han kunne synge, så han valgte at bidrage på en anden måde. »Jeg valgte at engagere mig,« sagde han, »og det er faktisk mig, der er fortæller på den del, der handler om at engagere sig. Jeg føler virkelig for budskabet, fordi jeg ved, at det er sandt.«

Ikke noget lille offer

Prøverne strakte sig fra november 2009 til marts 2010. I den periode samledes de unge til prøver i stavscentret hver fredag aften, undtagen i ferierne. Den tid og forpligtelse, som krævedes af de unge, var ikke noget lille offer, når man tager de unge singaporeaneres stramme tidsskema i betragtning.

Skoleeleven Olivia Hoe fra Bedok Menighed valgte at deltage, fordi »uanset hvor meget mudder livet slynger efter mig, så er det i sidste ende evangeliet, der holder mig oppe og får mig gennem sølet. Visheden om, at der er en, som passer på mig og elsker mig, giver mig trøst, og jeg tror, at det er mere end nok til at holde mig oppe hver dag.«

Mange af de unge havde andre forpligtelser, men de vidste, at Herren havde banet en vej for dem. Det var tilfældet med 16-årige Amanda Ho fra Singapore 2. Menighed. »Jeg havde dansetimer, som faldt sammen med nogle af prøverne til denne musical, men helt mirakuløst ændrede skolen tidspunkterne for dansetimerne, hvilket gjorde det muligt for mig at komme til musicalprøverne,« forklarede hun.

Lad stykket begynde

Efter flere måneder med prøver, var man endelig klar til at opføre musicalen. Takket være de unges begejstrede reklamefremstød, mødte flere end 700 mennesker op for at se dem optræde ved tre forestillinger. Da de unge

Kandace Lim

Ezra Tadina

Ally Chan

Cerys Ong

John Lee

fremførte deres budskab gennem sang, dans, instrumental musik og deres egne vidnesbyrd, blev mange tilhørere dybt rørt.

Gruppen blev også udfordret til at invitere venner, som ikke var medlemmer, til at se deres optræden og benytte det som en missionær mulighed. Michael Lee på 18 tog denne udfordring alvorligt. »Jeg inviterede seks venner, og tre af mine skolekammerater og en skolelærer dukkede op,« sagde han. Deres optræden gjorde især indtryk på hans lærer. »Han sagde, at det var en fantastisk oplevelse. Han bad endda om et eksemplar af pjecen *Til styrke for de unge*. Han sagde, at han havde fornemmet energien fra de mange unge, håbefulde hjerter.«

Ledernes oprindelige hensigt med at knytte de unge sammen lykkedes bestemt. »Da jeg sad og kiggede på dem under deres optræden, blev mit hjerte fyldt med glæde,« sagde søster Woo. »Det drejede sig ikke om, hvor godt de tog sig ud, hvor godt de sang og spillede, eller om hvor godt de fremførte deres replikker. Det drejede sig ikke om, hvilken skole eller hvilket land de kom fra. De var et.«

Budskabet i musikken

Musicalen hjalp mange med at opnå et stærkere vidnesbyrd. Nogle siger, at de nynner melodier og synger teksterne til sangene, uanset hvor de befinder sig, og sangenes budskab hjælper dem med at tackle hverdagens udfordringer. Mange af dem blev ikke blot gode venner, men åndelige støtter, som kan opbygge hinanden, når det ser svært ud. De kan hjælpe hinanden med at holde sig på den snævre sti og udvikle sig åndeligt. ■

NOTE

1. De ni V'er er: Vær taknemlig, vær dygtig, vær engageret, vær ren, vær tro, vær optimist, vær ydmyg, vær stille, vær bønlig; se Gordon B. Hinckley, *Way to Bel!* 2002; se også »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30.

Moderne PIONERER

Kirkeledere har forkyndt betydningen af de bidrag, vi dagligt yder.

Vi er alle pionerer

»Jeg har ingen forfædre blandt pionererne i 1800-tallet. Men siden de første dage som medlem af Kirken har jeg følt et tæt slægtskab til de første pionerer, som krydsede prærien. De er mine åndelige forfædre, ligesom de er for hvert eneste medlem af Kirken, uanset nationalitet, sprog eller kultur. ...

Idet budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium nu bliver accepteret over hele verden, er vi alle pionerer i vores egen sfære og situation.«

Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. »Følg profeternes røst,« *Liahona*, juli 2008, s. 3.

Den første generation velsigner alle

»Fordi I er de første i jeres familie, der har accepteret evangeliet, bliver I den første generation, en udvalgt slægt gennem hvilken forgangne, nuværende og kommende slægter kan blive velsignet ...

I Kirken læser og taler vi meget om pionererne i Kirkens første tid. De var førstegenerationsmedlemmer nøjagtig ligesom jer ...

Deres arv kan blive jeres som førstegenerationsmedlemmer. Vær trofast, tjen jeres medmenesker, velsign jeres familie og træf de rette valg. I er den første generation, en udvalgt generation til at velsigne tidligere, nuværende og kommende generationer.«

Ældste Paul B. Pieper fra De Halvfjerds, »Den første generation,« *Liahona*, nov. 2006, s. 11, 13.

Der er brug for os

»Der er brug for os alle til at fuldføre det værk, som blev påbegyndt af pionererne for over 175 år siden, og ført videre igennem årtierne af trofaste hellige fra hver generation. Vi skal tro, som de troede. Vi skal arbejde, som de arbejdede. Vi skal tjene, som de tjente. Og vi skal udholde, som de udholdt ...

Herren beder os ikke om at pakke håndkærren, men han beder os om at styrke vores tro. Han beder os ikke om at vandre tværs over prærien; han beder os om at gå tværs over gaden og hilse på vores næste. Han beder os ikke om at opgive alle vores jordiske ejendele for at bygge et tempel, men han beder os om at give af vore midler og vores tid til trods for den moderne tilværelses stress og fortsætte med at bygge templer og derefter komme regelmæssigt i de templer, som allerede er bygget. Han beder os ikke om at lide martyrdøden, men han beder os om at leve som disciple.

Dette er en storslået tid at leve i, mine brødre og søstre, og det er op til os at føre de rige traditioner af hengiven forpligtelse, som har været kendetegnende for tidligere generationer af sidste dages hellige, videre.« ■

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Guds sandhed skal gå frem,« *Liahona*, nov. 2008, s. 83, 84.

DER FINDES EN UDVEJ

Når vi synder, maler vi os selv op i et hjørne.
Omvendelse er den eneste vej ud.

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvo- rum fortæller om nogle af sine tanker om emnet.

Hvad kan jeg lære af skrifterne?

Hovedformålet med al hellig skrift er at fylde vores sjæl med tro på Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus.

Fra »Velsignelsen ved skrifterne«, Liahona, maj 2010, s. 33-35.

Skrifterne styrker vores hukommelse ved at hjælpe os med altid at ihukomme Herren og vores forhold til ham og Faderen. De minder os om det, som vi vidste i forudtilværelsen.

Skriftens beretninger om andres tro styrker vores egen.

Profeternes ord, som Herren kalder hellig skrift, flyder næsten konstant til os gennem fjernsyn, radio, internet, satellit, cd'er, dvd'er og det trykte ord. Med denne velsignelse fortæller Herren os helt bestemt, at vores behov for skrifterne er større end i nogen anden tidsalder.

Skriften lærer os principper og moralske værdier. I skriften finder vi levende skildringer af de velsignelser, som udspringer af at ære sande principper.

OVERVEJELSER

»Jeg stoler på Gud« (Sl 56:4).

Sheila Kindred

Bygger på en virkelig begivenhed

Jeg satte min skoletaske i skabet og fik øje på mit spejlbillede i det store spejl på døren. Jeg stoppede op og kiggede på min løse hestehale, min krøllede bluse og mine posede sokker. Jeg huskede min primarylærers ord: »Du er en af vor himmelske Faders særlige døtre. Han har mange velsignelser til dig i fremtiden.«

Jeg lænede mig fremad og stirrede ind i spejlet i håb om, at jeg kunne kigge ind i fremtiden. Hvordan ville jeg mon være, når jeg blev 12 eller 22? Ville jeg være smuk? Ville jeg være dygtig? Ville jeg gifte mig i templet? Ville jeg få smukke børn? Det var mine drømme, men var det de velsignelser, som Gud havde i vente til mig?

»Hvad kigger du på?« Det var mors blide stemme.

Inde i spejlet kunne jeg se mor stå bagved mig i døren.

»Mig,« svarede jeg. »Det er bare mit spejlbillede.«

Mor kom ind og kiggede over skulderen på mig. »Bare dig, er noget ganske særligt,« sagde hun.

»Det har min primarylærer også sagt. Hun sagde, at vor himmelske Fader har mange velsignelser i vente til mig. Hvad

venter der i mit liv?«

»Kom ind på mit værelse. Jeg vil vise dig noget,« sagde mor.

Inde i soveværelset åbnede mor en lille æske og tog et sølvspejl op.

»Hvor er det smukt,« sagde jeg og rørte ved bogstavet *B*, som var indgraveret på bagsiden.

»Det har været min bedstemors spejl,« sagde mor. »Når jeg pudser spejlet, forestiller jeg mig, hvad bedstemor Beatrice så, når hun kiggede i det. Måske så hun først en pige, som dig, der drømte om fremtiden.

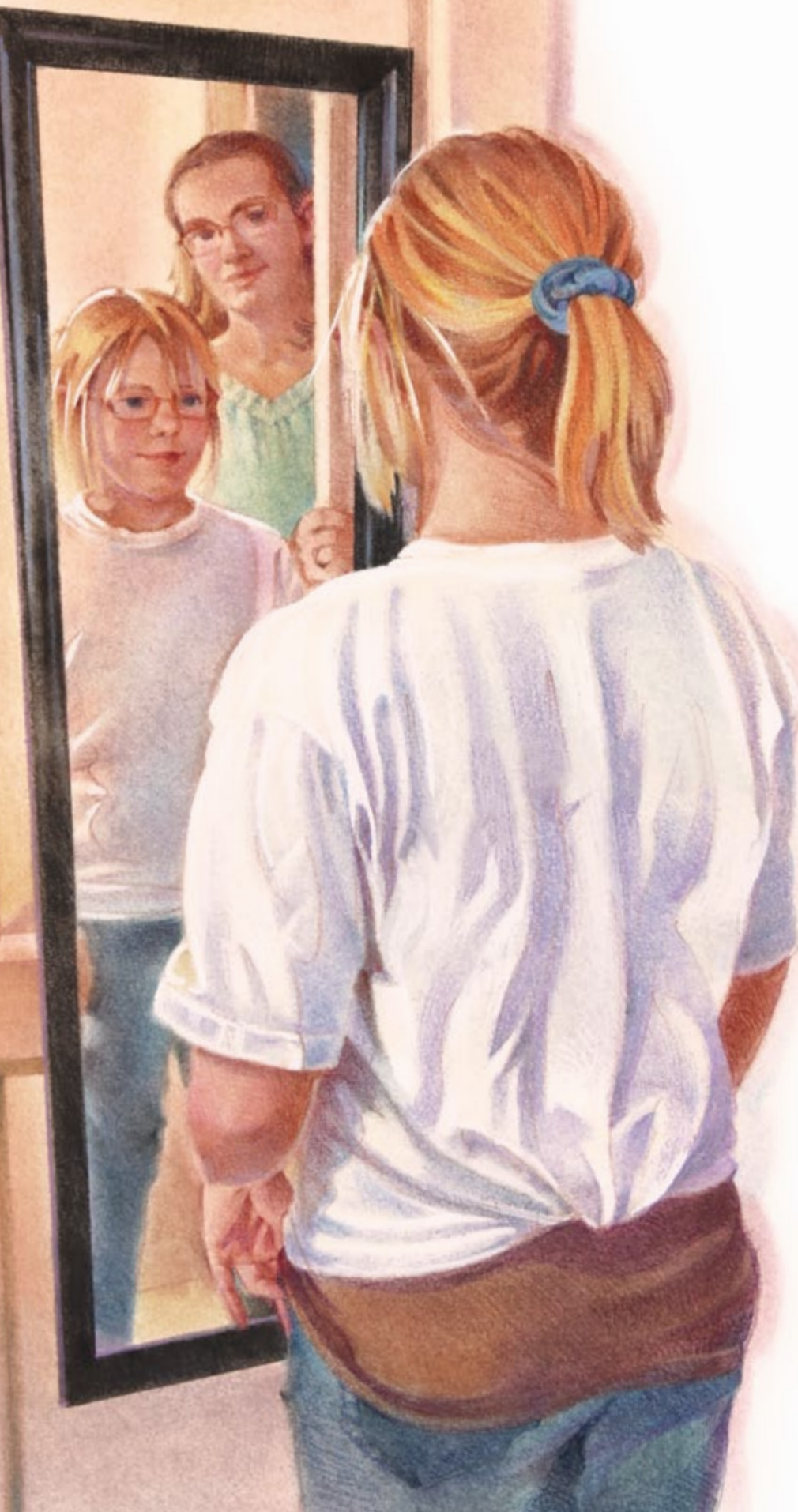
Jeg kan forestille mig det glimt af glæde, hun så i sine øjne, da hun kiggede på sine lange fletninger inden sin dåb. Vidste du, at hun ikke kunne blive døbt, før hun var 18 år gammel?«

Jeg rystede på hovedet. »Nej.«

»Og da hun blev gift med bedstefar, fødte hun en lille datter, som kun levede i to dage. Forestil dig de øjne, hun så her i spejlet. De var opsvulmet af gråd.

Mange år senere har hun set sit glade ansigt, da hun beredte sig på at tage i templet for at blive beseglet til sin mand og sine tre børn.

Som ældre kvinde har hun nok brugt

»Søg jeres arv. Det er vigtigt så vidt muligt at kende dem, som gik forud for os. Vi opdager noget om os selv, når vi lærer om vore forfædre.«

Præsident Thomas S. Monson, »Uforanderlige sandheder i skiftende tider«, *Liahona*, maj 2005, s. 21.

spejlet, når hun skulle tage sin hat på, inden hun tog til møde i Hjælpeforeningen.

Og endelig har hun som gråhåret enke nok set den tapre beslutsomhed i sine øjne, da hun i mange år levede alene, men trofast til enden.«

»Velsignede vor himmelske Fader oldemor?« spurgte jeg.

»Ja, det gjorde han,« svarede mor.

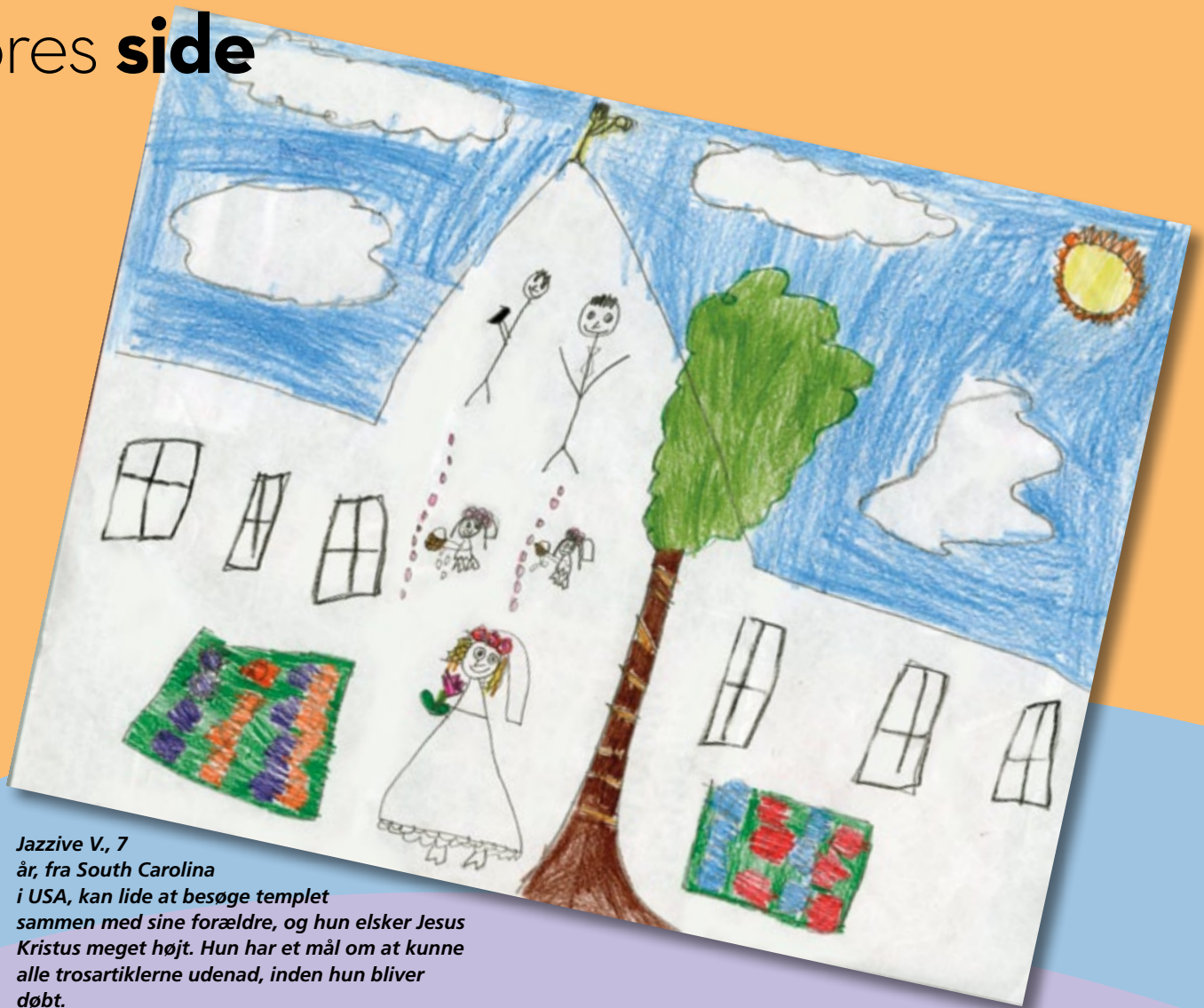
»Var oldemor tilfreds med sit liv?«

»Ja. Det gik ikke helt, som hun havde planlagt. Noget af det var meget hårdt, men hun stolede på Gud, og alle de oplevelser hjalp hende til at blive mere som han.«

»Jeg har nok ikke rigtig brug for at se fremtiden,« sagde jeg, mens jeg forsigtigt lagde sølvspejlet tilbage i æsken. »Jeg stoler bare på min himmelske Fader og følger ham.«

»Jeg er sikker på, at Gud har meget vidunderligt i vente til dig,« sagde mor. »Og hvis du følger ham, vil det ansigt, som du til sidst ser i spejlet, reflektere hans spejlbillede. Og det vil være opfyldelsen af en drøm.« ■

Vores side

Jazzive V., 7 år, fra South Carolina i USA, kan lide at besøge templet sammen med sine forældre, og hun elsker Jesus Kristus meget højt. Hun har et mål om at kunne alle trosartiklerne udenad, inden hun bliver døbt.

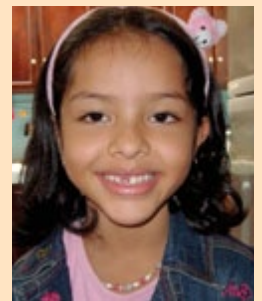
JEG FORNEMMEDE ÅNDEN

En aften, som alle andre aftener, knælede jeg ved min seng for at bede, inden jeg skulle sove. Men den aften følte jeg mig gladere end nogensinde, da jeg havde bedt. Jeg ved, at jeg følte Helligånden den aften.

Lisa E., 12 år, Tyskland

Daniela M., 8 år, fra Costa Rica, kan lide at holde familieaften og være sammen med sin familie. Hun kan lide at lege med sin bror, Rodolpho. Hendes yndlingsfarve er fuchsia.

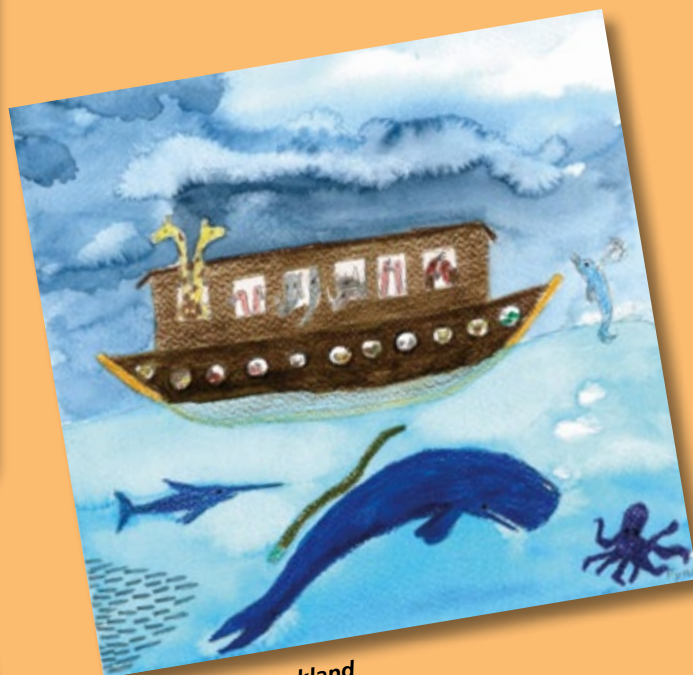
Rodolpho M., 6 år, kan lide at læse i skrifterne om Jesu Kristi fødsel. Hans yndlingsfarve er blå. Han elsker sine forældre, fordi de tager sig af ham og elsker ham.

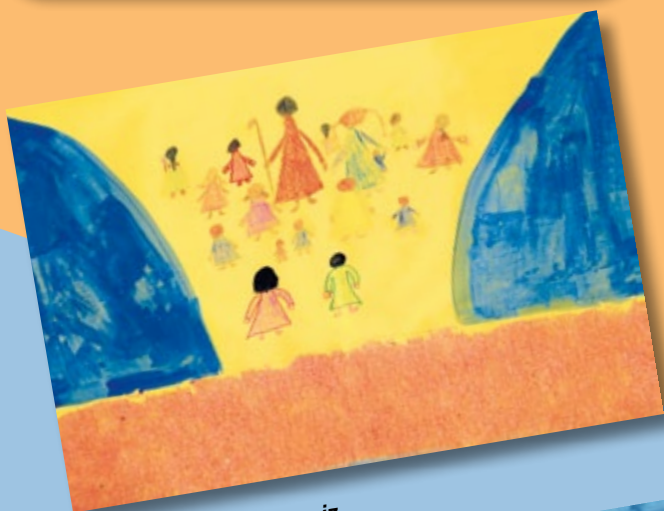
JEG KAN FORNEMME DET GODE

Når jeg gør noget forkert, siger jeg undskyld og prøver at gøre det godt igen. Når jeg gør det rigtige, får Heligånden mig til at føle mig godt tilpas. Jeg vil gerne have den gode følelse i mig altid. Da Alma den Yngre fra Mormons Bog gjorde noget forkert, omvendte han sig og gjorde det rette. Han blev et godt eksempel.

**Jared Y., 5 år,
Vest-Malaysia**

Fynn S., 10 år, Tyskland

Valery D., 11 år, Schweiz

Juan G., 6 år, Ecuador

Hvis du vil bidrage med noget til Vores side, så indsend det med e-mail til liahona@ldschurch.org. Husk at skrive »Our Page« i emnelinjen. Alle bidrag skal indeholde barnets fulde navn, køn og alder (fra 3 til 12 år), forældrenes navne, menighed eller gren og stav samt forælders skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og indlæg. Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Mit legeme er Guds tempel

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer? For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16-17).

Vicki F. Matsumori

Luk øjnene og forestil dig et tempel. Hvilken farve har det? Hvor stort er det? Er der nogen vinduer? Er der spir på det? Hvor mange?

Alle Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer er forskellige. Templet i Salt Lake City har mure af grå granit og seks spir. Det ser anderledes ud end templet i Cardston i Alberta i Canada, som har stenvure, men ingen spir. Selv om templerne ser forskellige ud, er de alle smukke og bygget til det samme formål. De er steder, hvor særlige ordnancer kan finde sted.

Ordinancer, som er nødvendige for at vende tilbage til vor himmelske Fader.

Du er ligesom et tempel. De ser anderledes ud end alle andre, men du er også en bolig for Guds Ånd – Helligånden. Apostlen Paulus sagde: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer? For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16-17). Dit legeme er et tempel for din ånd.

Ligesom du behandler templerne med respekt, bør du behandle dit legeme med respekt. Det kan du gøre ved at efterleve visdomsordet (se L&P 89), ved at klæde dig

sømmeligt og ved at holde dit legeme rent. Du skal også holde dit hjerte og dit sind rent ved kun at læse, lytte til og se »det, der behager vor himmelske Fader« (se *Mine evangeliske standarder*).

Når du er ren i sind og legeme, kan du modtage store velsignelser. ■

Aktivitet

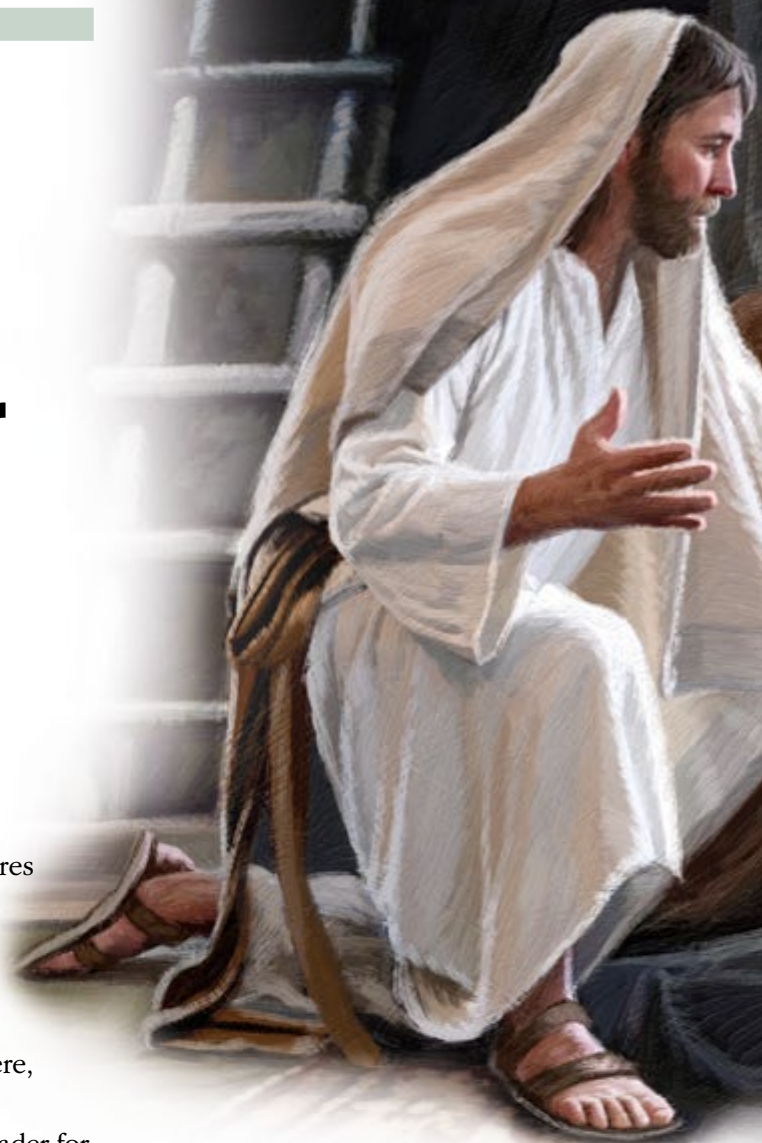
Find vej gennem labyrinten. Når du kommer til et skilt, så vælg Ja eller Nej, afhængigt af om det hjælper dig med at behandle dit legeme som Guds tempel. Hvis du vælger den rigtige vej, fører den til templet.

Tegn billeder af fire andre ting, som er gode for dig. Klip dine tegninger ud og lim dem på over billederne med de gode valg i labyrinten.

Jesus velsigner børnene

Diane L. Mangum

Jairus og hans hustru sad ved deres datters seng og var bekymrede. Deres datter blev mere og mere syg for hver time, der gik, og de var bange for, at hun skulle dø. De vidste, at der kun var en ting mere, som de kunne gøre for hende.

Jairus sturtede ud i Kapernaums gader for at finde Jesus fra Nazaret. Jairus vidste, at Jesus havde helbredt folk. Måske ville Jesus komme og helbrede hans datter.

Nede ved søbredden samledes folk omkring Jesus, som lige var steget ud af en båd. Jairus masede sig vej gennem skaren, indtil han stod ved siden af Herren. Jairus faldt på knæ og fortalte Jesus, at hans datter var syg og døende.

»Ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kunne blive frelst og leve,« tryglede Jairus.

Jesus sagde ja, og mange mennesker fulgte dem.

En budbringer kommer dem i møde og fortalte Jairus, at hans datter allerede var

død. Det var for sent for Jesus at komme og hjælpe. Jesus sagde til Jairus: »Frygt ikke, tro kun.«

Da de nåede frem til Jairus' hus, lød der højlydt gråd og larm. Der sad mange mennesker i huset og jamrede sig af sorg.

Jesus gik ind i huset og sagde, at de ikke skulle græde, for den lille pige var ikke død, men sov kun. Nogle af dem lo ad Jesus. De vidste, at pigen var død.

Så sendte Jesus alle de larmende mennesker udenfor. Han tog Jairus og Jairus' hustru samt sine apostle Peter, Jakob og

JAIRUS

Jairus var en betydningsfuld mand i Kapernaum. Han var forstander for en synagoge, hvor alle områdets jøder kom for at tilbede Gud.

SORG

Når nogen døde på Jesu tid, betalte familien mennesker, der kaldtes grædekoner, for at komme hjem til dem og græde højlydt og spille sørgemusik på fløjter. Man blev begravet et døgn tid, efter at man var død.

Johannes med ind i værelset, hvor pigen lå på sengen.

Jesus tog pigens hånd og sagde: »**Lille pige**, jeg siger dig, rejs dig op!«

Pigen rejste sig. Hendes forældre var forbløffede og glædede sig. Deres datter levede!

Der var også andre tidspunkter, hvor Jesus helbredte og velsignede børn. En dag i Peræa havde mange mennesker samlet sig om Frelseren for at høre ham undervise. Nogle mennesker tog deres børn med hen til Jesus, så han kunne velsigne dem.

Jesu disciple så børnene og sendte dem væk. Jesus havde travlt med mange mennesker, og børnene syntes ikke så vigtige. Men Jesus sagde til disciplene: »Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig, for Himmeriget er deres.«

Så tog Jesus hvert af børnene i sine arme. Han lagde sine hænder på hvert af børnenes hoved og velsignede dem. Jesus fortalte de voksne, at de skulle være ydmyge som små børn. ■

Fra Mark 5:21-24, 35-43; 10:13-16.

Talitha kum betyder lille pige eller ung kvinde.

Find mennesker at undervise

Når missionærer beder, studerer skrifterne og bærer deres vidnesbyrd, viser de deres lydighed og kvalificerer sig til at modtage Herrens hjælp. Brug vejledningen i nøglen til at hjælpe disse missionærer med at finde en familie, som gerne vil høre om evangeliet. Når du fx ser missionærerne bede, går du til billedet til højre. ■

Begynd

Færdig

Gå til højre

Gå til venstre

Gå ned

»Må vi være ... gode naboer i vore lokalsamfund, række ud til mennesker med en anden tro såvel som til vore egne.«

Præsident Thomas S. Monson
Fra aprikonferencen 2011

Bare en mønt

Chad E. Phares

Bygger på en virkelig begivenhed

»Ved tiende viser jeg min kærlighed til Gud, og gennem hans velsignelser hans godhed lyser ud« (Jeg giver Gud en tiende«, Lille Liahona, okt. 2006, s. L12).

1. Daniel stirrede på mønten på hans kommode. Han havde kigget på den de sidste par minutter. Den så ikke ud af meget.

Daniel, er du klar til at gå i kirke?

Ja, far. Jeg kommer nu.

2. Daniel proppede mønten i lommen og løb ned til sin familie.

3. Da Daniel og hans familie kom hen til kirken, tog han en tiendeseddel og en kuvert fra hylden ved biskoppens kontor.

Far, vil du hjælpe mig med at udfylde den her?

Selvfølgelig.

4. Hvor meget skal du betale i tiende i dag?

Ikke ret meget. Kun det her.

Er det ti procent af de penge, du tjente, Daniel?

Ja.

Så er det fint.

5. Daniel lukkede kuverten og gav den til biskoppen. Biskoppen trykkede hans hånd.

Daniel spekulerede på, om biskoppen også ville have trykket hans hånd, hvis han havde vist, at der kun var en mønt i kuverten.

6. Jeg er stolt af dig, Daniel. Det er et klogt valg at betale tiende.

Det ved jeg godt, far, men der var jo kun en mønt.

7.

Man ved aldrig, hvad den mønt går til. Måske bliver den brugt til at trykke en side i et eksemplar af Mormons Bog, eller måske går den til en af de sten, som man bygger et tempel af.

8. Daniel havde aldrig tænkt på tiende på den måde før. Han begyndte at tænke på alle de måder, hvorpå hans tiende kunne hjælpe andre.

Du har ret, far. Jeg er glad for at kunne betale tiende – selv om det kun er en enkelt mønt.

Hvordan anvendes **tiendepengene**?

Tiende anvendes til missionering, opførelse af templer og kirkebygninger, udgivelse af skrifterne og meget mere. Kig på tegningerne af noget af det, som tiende går til. Tegn en ring omkring de billeder i hver kolonne, som adskiller sig fra de andre.

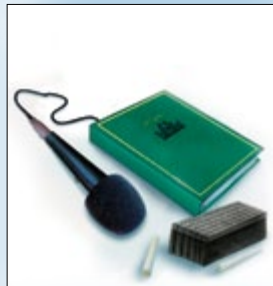
Missionering

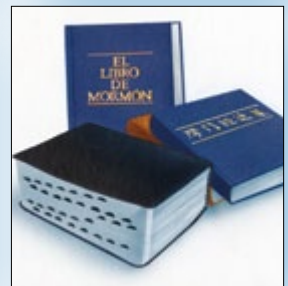
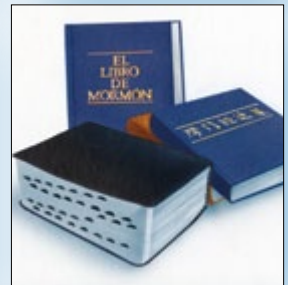
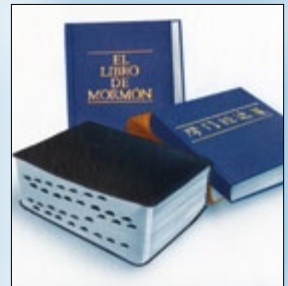
Templer

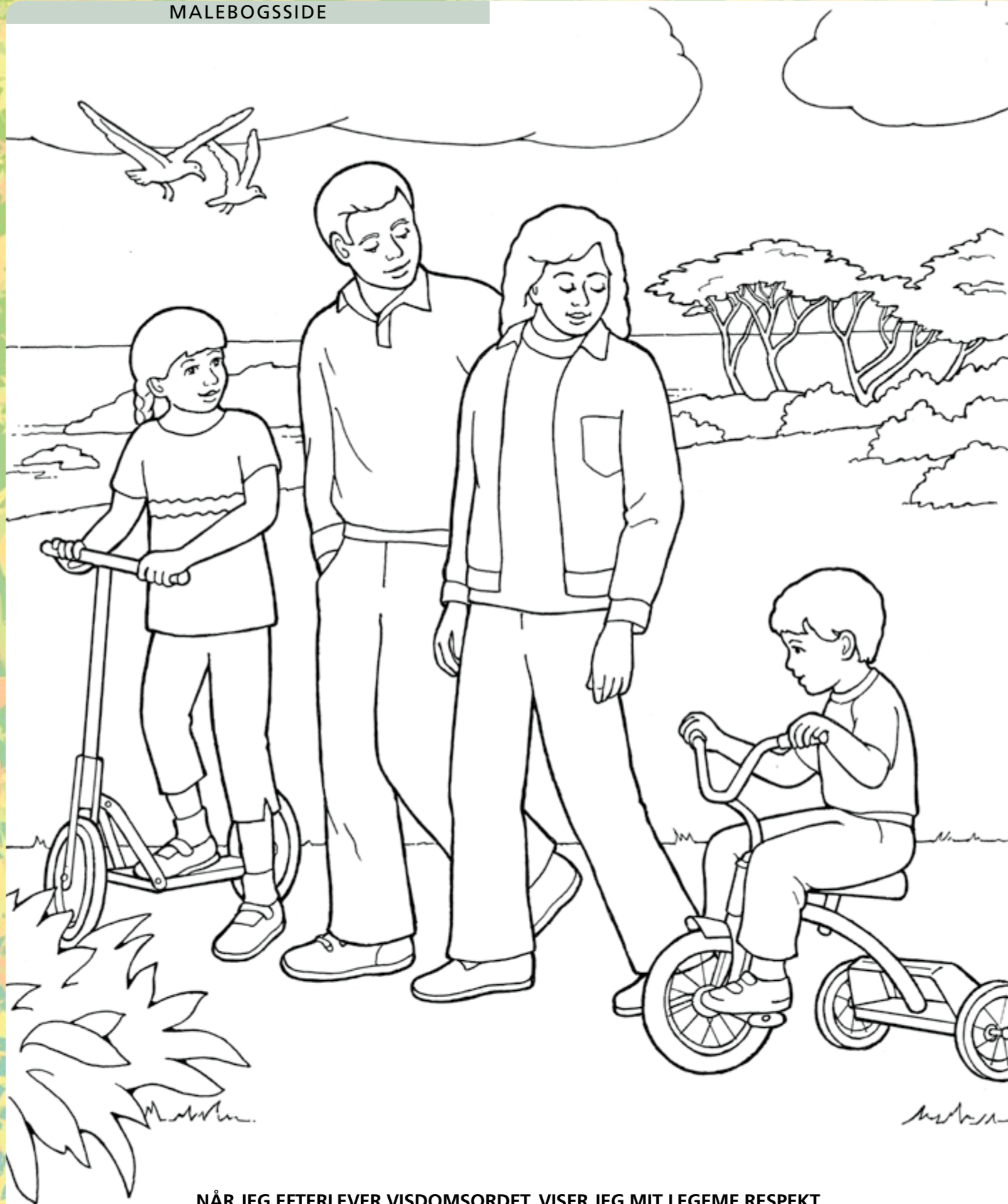
Kirkebygninger

Skrifterne

TIL VENSTRE: ILLUSTRATIONER: JOE FLORES

NÅR JEG EFTERLEVER VISDOMSORDET, VISER JEG MIT LEGEME RESPEKT

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?
For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16-17).

Liahona og *Ensign* fokuserer i oktober på Mormons Bog

Kirkens Tidsskrifter udgiver med mellemrum et nummer, der fokuserer på et enkelt vigtigt emne. Dette års oktobernummer af *Liahona* og *Ensign* tilegnes Mormons Bog.

Dette nummer fokuserer på tre vigtige spørgsmål: Hvad er Mormons Bog? Hvorfor har vi Mormons Bog? Hvad betyder Mormons Bog for mig?

Dette nummer omfatter historien om Mormons Bog, medlemmers personlige oplevelser med den, forslag til skriftstudium og information om, hvordan den anvendes i dag. Vidnesbyrd og indsigt om Mormons Bog fra 15 levende profeter og apostle, såvel som alle de tidligere præsidenter af Kirken, inkorporeres i nummeret.

»Der findes styrke i vidnesbyrdene hos dem, der leder Kirken,« siger Jennifer Greenwood, vicechefredaktør for *Liahona*. »Deres vidnesbyrd er baseret på Mormons Bog, vores religions slutsten. Vi har et stort ønske om, at medlemmerne føler disse vidnesbyrd.«

Medlemmerne bliver opfordret til at bruge dette nummer på to måder, siger ældste Paul B. Pieper fra De Halvfjerds, øverste leder for undervisningsafdelingen.

»For det første bør medlemmer og missionærer gennemgå det til deres personlige opløftelse og

for at styrke deres vidnesbyrd om Mormons Bog,« siger han. »For det andet bør de give tidsskriftet til andre, deriblandt mindre aktive kirkemedlemmer og ikke-medlemmer.«

»Det er vores ønske, at dette nummer bliver en trædesten for folk til rent faktisk at åbne Mormons Bog og igen hellige sig selv til den,« siger søster Greenwood. »Det er vidunderligt at tale om Mormons Bog, at læse om Mormons Bog og at lære

nyt om Mormons Bog, men det er Mormons Bog, der omvender, der får folk tættere på Gud.«

Mormons Bog har modstået de prøver, som tiden, prøvelser og vidnesbyrd udgør og er hjertet i Jesu Kristi evangelium.

»Dette nummer er blevet forberedt med håbet om, at det vil bringe inspiration til familier og enkeltpersoner, når de forsøger at forstå, udøve og fortælle andre om læren i Mormons Bog,« siger ældste Pieper.

Oktobernummeret vil være tilgængeligt på 42 sprog. Alle medlemmer bliver opfordret til at lære indholdet at kende.

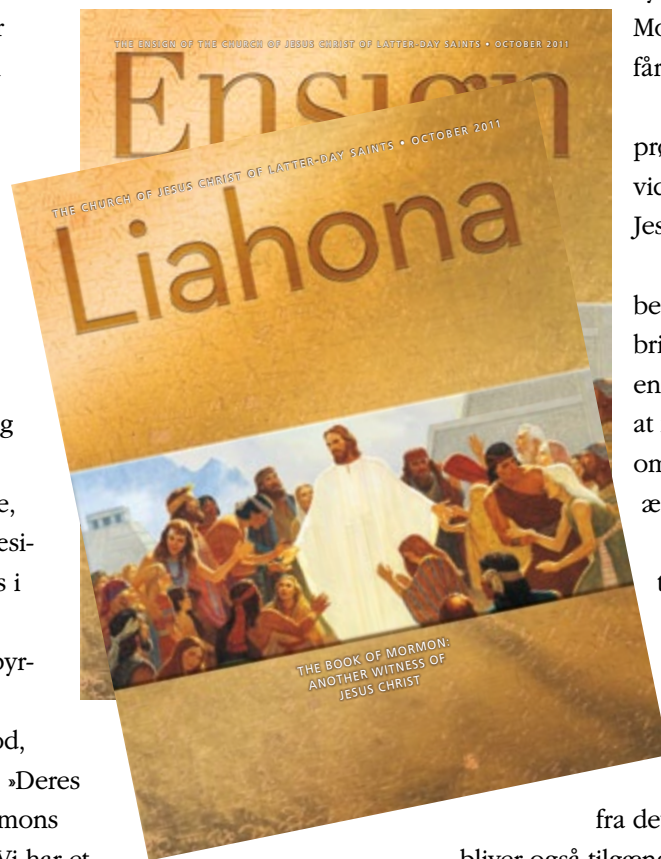
Yderligere 39 sprog modtager Det Første Præsidentskabs budskab og besøgsbudskabet

fra dette nummer. Hele nummeret

bliver også tilgængeligt online på mange sprog på hjemmesiderne for *Liahona* og *Ensign*.

Medlemmer, der ønsker at abonnere, at give et abonnement som gave eller at købe ekstra eksemplarer af nummeret om Mormons Bog, kan besøge deres nærmeste retailcenter eller besøge store.lds.org.

Nye områdepræsi-

**Oktobernumme-
ret af *Liahona*
og *Ensign*
fokuserer på
Mormons Bog.**

Nye missionspræsidenter kaldet til at tjene

Kirken bekendtgjorde navnene på 127 nye missionspræsidenter tidligere på året. De fleste begyndte at tjene i juli i år.

Mission	Ny præsident
Alaska Anchorage	N. Warren Clark
Albanien Tirana	Andrew M. Ford
Alpine tysktalende	Richard L. Miles
Argentina Buenos Aires Vest	Douglas B. Carter
Argentina Mendoza	Sergio E. Avila
Argentina Resistencia	Raymond S. Heyman
Argentina Rosario	Hugo L. Giuliani
Argentina Salta	Juan J. Levriño
Arizona Phoenix	R. Scott Taylor
Arizona Tucson	Roger E. Killpack
Arkansas Little Rock	Daniel Bay Gibbons
Baltiske	Jeffrey G. Boswell
Benin Cotonou	Robert F. Weed
Bolivia Cochabamba	Dan L. Dyer
Brasilien Brasilia	Helcio L. Gaertner
Brasilien Florianopolis	J. Joel Fernandes
Brasilien Fortaleza	Francisco A. Souza
Brasilien Maceió	Mauricio G. Gonzaga
Brasilien Manaus	H. Moroni Klein
Brasilien Recife	Rubens C. Lanús
Brasilien Rio de Janeiro	Geraldo Lima
Brasilien Salvador	James W. Hart
Brasilien São Paulo Interlagos	R. Pacheco Pinho
Brasilien São Paulo Nord	Marcus H. Martins
Brasilien São Paulo Syd	John S. Tanner
Brasilien Vitória	J. Araújo Bezerra
Californien Anaheim	Bradford C. Bowen
Californien Arcadia	Jorge T. Becerra
Californien Fresno	Larry Gelwix
Californien Riverside	Paul F. Smart
Californien Roseville	John G. Weston
Californien Sacramento	H. Benson Lewis
Californien San Diego	Paul N. Clayton
Californien San Jose	W. Lincoln Watkins
Californien Ventura	Fernando R. Castro
Canada Vancouver	Karl M. Tilleman
Chile Concepción Syd	Oswaldo Martínez Carreño
Chile Osorno	John E. Rappleye
Chile Santiago Nord	Fred D. Essig
Colombia Cali	Jonathan M. Prince
Colorado Colorado Springs	J. Patrick Anderson

Colorado Denver Nord	Jerry M. Toombs
Den Demokratiske Republik Congo Kinshasa	Brent L. Jameson
Den Dominikanske Republik Santo Domingo Vest	Raul Rodriguez Morel
Den Dominikanske Republik Santo Domingo Øst	Heriberto Hernandez
Ecuador Guayaquil Nord	Lizardo H. Amaya
Ecuador Quito	Bruce E. Ghent
Elfenbenskysten Abidjan	Z. Dominique Dekaye
El Salvador San Salvador	David L. Glazier
El Salvador Santa Ana/Belize	I. Poloski Cordon
England Manchester	Robert I. Preston
Fiji Suva	Kenneth D. Klingler
Filippinerne Angeles	David C. Martino
Filippinerne Cebu	Evan A. Schmutz
Filippinerne Davao	Ferdinand Pangan
Filippinerne Manila	Lyle J. Stucki
Filippinerne Olongapo	Roberto B. Querido
Filippinerne Quezon City Nord	Dennis R. Sperry
Filippinerne San Pablo	George E. Peterson
Filippinerne Tacloban	Jose V. Andaya
Finland Helsinki	Douglas M. Rawlings
Florida Fort Lauderdale	Donald E. Anderson
Frankrig Paris	Franck Poznanski
Georgia Atlanta	North Mark A. Wolfert
Ghana Accra	Daniel K. Judd
Ghana Cape Coast	Jeffrey L. Shulz
Guatemala Guatemala City Central	M. Joseph Brough
Guatemala Guatemala City Nord	Edward D. Watts
Guatemala Guatemala City Syd	Larry Stay
Guatemala Quetzaltenango	Lewis Bautista
Honduras Tegucigalpa	Carlos A. Hernandez
Japan Kobe	Richard G. Zinke
Japan Sapporo	Eric C. Evans
Japan Sendai	Gary D. Rasmussen
Kap Verde Praia	Roberto F. Oliveira
Kentucky Louisville	W. Richards Woodbury
Korea Busan	Lynn A. Gilbert
Louisiana Baton Rouge	Jim M. Wall
Mexico Mexico City Nord	J. Dana Call
Mexico Mexico City Sydøst	Raymundo Morales Barrera
Mexico Oaxaca	Enrique Leyva Jimenez
Mexico Puebla	Robert C. Reeves
Mexico Tijuana	Armando Carreón Rivera
Mexico Torreón	David Flores Villaseñor
Mexico Tuxtla Gutiérrez	Juan G. Cardenas Tamayo

Mexico Veracruz	Carlos W. Treviño
Michigan Lansing	Stephen H. Hess
Mikronesien Guam	Stephen F. Mecham
Minnesota Minneapolis	Jordan W. Clements
Missouri Independence	Donald J. Keyes
Mongoliet Ulan Bator	Jay D. Clark *
Nevada Las Vegas	Michael A. Neider
New Jersey Morristown	Jon M. Jeppson
New Zealand Auckland	Paul N. Lekias
New Zealand Wellington	Michael L. Kezerian
Nigeria Lagos	Edward K.B. Karkari
Nigeria Port Harcourt	Philip K. Xaxagbe
Ohio Columbus	Robert T. Nilsen
Oregon Eugene	Mark A. Young
Oregon Portland	C. Jeffery Morby
Pennsylvania Pittsburgh	Clinton D. Topham
Peru Chiclayo	Eduardo C. Riso
Peru Lima Øst	Nelson Ardila Vásquez
Rumænien Bukarest	Ned C. Hill
Rusland Jekaterinburg	E. Kent Rust
Rusland Novosibirsk	Steven M. Petersen
Rusland Skt. Petersborg	Jon Beesley
Samoa Apia	Johnny L. Leota
Slovenien/Kroatien	Edward B. Rowe
South Carolina Columbia	Monte Holm
Sverige Stockholm	Gregory J. Newell
Sydafrika Cape Town	Mark I. Wood
Sydafrika Johannesburg	S. Craig Omer
Tahiti Papeete	Benjamin T. Sinjoux
Tennessee Knoxville	Richard A. Irion
Tennessee Nashville	William L. McKee
Texas Dallas	Devin G. Durrant
Texas Houston	John C. Pingree
Texas Houston Øst	Thomas J. Crawford
Texas Lubbock	Arnold R. Augustin
Tyskland Frankfurt	Lehi K. Schwartz
Ukraine Donetsk	Vladimir Campero
Ukraine Kijev	Jörg Klebingat
Venezuela Caracas	Vianey R. Villamizar
Washington Tacoma	Douglas W. Weaver
West Virginia Charleston	Bruce G. Pitt
Zambia Lusaka	Mikele R. Padovich

* Begyndte at tjene i december 2010

dentskaber

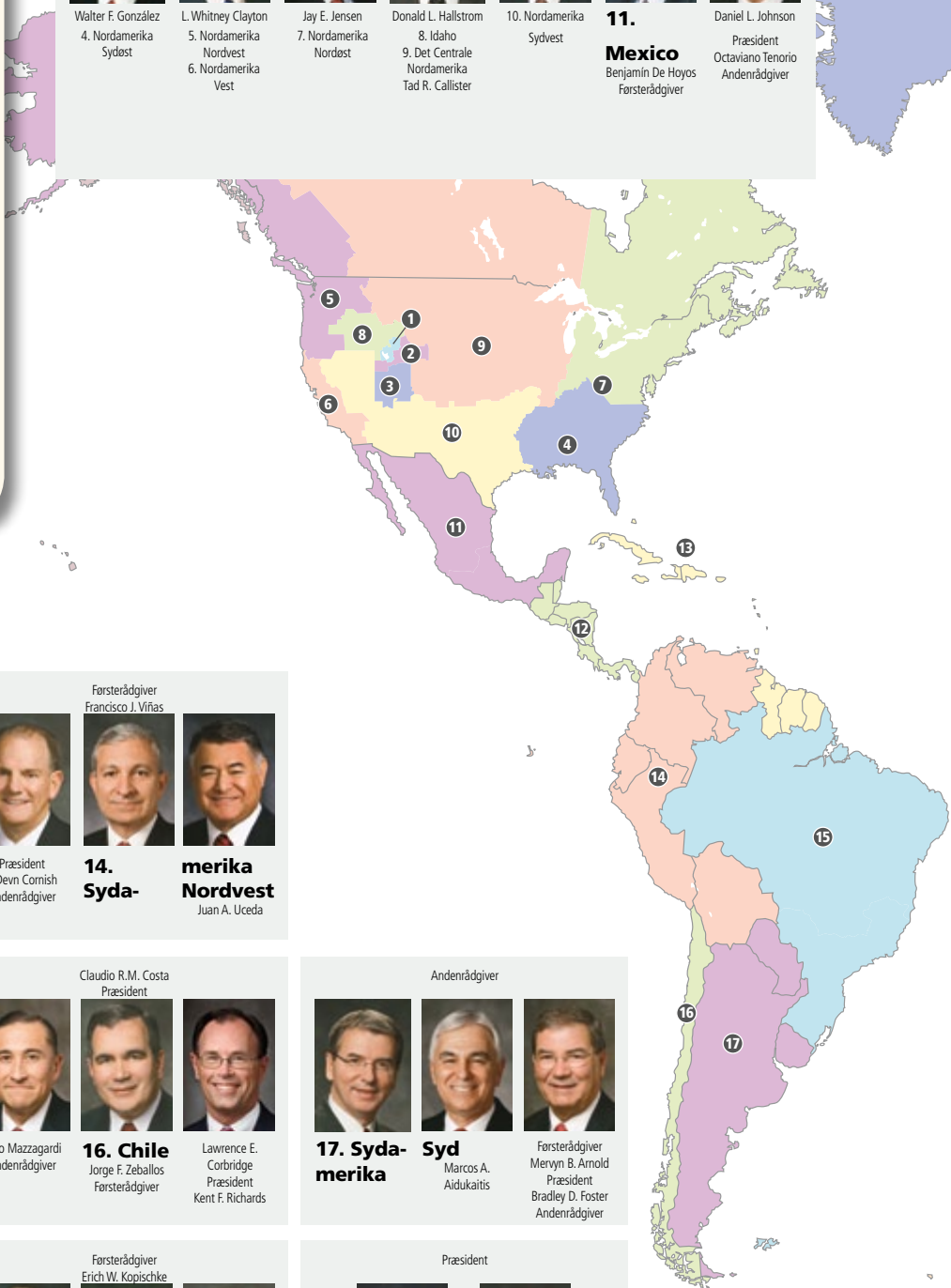
Det Første Præsidentskab har bekendtgjort ændringer i områdepræsidentskaberne med virkning fra den 1. august 2011. Som en del af disse ændringer er ældste Tad R. Callister blevet kaldet til De Halvfjerds' Præsidium. Alle medlemmer af områdepræsidentskaberne er medlemmer af De Halvfjerds' Første eller Andet Kvorum.

De Halvfjerds' Præsidium

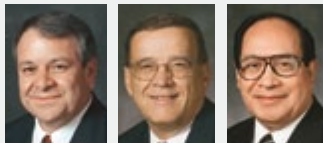
Ronald A. Rasband
Hjælper i alle områder
Steven E. Snow
1. Utah Nord
2. Utah Salt Lake City

3. Utah Syd

						
Walter F. González 4. Nordamerika Sydøst	L. Whitney Clayton 5. Nordamerika Nordvest 6. Nordamerika Vest	Jay E. Jensen 7. Nordamerika Nordøst	Donald L. Hallstrom 8. Idaho 9. Det Centrale Nordamerika Tad R. Callister	10. Nordamerika Sydvest	11. Mexico Benjamin De Hoyos Førsteråd giver	Daniel L. Johnson Præsident Octaviano Tenorio Andenråd giver

12. Centralamerika

James B. Martino
Førsteråd giver
Enrique R. Falabella
Præsident

Carlos H. Amado
Andenråd giver

13. Caribien
Wilford W. Andersen

14. Sydamerika Nordvest

Førsteråd giver
Francisco J. Viñas

J. Devn Cornish
Andenråd giver

14. Sydamerika Nordvest
Juan A. Uceda

Førsteråd giver
Rafael E. Pino

Andenråd giver
W. Christopher Waddell

15. Brasilien
Carlos A. Godoy
Førsteråd giver

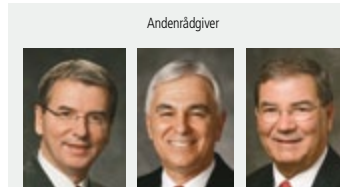
Claudio R.M. Costa
Præsident

Jorge F. Zeballos
Førsteråd giver

Lawrence E. Corbridge
Præsident
Kent F. Richards

Jairo Mazzagardi
Andenråd giver

16. Chile

Andenråd giver

Marcos A. Aidukaitis

Mervyn B. Arnold
Præsident
Bradley D. Foster
Andenråd giver

17. Sydamerika Syd

Bruce D. Porter
Paul B. Pieper
Administreret fra

Kirken's hovedsæde

19. Europa
Gérald Caussé

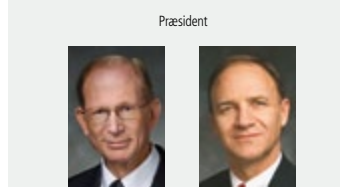

Førsteråd giver
Erich W. Kopischke

José A. Teixeira
Andenråd giver

Larry R. Lawrence
Førsteråd giver
Gregory A. Schwitzer

20. Østeuropa

Præsident

Randall K. Bennett
Andenråd giver

Kent D. Watson
Førsteråd giver
Anthony D. Perkins

21. Asien

President
Gerrit W. Gong

Andenr dgiver

22. Nor-
dasien

Michael T.
Ringwood
F rster dgiver
Gary E. Stevenson

Pr sident
Koichi Aoyagi

Andenr dgiver

23. Vesta-
frika

Joseph W. Sitati
F rster dgiver
John B. Dickson

Pr sident
Legrand R. Curtis jun.

Andenr dgiver

24. Syd-
 stafrika

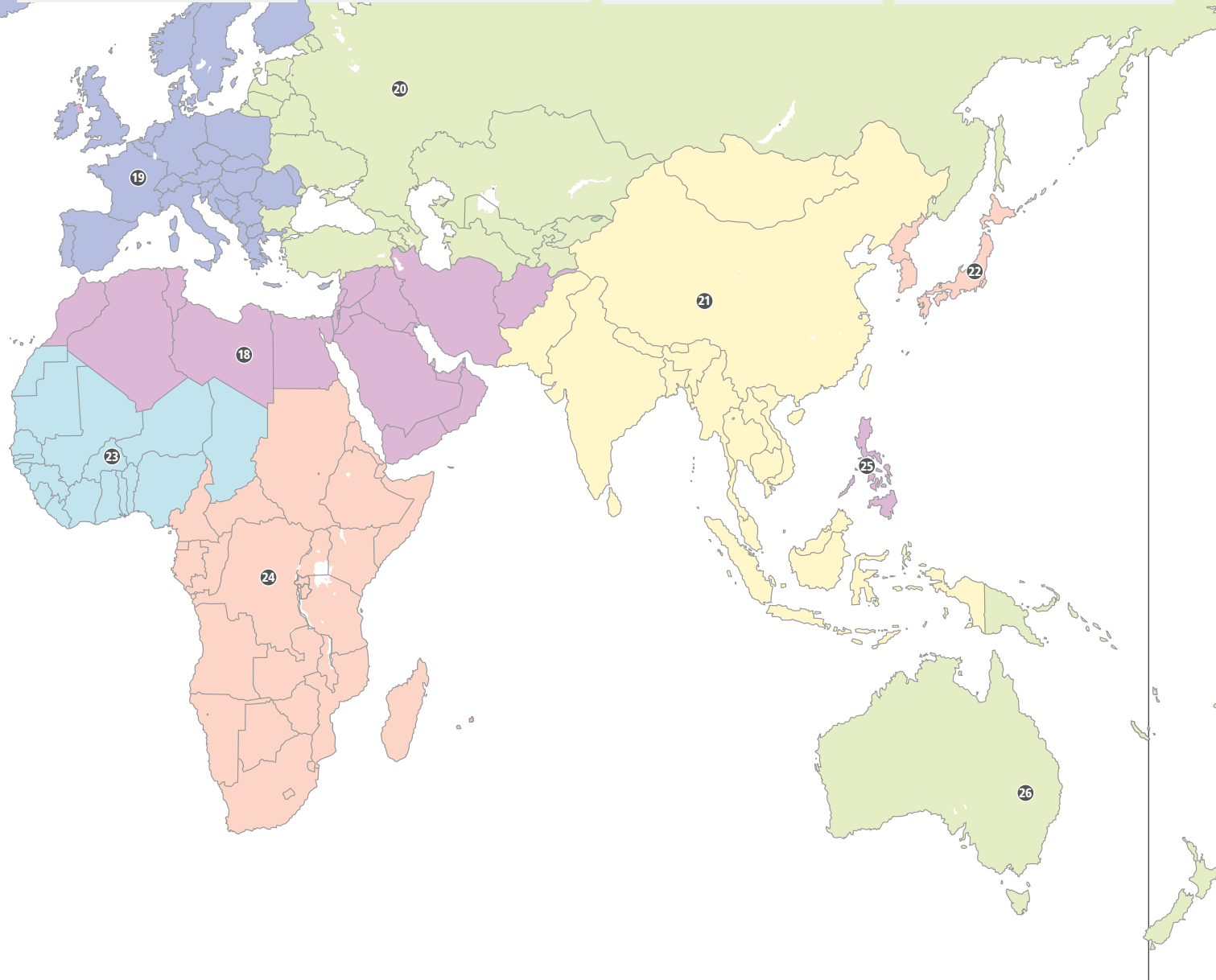
Ulisses Soares
F rster dgiver
Dale G. Renlund
Pr sident

Carl B. Cook
Andenr dgiver

Brent H. Nielson
F rster dgiver
Michael John

U. Teh
Pr sident
Ian S. Arden
Andenr dgiver

26. Stillehavet

Kevin W. Pearson
F rster dgiver
James J. Hamula

Pr sident
F. Michael Watson
Andenr dgiver

Kirken omorganiserer missionsgrænser

For bedre at anvende ressourcerne til de skiftende behov har Kirken oprettet fem nye missioner og kombineret andre med nabomissioner i 2011. Antallet af missioner på verdensplan er 340.

Kirken har oprettet følgende missioner:

Benin Cotonou Mission – udgør Benin og Togo – blev oprettet af en del af den tidligere Elfenbenskysten Abidjan Mission.

Mexico Mexico City Sydøst Mission kommer af omorganiseringen af Mexico Mexico City Øst, Mexico Mexico City Nordvest og Mexico Mexico City Syd Mission.

Peru Chiclayo Mission kommer af Peru Piura og Peru Trujillo Mission.

En opdeling af Filippinerne Manila og Filippinerne Quezon City oprettede Filippinerne Quezon City Nord Mission.

Zambia Lusaka Mission blev delt ud fra Zimbabwe Harare Mission og omfatter også landet Malawi.

Følgende missioner blev forenet:

Canada Toronto Øst og Canada Toronto Vest blev kombineret til at blive Canada Toronto Mission.

Connecticut Hartford Mission blev indlemmet i Massachusetts Boston Mission.

Florida Jacksonville, Florida Tallahassee, Georgia Atlanta og South Carolina Columbia Mission blev omorganiseret og fik hver en del af den tidligere Georgia Macon Mission.

Portugal Porto Mission blev en del af Portugal Lissabon Mission.

Frankrig Paris og Frankrig Toulouse Missioner blev omorganiseret og fik hver en del af Schweiz Geneve Mission. (Hovedsædet for Frankrig Toulouse Mission blev desuden flyttet til Lyon, og navnet på missionen blev ændret til Frankrig Lyon).

El Salvador San Salvador Øst og El Salvador San Salvador Vest/Belize Mission blev omorganiseret. Øst-missionen er nu El Salvador San Salvador Mission og Vest er nu El Salvador Santa Ana/Belize Mission.

Kirken fortsætter med at hjælpe i Japan

Efter det ødelæggende jordskælv på 9.0 på richterskalaen, der ramte Japan den 11. marts 2011, fortsætter Kirken med at give forsyninger og hjælp i hele landet.

Mere end 150 ton forsyninger fra Kirkens nødhjælpsindsats er blevet omdelt: Mad, vand, tæpper, sengetøj, hygiejnesæt, tøj og brændstof. Flere end 7.000 kirkemedlemmer har bidraget med 60.000 arbejdstimer til indsatsen.

Ni millioner optegnelser fra Ungarn er blevet tilføjet på FamilySearch

Af de 11,5 nye internationale optegnelser, der er blevet tilføjet på FamilySearch i marts, er 9 millioner af dem fra Ungarn.

De ni millioner allerede indekserede optegnelser blev de første af tre portioner af ungarske optegnelser, der bliver udgivet i løbet af det næste år. Udover disse optegnelser er nye projekter fra Ungarn nu tilgængelige på FamilySearch, så de frivillige kan indeksere dem.

Besøg lds.org/church/news/2011-mission-boundary-changes for at se kort over de nye missioner.

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Liahona har svarene

Liahona har været en stor velsignelse for mig, min familie og alle, som jeg har haft mulighed for at tale med om Kirken. Når jeg har haft brug for råd, vender jeg til Liahona, og jeg finder altid det svar, jeg har brug for. Liahona på internettet er også vidunderligt – det hjælper mig med at forberede mig til taler og lektioner ved at skåne mig for at søge i timevis.

Maurilio Braz Santana, Brasilien

En vejledning for de søgende

Hver måned, når jeg læser Liahona, giver det mig mere, end jeg havde før. Det minder mig om Frelserens kærlighed til mig og hjælper mig med at forbedre mig. Jeg ved, at dette tidsskrift er en vejledning for de, som virkelig søger vejledning.

Ange-Lorraine Kouadio, Elfenbenskysten

Føler Ånden i SDH røster

Liahona bliver bedre og bedre for hver måned. Jeg fryder mig, når jeg modtager det, for jeg ved med sikkerhed, at jeg finder inspirerende budskaber i det. Jeg kan især godt lide Sidste Dages Hellige røster. Jeg føler Ånden, når jeg læser om dem, der overvinder vanskeligheder og fristelser gennem Forløserens eksempel og lærdomme.

Sheila Uamba, Mozambique

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»En stålsat pioner velsigner mange

generationer«, s. 16: Når I snakker om denne artikel i familien, overvej da at drøfte, hvordan Saras eksempel påvirkede hendes far. Drøft, hvordan jeres eksempel kan påvirke dem omkring jer til godt eller dårligt. Sæt et mål om at være en »stålsat pioner« hver eneste dag.

»Spurgte han mig virkelig om det«, s. 42:

Mens I gennemgår artiklen, identificeres og sammenlignes de bekymringer, som Kirkens medlemmer har med hensyn til deres kaldelser. Læs præsident Monsons citat og drøft derefter måder at indbyde vor himmelske Faders hjælp til udfyldelsen af jeres ansvar. Overvej at gennemgå de kilder, der står under »Modtag hjælp fra andre kilder«.

»Den eneste sande og levende kirke«,

s. 48: Overvej at nævne ældste Oaks tre egenskaber, der gør Jesu Kristi Kirke af Sidste

Dages Hellige til den eneste sande og levende kirke på jorden. Drøft hver egenskab og hvordan den velsigner familien. I kan eventuelt overveje at rollespille, hvordan jeres familie kan vidne om disse egenskaber til troende fra andre trossamfund.

»Overvejelser«, s. 60: Når I læser artiklen sammen, få alle i familien til at kigge i et spejl og fortælle, hvad vedkommende ser. Hjælp alle med at indse, at de kigger på et barn af vor himmelske Fader. I kan eventuelt drøfte og bære vidnesbyrd om, hvor meget han elsker os alle, og hvor vigtigt det er at sætte sin lid til ham. I kan eventuelt overveje at læse SI 56:4 og 1 Kor 2:9 sammen.

En lektion om vidnesbyrd

Da min mand og jeg blev gift, var jeg bekymret for, at familieaften med bare os to ville være akavet eller bestå af gentagelser. Jeg troede, at vi ville løbe tør for undervisningsmateriale. Men min mand overraskede mig den første mandag ved at sige: »Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd.« Han fortsatte med at bære sit vidnesbyrd om Frelseren og ægteskab. Efter hans vidnesbyrd bar jeg mit. Det var en aften, som jeg altid vil påskønne. Selvom han ikke kendte til min bekymring om familieaften, besvarede han den, og jeg har opdaget, at hver eneste familieaften er en åndelig oplevelse, jeg kan se frem til.

Siden har vidnesbyrd været en tradition ved vores familieaften. Selvom vi nu har et lille barn, og vi indretter lektionerne efter hende, bærer vi altid vores vidnesbyrd. Jeg glæder mig til den dag, hvor jeg vil være i stand til at høre mine børns vidnesbyrd, og hvor jeg kan undervise dem i, hvorfor vidnesbyrd er vigtigt.

Heidi Icleanu, Kentucky, USA

LIGNELSEN OM BANANPLANTEN

Anton T. Kumarasamy

Som fortalt til Linda J. Later

Bananplanter er almindelige på Sri Lanka, hvor jeg bor. De har en blød stamme, som er let at skære i med en kniv, men ingen gør bananplanten fortræd, fordi den giver så gode frugter.

For mange år siden, da jeg var lille, var der et forfærdeligt uvejr. Da det endelig var forbi, gik jeg udenfor og så, at en af vores bananplanter var blæst omkuld. Den var blevet revet op med rode og havde fået bladene flået af. Jeg tænkte, at det kunne være sjovt at skære i den ødelagte stamme, så jeg gik indenfor og fandt en kniv. Men lige da jeg skulle til at hugge til, stoppede min bedstefar mig.

»Du må ikke gøre bananplanten fortræd,« sagde han.

»Hvorfor ikke?« spurgte jeg. »Den er jo ødelagt, og det ville da være sjovt.«

Min bedstefar sagde ikke noget, men gjorde tegn til, at jeg skulle følge med ham. Han bad mig om at skære en lang stav. Så førte ham mig tilbage til haven, hvor bananplanten lå. Selv om den virkede ødelagt, fik vi den op at stå igen. Da stammen stod opret, gjorde vi planten fast til staven.

»Anton,« sagde min bedstefar, »jeg vil bede dig om at holde øje med bananplanten hver dag og sørge for, at den holder sig opret. Du skal vande og nære den hver dag.«

Så hver morgen kiggede jeg til bananplanten for at sikre mig, at stammen stod opret. Hver dag fyldte jeg vand i en spand og hældte

Den bananplante, som uvejret havde væltet, så ud til at være døende. Men med en smule kærlighed, omsorg og daglig næring kom den sig ikke bare; den bar også frugt.

det forsigtigt ned til rødderne. Jeg var meget omhyggelig med at give planten den næring, den havde brug for.

Snart blomstrede den, og ikke længe efter kom der bananer. Da frugten var moden, gav bedstefar en banan til hvert medlem af fami-

lien. Jeg så fornøjet til, mens de skrællede dem og spiste dem. Ingen banan har nogensinde smagt så godt, og jeg var glad for at se familien nyde dem.

Det var mange år, før jeg fandt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men de lektier, jeg lærte, mens jeg plejede bananplanten, kan anvendes i mit liv i dag. I min kirkekaldelse såvel som i mit arbejde som læge møder jeg ofte mennesker i vanskelige situationer. Ligesom bananplanten er de mennesker forladt, berøvet deres skønhed og færdige – selv i deres egne øjne. Når jeg overvejer at opgive dem, mindes jeg den dejlige frugt fra bananplanten, og så finder jeg modet til at hjælpe dem op at stå, støtte dem, nære dem og pleje dem dagligt, som Frelseren ville gøre.

De bananer, som min familie spiste, var søde, men Mormons Bog fortæller om en anden slags frugt – en, som er »yderst sød« og »mere ønskværdig end al anden frugt« (se 1 Ne 8:11-12). Vi kan finde glæde, når vi hjælper dem, som kæmper med at finde vej gennem den mørke tåge og lede dem frem, så de kan nyde den frugt, som er yderst sød – nemlig det evige livs frugt. ■

Den første blomst, af Annie Henrie

»Jesus sagde til dem: »En kort tid endnu er lyset hos jer. I skal vandre, mens I har lyset, for at ikke mørket skal gribe jer. Den, der

vandrer i mørket, ved ikke, hvor han går.

Tro på lyset, mens I har lyset, så I kan blive lysets børn« (Joh 12:35-36).

Hvad skaber balance i tilværelsen?

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har fire forslag til, hvordan sidste dages hellige kan skabe et harmonisk, retskaffent liv:

1. Hold deres vidunderlige fysiske legemer rene og hellige som Guds tempel.
2. Læg størst vægt på åndelig læring og kundskab fra Gud.
3. Vær en pålidelig generation og anvend de evige evangeliske sandheders grundvold til at bygge standarder og værdier på.
4. Søg lærdom fra de evige sandheder, som findes i de hellige skrifter.

Se »Det harmoniske, retskafne livs traditioner«, s. 30.

